

J.G. Ballard

CRASH

J.G. Ballard, *Crash*

Copyright © J.G. Ballard

All rights reserved

First published 1973

© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. Box 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, P.O. Box 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

BALLARD, J.G.

Crash / J.G. Ballard ;

trad. de Mircea Pricăjan. – Iași : Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0677-1

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

J.G. Ballard

CRASH

Traducere din limba engleză de
Mircea Pricăjan

POLIROM
2007

J(ames) G(raham) Ballard s-a născut în 1930 la Shanghai, în China. După atacul de la Pearl Harbor, a fost internat, împreună cu familia sa, într-un lagăr pentru civili, iar în 1946 a revenit definitiv în Marea Britanie. A studiat medicina la King's College, Cambridge și ulterior literatura engleză la London University. Copilăria petrecută în China îi oferă lui Ballard sursa de inspirație pentru *Imperiul soarelui* (1984; în pregătire la Editura Polirom), un roman nominalizat la Booker Prize, distins cu *Guardian Fiction Prize* și *James Tait Black Memorial Award*, tradus în numeroase limbi și cunoscând o ecranizare celebră, în regia lui Steven Spielberg.

J.G. Ballard a debutat în 1956 cu povestiri de factură științifico-fantastică, puternic influențate de suprarealismul literar. În 1962 îi apar primele două romane, *The Drowned World* și *The Wind from Nowhere*, urmate de *The Drought* (1965) și *The Crystal World* (1966). După primul deceniu de creație, proza lui dobândește un caracter pronunțat experimental, impunându-l ca pe una dintre cele mai cunoscute figuri ale literaturii *underground* prin *The Atrocity Exhibition* (1970), *Concrete Island* (1974) și *High-Rise* (1975). Ultimele sale romane – *Cocaine Nights* (1996, nominalizat la Whitbread Novel Award), *Super-Cannes* (2000, laureat al Commonwealth Writers Prize), *Millennium People* (2003) și *Kingdom Come* (2006) – îi consolidează viziunea întunecată, violentă și distopică asupra societății contemporane.

Aceeași atmosferă de coșmar hiper-tehnologizat se regăsește și în *Crash* (1973), un roman de un erotism intens și sumbru, devenit un clasic al genului la scurt timp după apariție și transformat într-un film-cult al anilor '90 de regizorul David Cronenberg. Descriș de Ballard însuși ca „o metaforă extremă pentru o situație extremă”, „primul roman pornografic bazat pe tehnologie”, *Crash* narează obsesiile patologice ale personajelor pentru accidente de automobil și victimele acestora, așezând într-o lumină nouă și surprinzătoare relația dintre om și mașină.

Introducere

Mariajul dintre rațiune și coșmar care a dominat secolul XX a dat naștere unei lumi și mai ambigue. Pe întinsul peisajului comunicațional se mișcă spectre ale sinistrelor tehnologii și vise scoase la mezat. Sistemele de arme termonucleare și reclamele la băuturi nealcoolice coexistă într-un tărâm supra-luminat dominat de publicitate și pseudoevenimente, de știință și pornografie. Viețile noastre sunt dominate de marile laitmotive îngemănate ale secolului XX – sexul și paranoia.

Tot mai mult, felul nostru de a înțelege trecutul, prezentul și viitorul este forțat să se revizuiască. Așa cum trecutul – în termeni sociali și psihologici – a devenit o victimă colaterală a bombei de la Hiroshima și a erei nucleare, viitorul, la rândul lui, încetează să existe, devorat fiind de prezentul atotăhrăpăreț. Am anexat viitorul prezentului, însă doar ca una dintre acele numeroase posibilități pe care le avem la dispoziție. Opțiunile se multiplică în jurul nostru și trăim într-o lume aproape infantilă în care orice necesitate, orice posibilitate, fie ea pentru

stiluri de viață, călătorie, roluri și identități sexuale, poate fi satisfăcută pe loc.

Pe lângă asta, am impresia că balanța dintre ficțiune și realitate s-a modificat simțitor în ultimele decenii. Tot mai mult, rolurile celor două sunt inversate. Trăim într-o lume condusă de ficțiuni de tot felul – comerțul în masă, publicitatea, politica pusă în practică precum o ramură a publicității, golirea de sens a oricărei reacții originale în fața experienței de către ecranul televizorului. Trăim într-un enorm roman. Îi este acum din ce în ce mai puțin necesar romancierului să inventeze conținutul ficțional al prozei sale. Ficțiunea e deja prezentă. Sarcina scriitorului este să inventeze realitatea.

În trecut am crezut întotdeauna că lumea exterioară nouă a reprezentat realitatea, oricât ar fi ea de confuză și de nesigură, și că lumea lăuntrică a minților noastre (visele, speranțele, ambițiile ei) reprezenta tărâmul fanteziei și al imaginației. Aceste roluri, mi se pare mie, au fost inversate. Cea mai prudentă și eficientă metodă de-a face față lumii din preajmă este să presupunem că e în întregime o ficțiune – prin urmare, singura mică tumoare de realitate ce ne-a mai rămas se află înlăuntrul propriilor noastre minți. Clasica distincție freudiană dintre conținutul latent și cel manifest al visului, dintre aparență și realitate, trebuie acum aplicată lumii exterioare a așa-numitei realități.

Date fiind aceste transformări, care este principala sarcină cu care se confruntă scriitorul? Mai

poate el oare să se folosească de tehnicile și perspectivele romanului tradițional al secolului XIX, cu narațiunea lui liniară, cronologie clară, personaje consulare ce-și ocupă cu desfătare propriile domenii în cadrul unui timp și al unui spațiu ample? Îl mai preocupă pe el originile personajului și ale personalității cufundate adânc în trecut, cercetarea tihnită a rădăcinilor, examinarea celor mai subtile nuanțe ale comportamentului social și ale relațiilor personale? Mai are scriitorul autoritatea morală să inventeze o lume suficientă sieși și izolată în sine, să-și domine personajele ca un examinator, cunoscând dinainte toate întrebările? Poate lăsa pe dinafară orice preferă să nu înțeleagă, inclusiv propriile sale motive, prejudecăți și psihopatologii?

Eu, unul, am impresia că rolul scriitorului, autoritatea și autorizația sa de funcționare s-au modificat radical. Am impresia că, într-un anume sens, scriitorul nu mai știe nimic. Nu mai este o instanță morală. Oferă cititorului conținutul propriei sale minți, un set de opțiuni și alternative imaginative. Rolul său e acela al unui om de știință, aflat fie într-un safari, fie în laboratorul propriu, confruntat cu un teren sau un subiect necunoscut. Tot ce poate să facă este să nascocoască diverse ipoteze și să le pună la încercare în relație cu realitatea.

*Crash*¹ e o asemenea carte, o metaforă extremă pentru o situație extremă, un set de măsuri disperate

1. Accident rutier (engl.)

pentru folosință doar în situații de criză extreme. *Crash*, desigur, nu vorbește despre un dezastru imaginar, chiar dacă iminent, ci despre un cataclism pandemic care ucide sute de mii de oameni în fiecare an și rănește milioane. Vedem oare în accidentul de mașină o prevestire sinistă a unui mariaj coșmaresc dintre sex și tehnologie? Ne va oferi oare tehnica modernă mijloace până acum de neînchipuit pentru sondarea propriilor noastre psihopatologii? Ne este oare de vreun folos această exhibare a perversității înăscute? Există vreo logică deviantă care se manifestă mai pregnant decât aceea oferită de rațiune?

De-a lungul acestui roman am folosit mașina nu doar ca imagine sexuală, ci și ca metaforă totală pentru viața omului în societatea de azi. Astfel, romanul are un scop politic cât se poate de distinct față de conținutul lui sexual, însă mi-ar plăcea totuși să cred că acesta este primul roman pornografic bazat pe tehnologie. Într-un anumit sens, pornografia este forma cea mai politică a ficțiunii, aceea care vorbește despre cum ne folosim și ne exploatăm unul pe altul, în cel mai imperios și mai nemilos fel cu putință.

Inutil de spus, scopul suprem al romanului este cel de prevenire, un avertisment în legătură cu acel tărâm brutal, erotic și supraluminat care ne ademenește din ce în ce mai convingător de la marginea peisajului tehnologic.

J.G. Ballard

1995

Capitolul 1

Vaughan a murit ieri în ultimul său accident de mașină. De-a lungul prieteniei noastre și-a exersat moartea în multe coliziuni, însă acesta a fost singurul lui accident adevărat. Îndreptată cu bună știință spre limuzina actriței de film, mașina sa a sărit peste balustrada podului rutier de la Aeroportul Londra și-a plonjat în acoperișul unui autocar plin cu pasageri ai curselor aeriene. Trupurile zdrobite ale turiștilor înghesuiți, ca o hemoragie a soarelui, încă mai stăteau întinse pe scaunele de vinilin o oră mai târziu, când mi-am croit drum printre tehnicienii poliției. Ținându-se de brațul șoferului său, actrița Elizabeth Taylor, cu care Vaughan visase de atâtea luni să moară, stătea singură sub luminile rotitoare ale ambulanței. Când am îngenuncheat lângă cadavrul lui Vaughan, ea și-a dus o mână înmănușată la gât.

Putea oare să vadă, în poziția trupului lui Vaughan, formula morții pe care acesta i-o concepuse? În cursul ultimelor săptămâni de viață, Vaughan nu s-a gândit la nimic altceva decât la moartea ei,

o încununare de răni înscenate de el cu devotamentul unui mareșal al curții regale. Pereții apartamentului său de lângă studiourile de filmare din Shepperton erau ticsiți cu fotografiile pe care le făcuse în fiecare dimineață prin teleobiectiv, de pe podurile pietonale de deasupra autostrăzilor ce duceau spre vest și de pe acoperișul garajului cu mai multe etaje al studiourilor, când ea ieșea din hotelul londonez. Cadrele apropiate cu genunchii și mâinile ei, cu suprafața interioară a coapselor și comisura stângă a buzelor i le-am făcut eu, cu ușurință, la copiatorul din biroul meu, înmânându-i pachetele cu imprimate de parcă ar fi fost fragmentele unui ordin de execuție. În apartamentul său, l-am urmărit cum confruntă detaliile corpului ei cu fotografiile unor răni grotești reproduse într-un manual de chirurgie plastică.

În viziunea sa a unui accident de mașină cu actrița, Vaughan era obsedat de multe răni și lovituri – de cromul muribund și de tabla îndoită a mașinilor lor, întâlnindu-se din plin în coliziuni complexe repetate la nesfârșit în filme rulate cu încetinitorul, de rănilor identice suferite de corpurile lor, de imaginea sticlei de parbriz mătuindu-se în jurul feței ei când aceasta îi spărgea suprafața fumurie ca o Afrodită născută din moarte, de fracturile multiple ale coapselor izbite de maneta frânei de mână și, mai mult decât orice, de rănilor organelor genitale, uterul ei străpuns de ciocul heraldic al siglei producătorului, sperma lui vărsându-se peste

cadranele luminoase ce înregistrau pentru totdeauna ultima temperatură și nivelul de benzină.

Numai în aceste momente, atunci când îmi descria ultima lui ciocnire, Vaughan era calm. Vorbea despre aceste răni și coliziuni cu tandrețea erotică a unui amant de mult rămas singur. Căutând prin fotografiile din apartamentul său, se întorcea pe jumătate spre mine, așa încât prohabul său masiv mă reducea la tăcere cu profilul unui penis aproape erect. Știa că, atâta vreme cât mă provoca ajutându-se de propriu-i sex, pe care-l folosea nepăsător de parcă l-ar fi putut înlătura pe veci în orice clipă, nu-l voi părăsi niciodată.

Acum zece zile, când mi-a furat mașina din garajul blocului în care locuiesc, Vaughan urcase în trombă rampa de ciment, o mașină urâtă țâșnind dintr-o capcană. Ieri, cadavrul lui zăcea sub girofarurile poliției la baza podului rutier, învăluit într-o fină dantelărie de sânge. Pozițiile frânte ale picioarelor și ale brațelor sale, geometria însângeraată a feței păreau să parodieze fotografiile cu răni provocate de accidente care-i acopereau pereții locuinței. M-am uitat în jos pentru ultima dată la prohabul lui uriaș, năpădit de sânge. Optsprezece metri mai încolo, sub luminile rotitoare, actrița atârna la brațul șoferului. Vaughan visase să moară în momentul orgasmului ei.

Înainte de moarte, Vaughan luase parte la multe ciocniri. Când mă gândesc la el, îl văd în mașinile

furate pe care le conducea și le accidenta, la suprafețele de metal și de plastic deformat care-l îmbrățișau pe vecie. Cu două luni înainte îl găsisem pe puntea de jos a podului rutier de la aeroport după prima repetiție a propriei sale morți. Un șofer de taxi ajutase două stewardese înspăimântate să iasă dintr-o mașină mică de care se lovise Vaughan când tâșnise din gura unui drum de acces ascuns vederii. Alergând spre el, l-am văzut prin parbrizul spart al decapotabilei albe pe care o luase din parcare Terminalului Oceanic. Fața lui istovită, cu gura plină de cicatrice, era luminată de curcubeie răsfărânte. Am smuls din cadru portiera îndoită a pasagerului. Vaughan ședea în scaunul plin de bucăți de sticlă, studiindu-și propria poziție cu o privire satisfăcută. Mâinile, cu palmele ridicate în sus de-o parte și de cealaltă a corpului, îi erau acoperite de sângele provenit de la rotulele rănite. Examinase voma ce-i păta reverele jachetei de piele și se întinsese înainte să atingă picăturile sferice de spermă ce atârnavă de cutia tabloului de bord. Am încercat să-l ridic din mașină, însă își ținea strâns fesele încordate, de parcă s-ar fi blocat atunci când forțaseră ultimele picături de fluid să iasă din veziculele seminale. Pe scaunul de lângă el se aflau fotografiile rupte ale actriței de film pe care i le reprodusesem eu în dimineața aceea la birou. Detalii mărite de buze și sprâncene, coate și decolteu, toate formau un mozaic spart.

Pentru Vaughan, accidentul de mașină și propria-i sexualitate se uniseră într-un mariaj definitiv. Mi-amintesc noaptea cu femei tinere și agitate în compartimentele zdrobite din spatele mașinilor abandonate în depozitele dezmembrărilor auto, și-mi amintesc fotografiile acestor femei surprinse în pozițiile unor acte sexuale incomode. Fețele lor crispate și coapsele încordate erau luminate de blițul polaroidului, ca niște supraviețuitori speriați ai unui dezastru submarin. Acele târfe aspirante, pe care Vaughan le întâlnea în cafenelele deschise toată noaptea și în supermarketurile de la aeroportul Londra, erau rudele primare ale pacienților care apăreau în manualele lui de chirurgie. În cursul curtării studiate a femeilor rănite, Vaughan era obsedat de bășicile provocate de infecțiile anaerobe și de rănille faciale și genitale.

Prin intermediul lui Vaughan am descoperit eu adevărata semnificație a accidentului de automobil, însemnătatea leziunilor ca de bici și a capotării, extazurile coliziunilor frontale. Împreună am făcut o vizită la Laboratorul de Cercetări Rutiere, aflat la 32 de kilometri vest de Londra, și-am privit vehiculele calibrate cum se ciocnesc de blocurile-țintă de ciment. Mai târziu, în apartamentul lui, Vaughan a rulat cu încetinitorul înregistrările coliziunilor de încercare făcute chiar de el. Șezând în întuneric pe perne puse direct pe podea, am urmărit impacturile mute pâl-pâind pe peretele de deasupra capetelor noastre.

Acele secvențe repetate mai întâi mă calmau, după care mă excitau. Conducând singur pe autostradă în lumina galbenă a becurilor cu sodiu, m-am închipuit la volanul acelor vehicule aflate la un pas de coliziune.

În lunile ce-au urmat, eu și Vaughan am petrecut multe ore conducând de-a lungul autostrăzilor din perimetrul nordic al aeroportului. În serile calme de vară, aceste bulevarde cu trafic rapid deveneau o zonă de ciocniri coșmarești. Cu urechea la frecvența poliției prinsă de radioul lui Vaughan, treceam de la un accident la altul. Deseori ne opream sub girofarurile ce-și scăpărau lumina peste locurile coliziunilor grave, privind cum pompierii și tehnicienii poliției lucrau cu lămpi cu acetilenă și instrumente de ridicare pentru a elibera soțiile inconștiente blocate lângă soții morți, sau așteptam cât timp un doctor aflat prin preajmă se ocupa de-un muribund pironit sub un camion răsturnat. Uneori, Vaughan era tras în spate de alți spectatori și se lupta pentru aparatele sale foto cu infirmierii de ambulanță. Mai presus de orice, Vaughan aștepta coliziunile frontale cu pilonii de ciment ai pasajelor superioare ale autostrăzii, îmbinarea tristă dintre un vehicul zdrobit, abandonat la marginea câmpului, și senina sculptură mobilă a cimentului.

O dată am fost primii care am ajuns la mașina zdrobită a unei șoferițe rănite. Casierită de vârstă mijlocie la magazinul *duty-free* de spirtoase al aeroportului, femeia stătea în dezechilibru în cabina

contorsionată, cu fragmente de parbriz fumuriu înfipite în frunte ca niște bijuterii. Când a apărut o mașină a poliției, cu girofarul de urgență pulsând de-a lungul autostrăzii de deasupra, Vaughan a dat fuga înapoi după aparatul foto și după blițuri. Dându-mi jos cravata, am dibuit neputincios după rănila femeii. Lăsată pe-o rână în scaun, aceasta se uita țintă la mine, fără să vorbească. Am urmărit cum sângele îi iriga bluza albă. După ce Vaughan și-a făcut ultimele poze, a îngenuncheat înăuntrul mașinii și i-a ținut cu grijă fața în mâini, șoptindu-i ceva la ureche. Împreună, am ajutat la ridicarea ei pe targa ambulanței.

În drum spre apartamentul său, în curtea din fața unui restaurant de pe marginea șoselei, Vaughan a recunoscut o târfă de la aeroport, o plasatoare de cinema cu jumătate de normă, mereu îngrijorată de aparatul auditiv defect al băiețelului ei. Șezând amândoi în spatele meu, i s-a plâns lui Vaughan de felul agitat în care conduc, însă el nu făcea decât să-i urmărească mișcările cu o privire absentă, aproape încurajând-o să gesticuleze cu mâinile și genunchii. Pe acoperișul pustiu al unei parări supraetajate din Northolt, am așteptat lângă balustradă. Pe bancheta din spate a mașinii, Vaughan îi aranjase membrele în poziția casieritei muribunde. Corpul său vânos, ghemuit peste ea în lumina reflectată a farurilor care treceau dintr-o parte în alta, adoptă o serie de poziții stilizate.

Vaughan îmi explicase toate obsesiile lui pentru erotismul misterios al rănilor: logica perversă a tabloului de bord îmbibat în sânge, a centurilor de siguranță mânjite cu excrement, a parasolarelor stropite cu țesut cerebral. Pentru el, fiecare mașină lovită declanșa un tremur de surescitare; la fel și geometria complexă a unei bare de protecție îndoite, variațiile neașteptate ale grilajelor de radiator zdrobite, proeminența grotescă a unui tablou de bord împins în ventrele unui șofer parcă într-un act calibrat de felație mecanică. Această împletire de cuțite cromate și sticlă jivrată reprezenta pentru el eterna fosilizare a timpului și a spațiului intime ale unui individ.

La o săptămână după înmormântarea casieritei, pe când conduceam noaptea de-a lungul perimetrului vestic al aeroportului, Vaughan viră brusc spre marginea drumului și lovi un uriaș câine corcit. Impactul cu corpul lui, ca lovitura unui ciocan capitonat, și ploaia de sticlă din momentul când acesta trecu peste acoperiș m-au convins că vom muri într-un accident de mașină. Vaughan nici măcar n-a oprit. L-am privit cum accelerează mai departe, cu fața plină de cicatrice aproape lipită de parbrizul spart, înlăturându-și cu furie măregelele de sticlă mată de pe obraji. Deja actele sale de violență deveniseră atât de aleatorii, încât eu nu mai eram decât un spectator captiv. Și totuși, în dimineața următoare, pe acoperișul parcarii aeroportului

unde-am abandonat mașina, Vaughan mi-a arătat cu calm adânciturile mari din capotă și din acoperiș. Se uita cu ochi mari la un avion de pasageri plin cu turiști cum se ridica spre cer la vest, cu fața-i pământie schimonosită ca a unui copil visător. Adânciturile lungi și triunghiulare din caroserie se formaseră la moartea unei creaturi necunoscute, identitatea ei evanescentă fiind abstractizată în termenii geometriei aceluși vehicul. Cât de misterioase ar fi fost propriile noastre morți? Dar cele ale oamenilor celebri și puternici?

Până și această primă moarte părea timidă în comparație cu celelalte la care luase parte Vaughan, dar și cu acelea imaginare care-i umpleau mintea. Încercând să se întreacă pe sine, Vaughan gândise un almanah îngrozitor al dezastrelor automobilistice imaginare și al rănilor nebunești – plămânii oamenilor în vârstă înțepați de mânere, piepturile femeilor tinere străpunse de coloane de direcție, obrajii tinerilor chipeși găuriți de încuietorile cromate ale trapelor. Pentru el, aceste răni erau cheia unei noi sexualități născute dintr-o tehnologie perversă. Imaginile acestor răni atârnavă în galeria minții sale ca niște exponate în muzeul unei măcelării.

Gândindu-mă acum la Vaughan, cum se îneca în propriu-i sânge sub girofarurile poliției, îmi aduc aminte de nenumăratele dezastre imaginare pe care le-a descris pe când ne plimbam împreună de-a lungul șoselelor de la aeroport. Visa la limuzine

ambasadoriale izbindu-se de rezervoare cu butan, producând explozii, la taxiuri pline cu odoarele celebrităților lovindu-se frontal sub vitrinele luminoase ale supermagazinelor pustii. Visa la frați și surori înstrăinați, întâlnindu-se din întâmplare în ciocniri inevitabile pe drumurile de acces ale uzinelor petrochimice, incestul lor inconștient devenind explicit în acea lovire de metal pe metal, în hemoragiile țesuturilor lor cerebrale înflorind sub camerele de compresie placate cu aluminiu și sub recipientele de reacție. Vaughan își imaginase masive tamponări dintre dușmani pe viață, morți născute din ură oficiate de carburantul arzând în șanțurile de pe marginea drumului, vopseaua fierbând în lumina fadă a după-amiezii din orașele de provincie. Vizualizase ciocnirile specializate ale criminalilor evadați, ale recepționelelor de hotel ieșite din tură, blocate între volanele și poalele amantilor lor pe când îi masturbau. Se gândise la accidente cuplurilor aflate în luna de miere, rămânând împreună după impactul cu unitățile posterioare de suspensie ale autocisternelor cu zahăr scăpate de sub control. Se gândise la ciocnirile stiliștilor auto, cele mai abstracte morți posibile, răniți în propriile mașini împreună cu laborante promiscue.

Vaughan elaborase nesfârșite variațiuni ale acestor ciocniri, gândindu-se mai întâi la o repetiție a coliziunilor frontale : un molestator de copii și un doctor prea obosit de muncă reconstituindu-și morțile mai

întâi într-o coliziune frontală și apoi într-o capotare ; prostituata care s-a lăsat de meserie izbindu-se într-un parapet de ciment al autostrăzii, corpul supraponderal fiindu-i aruncat prin parbrizul spart, iar pelvisul menopauzal sfârtecat de sigla cromată de pe capotă. La ceas de seară, sângele ei ar traversa cimentul albit al terasamentului, bântuind pe veci mintea unui polițist tehnician care-i purtase bucățile cadavrului într-un lințoliu de plastic galben. Din când în când, Vaughan o vedea lovită de-un camion care dădea cu spatele într-o zonă de alimentare de pe autostradă, zdrobită de portiera propriei mașini pe când se apleca să-și dezlege pantoful drept, contururile corpului fiindu-i îngropate în structura însângerată a panoului portierei. O vedea azvârlită printre balustradele podului rutier și murind așa cum Vaughan însuși avea să moară mai târziu, plonjând prin acoperișul unui autobuz al liniilor aeriene, cu încărcătura lui de destinații fericite multiplicată de moartea acelei femei mioape, de vârstă mijlocie. O vedea lovită de un taxi în viteză pe când cobora din mașină ca să se ușureze într-o latrină de pe marginea drumului, cu corpul aruncat în rotire prin aer pe o distanță de treizeci de metri într-o ploaie de urină și sânge.

Mă gândesc acum la celelalte accidente pe care ni le-am imaginat, morți absurde ale celor răniți, schilodiți și suferinzi. Mă gândesc la ciocnirile psihopaților, accidente neverosimile puse în aplicare

cu venin și dezgust față de sine, crâncene coliziuni multiple executate seara cu mașini furate pe autostrăzile pline de funcționari obosiți. Mă gândesc la accidente absurde ale gospodinelor neurastenice care se întorc de la clinica de boli venerice, lovind mașini parcate pe șoselele de la periferie. Mă gândesc la ciocnirile schizofrenicilor surescitați intrând frontal în furgonetele de la curățătorii staționate pe străzi cu sens unic; la maniaco-depresivi zdrobiți când făceau inutile întoarceri de o sută optzeci de grade pe drumurile de acces spre autostradă; la paranoici lipsiți de noroc intrând cu toată viteza în zidurile de cărămidă de la capătul unor cunoscute fundături; la infirmiere-șefe sadice decapitate în ciocniri inverse la intersecții complexe; la lesbiene administratoare de supermarketuri murind în flăcări în caroseriile prăbușite ale mașinuțelor lor în fața ochilor stoici ai pompierilor de vârstă mijlocie; la copii autiști zdrobiți în tamponări, cu ochii mai puțin goi în moarte; la autobuze pline de indivizi cu deficiențe mentale înecându-se stoic toți laolaltă în canalele industriale de pe marginea drumului.

Cu mult înaintea morții lui Vaughan, începusem să mă gândesc la propria-mi moarte. Cu cine voi muri și în ce rol – psihopat, neurastenic, criminal ascuns? Vaughan visa fără încetare la morțile celor faimoși, inventându-le accidente imaginare. În jurul morților lui James Dean și Albert Camus, Jayne

Mansfield și John Kennedy el țesuse fantezii elaborate. Imaginația lui era o galerie de tir în care țintele erau actrițe de cinema, politicieni, magnați și directori executivi de televiziune. Vaughan îi urmărea peste tot cu aparatul de fotografiat, cu teleobiectivul pregătit pe platforma de observare a Terminalului Oceanic de la aeroport, în balcoanele de la mezanin ale hotelurilor și pe garajele studioului. Pentru fiecare dintre ei, Vaughan gândea cea mai eficientă moarte prin accident auto. Onassis și soția lui aveau să-și dea duhul într-o reconstituire a asasinatului de la Dealey Plaza. Îl vedea pe Reagan într-o tampotare complexă, având parte de o moarte stilizată care exprima obsesia lui Vaughan pentru organele genitale ale acestuia, asemănătoare cu obsesia lui pentru atingerea minunată a pubisului actriței de cinema de husele de vinilin ale limuzinelor închiriate.

După ultima sa încercare de a-mi ucide soția, pe Catherine, mi-am dat seama că Vaughan se retrăsese în cele din urmă în propria-i minte. În acest tărâm supraluminat dominat de violență și tehnologie, el conducea acum pentru totdeauna cu o sută șaizeci de kilometri la oră de-a lungul unei autostrăzi goale, trecând pe lângă stații de alimentare pustii de la marginea câmpiilor întinse, așteptând venirea unei singure mașini din sens opus. În mintea sa, Vaughan vedea întreaga lume cum moare într-un dezastru automobilistic simultan, milioane de vehicule azvârlite laolaltă într-o reuniune finală de vintre țâșnitoare și freon.

Mi-amintesc prima mea coliziune minoră. A avut loc într-o parcare pustie de hotel. Deranjați de o patrulă a poliției, ne forțaserăm să ducem la capăt un act sexual grăbit. Dând cu spatele afară din parcare, am lovit un copac nemarcat. Catherine mi-a vomitat peste scaun. Acea baltă de vomă cu cheagurile ei de sânge ca niște rubine lichide, la fel de vâscoasă și de discretă ca orice altceva produs de Catherine, încă mai conține pentru mine esența delirului erotic al accidentului de mașină, mai excitant decât mucusul ei rectal și vaginal, la fel de rafinat ca excrementul unei regine dintr-un basm sau ca minusculii stropi de lichid care se formaseră lângă bulele lentilelor ei de contact. În acea baltă magică, ridicându-i-se din gât ca o rară trombă de fluid tâșnind din gura unui altar îndepărtat și misterios, mi-am văzut propria reflexie, o oglindă de sânge, spermă și vomă, distilată de-o gură ale cărei contururi, cu doar câteva minute în urmă, mă trăseseră cu fermitate de penis.

Acum că Vaughan a murit, vom trăi alături de ceilalți care s-au adunat în jurul lui, ca o mulțime de oameni atrasă de un infirm rănit ale cărui poziții deformate dau în vileag formulele secrete ale minților și vieților lor. Noi toți care l-am cunoscut pe Vaughan acceptăm erotismul pervers al accidentului de mașină, la fel de dureros ca și extragerea unui organ expus prin deschizătura unei răni chirurgicale.

Am urmărit cupluri care se împreunează în vreme ce gonesc noaptea de-a lungul autostrăzilor întunecate, bărbați și femei la un pas de orgasm, mașinile lor accelerând într-o serie de traiectorii ademenitoare spre farurile puternice ale fluxului de trafic din sens opus. Bărbați tineri, singuri la volanul primelor lor mașini, aproape niște epave luate de la curtea de vechituri, masturbându-se pe când înaintează pe cauciucuri roase spre destinații incerte. După o coliziune abia ratată la o intersecție, sperma tremură pe cadranul crăpat al vitezometrului. Mai târziu, rămășițele uscate ale aceleiași sperme sunt șterse de părul vopsit al primei femei care-i stă întinsă în poală cu gura peste penis, mâna lui de pe volan făcând mașina să se avânte prin întuneric spre o intersecție pe mai multe niveluri, frânele derapante trăgând sperma din el în vreme ce mașina zgârie spatele unui camion cu remorcă plin cu televizoare color, stimulându-i clitorisul cu mâna stângă și făcându-l să tremure în pragul orgasmului pe când farurile camionului semnalizează în oglinda retrovizoare. Și mai târziu, el se uită cum un prieten călărește o adolescentă pe bancheta din spate. Mâini soioase de mecanic expun fesele fetei panourilor publicitare ce gonesc pe lângă ei. Autostrăzile ude zboară în strălucirea farurilor și-n scrâșnetul plăcuțelor de frână. Tija penisului sclipește deasupra fetei pe când lovește în acoperișul de plastic ros al mașinii, însemnând materialul galben cu smegma sa.

Ultima ambulanță plecase. Cu o oră mai devreme, actrița de film fusese condusă la limuzină. În lumina serii, cimentul alb al coridorului de coliziune de sub podul rutier aducea cu o pistă aeriană secretă de pe care mașinării misterioase decolează spre un cer metalizat. Aeroplanul de sticlă al lui Vaughan zburase undeva deasupra capetelor spectatorilor plictisiți care se întorceau la mașinile lor, deasupra polițiștilor obosiți care adunau valizele și gențile de mână rupte ale turiștilor din autobuzul liniilor aeriene. M-am gândit la corpul lui Vaughan, acum rece, temperatura sa rectală urmând aceiași gradienti descendenți ca ai celorlalte victime ale accidentului. Prin aerul de noapte, acești gradienti cădeau așa cum ar cădea niște serpentine de hârtie din turnurile cu birouri și casele cu apartamente din oraș, dar și din mucoasa caldă a actriței de film în camerele ei de hotel.

Am pornit înapoi spre aeroport. Becurile de pe Western Avenue iluminau mașinile în viteză, îndreptate toate spre sărbătoarea propriilor răni.

Capitolul 2

Am început să înțeleg adevărații fiori ai accidentului de mașină doar după prima întâlnire cu Vaughan. Purtată de două picioare inegale și pline de cicatrice, rănite în mod repetat în te miri ce coliziune, figura aspră și neliniștită a acestui savant huligan a intrat în viața mea la un moment când obsesiile lui erau evident cele ale unui nebun.

Într-o seară de iunie măturată de ploaie, când mă întorceam acasă de la studiourile din Shepperton, mașina mi-a derapat la intersecția de sub intrarea pe podul rutier Western Avenue. În câteva secunde, mă îndreptam cu o sută de kilometri la oră pe sensul opus. Când mașina s-a lovit de bordura mediană, cauciucul din dreapta a explodat și s-a desprins de pe jantă. Scăpată de sub control, mașina a trecut de bordură și a virat pe rampa de ieșire rezervată traficului de mare viteză. Trei vehicule se apropiau, limuzine de serie al căror an de fabricație, combinație de culori și accesorii exterioare încă mi le pot aminti cu acuratețea dureroasă a unui coșmar de care nu voi scăpa niciodată. Pe primele două le-am

evitat, apăsând frâna și abia reușind să strecor mașina printre ele. Pe a treia, în care se afla o doctoriță tânără și soțul ei, am izbit-o în plin. Bărbatul, un inginer chimist la o companie americană de produse alimentare, a fost ucis pe loc, aruncat prin parbriz ca salva din țeava unui tun de circ. A murit pe capota mașinii mele, sângele lui împrôșcându-mă prin parbrizul spart peste față și piept. Pompierii care m-au eliberat mai târziu din cabina zdrobită a mașinii au crezut că sângerez atât de tare de la o rană masivă pe cord deschis.

Nu eram grav rănit. Mergând spre casă după ce-o lăsasem pe secretara mea Renata, scăpată dintr-o turbulentă relație cu mine, încă mai purtam centura de siguranță pe care o legasem intenționat, ca s-o scutesc de stânjeneala unei îmbrățișări. Pieptul mi se învinețise serios la impactul cu volanul, genunchii mi se izbiseră de tabloul de bord atunci când corpul intrase în propria-i coliziune cu interiorul mașinii, dar singura mea rană gravă a fost un nerv retezat la nivelul scalpului.

Aceleași forțe misterioase care mă salvaseră de la a fi străpuns de coloana volanului o salvaseră și pe soția tânărului tehnician. În afara maxilarului superior învinețit și a mai multor dinți slăbiți, femeia era nevătămată. În cursul primelor ore petrecute la spitalul Ashford, tot ce-mi venea în minte era imaginea noastră încuiați împreună, față în față, în cele două mașini, corpul soțului ei muribund

zăcând între noi pe capota mașinii mele. Ne uitam unul la celălalt prin parbrizele sparte, neputându-ne mișca nici unul. Mâna soțului ei, aflată la doar câțiva centimetri de mine, stătea cu palma în sus lângă ștergătorul drept de parbriz. Se lovise cu ea de un obiect rigid când fusese aruncat din scaun și, cum stăteam acolo, pe suprafața ei se forma conturul unui semn, pompat în afară de presiunea lui arterială muribundă sub forma unei uriașe bășici cu sânge – semnătura sub formă de triton a siglei de pe radiatorul meu.

Oprită de centura de siguranță, soția lui stătea la volan, uitându-se la mine într-un fel ciudat de formal, cu ochii mari, nesigură parcă de ceea ce făcuse să ne întâlnim. Fața ei frumușică, încununată de-o frunte lată, inteligentă, păstra expresia goală și placidă a unei madone dintr-o icoană a primei etape renascentiste, nedorind să accepte miracolul – sau coșmarul – ieșit din pânțelele său. O străbătu doar o dată o emoție, când păru să mă vadă limpede pentru prima oară, și un rictus bizar îi schimonosi partea dreaptă a feței, de parcă i-ar fi fost tras nervul cu o ață. Își dădea ea oare seama că sângele ce-mi acoperea fața și pieptul era al soțului ei?

Mașinile noastre erau înconjurate de un cerc de spectatori cu chipuri tăcute, care ne priveau cu extremă seriozitate. După această scurtă pauză, totul se sparse într-o activitate maniacală. Cu cauciucurile cântând, șase mașini traseră într-o parte și se urcară pe bordura mediană. De-a lungul lui Western Avenue

se formă un ambuteiaj uriaș : sirenele zbierară când farurile poliției luminară barele de protecție din spate ale mașinilor oprite pe toată întinderea podului. Un bărbat în vârstă, într-o pelerină de ploaie din plastic transparent, trăgea agitat de portiera pasagerului de lângă capul meu, parcă speriat că mașina i-ar putea trimite în mână osoasă un puternic impuls electric. O femeie care aducea o pătură ecosez își coborî capul lângă geam. Stând la doar câțiva centimetri de mine, mă fixa din priviri cu buzele țuguiate, ca o persoană îndoliată care se holbează la cadavrul întins într-un sicriu descoperit.

În acel moment, stând cu mâna dreaptă pe o spiță a volanului, nu simțeam nici o durere. Încă purtând centura de siguranță, soția bărbatului mort își revenea în simțiri. Un grup mic de oameni – un șofer de camion, un soldat în uniformă ieșit din tură și o vânzătoare de înghețată – își apropiiau mâinile de ea prin geam, parcă voind să-i atingă diferite părți ale corpului. Ea le făcu semn să se îndepărteze și își desprinse centura de pe piept, dibuind cu mâna teafără după mecanismul cromat de deschidere. Preț de o clipă, am avut impresia că eram actorii principali ajunși în punctul culminant al unei drame sumbre într-un teatru tehnologic pentru care nu se făcuseră repetiții, cuprinzând acele mașini zdrobite, mortul sfârtecat în ciocnirea lor și sutele de șoferi care urlau lângă scenă cu farurile aprinse.

Tânăra femeie fu ajutată să iasă din mașină. Picioarele-i diforme și mișcările smucite ale capului

păreau să imite caroseriile distorsionate ale celor două vehicule. Capota dreptunghiulară a mașinii mele fusese smulsă din strânsori și unghiul îngust format de ea și aripile laterale părea, în mintea mea golită de orice gând, să se repete în tot ceea ce mă înconjura: în expresiile și pozițiile spectatorilor, în rampa ascendentă a podului, în direcțiile de zbor ale aeronavelor ce se ridicau de pe pistele îndepărtate ale aeroportului. Tânăra femeie fu scoasă cu grijă din mașină de către un bărbat cu piele măslinie îmbrăcat în uniforma albastru-întunecat a unui pilot arab de avion. Un fir subțire de urină se prelingea inconștient printre picioarele femeii, scurgându-se pe asfalt. Pilotul o ținea protector de umeri. Stând lângă mașinile lor, spectatorii urmăreau cum se forma balta aceea pe macadamul pătat de ulei. În lumina tot mai slabă a serii, curcubeie începură să-i încercuiască gleznele slăbite. Se întoarse și se uită-n jos la mine, cu o grimasă stranie pe fața-i învinețită, un amestec clar de îngrijorare și ostilitate. Totuși, tot ce-am putut vedea a fost îmbinarea neobișnuită a coapselor sale, deschizându-se spre mine într-un fel deformat. Nu sexualitatea poziției îmi rămase în minte, ci stilizarea teribilelor evenimente în care fuseserăm implicați, extremele durerii și violenței ritualizate în acea gestică a picioarelor ei, ca pirueta exagerată a unei fete cu dizabilități mentale pe care o văzusem odată jucând într-o piesă de Crăciun la un sanatoriu.

Am strâns volanul cu ambele mâini, încercând să rămân nemișcat. Un tremur continuu îmi zguduia pieptul și aproape că mă împiedica să respir. Mâinile puternice ale unui polițist mă prinseră de umăr. Un al doilea polițist își așeză chipiul plat și ținut pe capota mașinii, lângă omul mort, și începu să tragă de portieră. Impactul frontal comprimase secțiunea din față a compartimentului pentru pasager, împingând puternic ușile în încuietori.

Un infirmier de ambulanță se întinse către mine și-mi tăie mâneca dreaptă. Un bărbat tânăr, într-un costum închis la culoare, îmi trase mâna prin geam. Când acul hipodermic îmi pătrunse în braț, m-am întrebat dacă doctorul acela, care nu părea a fi decât un copil care crescuse prea mult, era destul de matur încât să aibă calificarea necesară.

O euforie înfrigurată mă purtă spre spital. Am vomitat peste volan, pe jumătate conștient de seria de fantezii neplăcute. Doi pompieri tăiară portiera din balamale. Aruncând-o în drum, se uitară cu ochi mijiți la mine ca asistenții unui toreador însângerat. Până și cele mai mici mișcări ale lor păreau să fie formalizate, mâinile întinzându-se spre mine într-o serie de gesturi codificate. Dacă unul dintre ei și-ar fi descheiat pantalonii aspri de serj ca să-și scoată la iveală organele genitale și și-ar fi apăsât penisul în despicătura însângerată a subsuorii mele, chiar și acest act bizar ar fi fost acceptabil în termenii stilizării violenței și a salvării. Am așteptat să mă

calmeze cineva, așa cum stăteam acolo, năclăit de sângele altcuiva în vreme ce urina tinerei sale văduve forma curcubeie în jurul picioarelor salvatorilor mei. Prin aceeași logică de coșmar, pompierii care gonesc spre epavele arzânde ale aeronavelor prăbușite ar putea scrie cu sprayurile lor cu dioxid de carbon sloganuri obscene sau comice pe cimentul fierbinte, iar călăii și-ar putea îmbrăca victimele în costume grotești. La rândul lor, victimele ar stiliza trecerile lor spre moarte cu gesturi ironice, sărutând solemn paturile puștilor călăilor lor, pângărind steaguri imaginare. Chirurgii s-ar tăia neatenți înainte să facă primele incizii, soțiile ar murmura în treacăt numele amanților în momentul orgasmului soților lor, târfa care molfăie penisul clientului ar putea mușca fără nici o răutate un cerc mic de țesut de pe curbura superioară a glandului său. Aceeași mușcătură dureroasă pe care o promisem și eu odată de la o prostituată obosită, iritată de erecția mea ezitantă, îmi aduce aminte de gesturile stilizate ale infirmierilor de ambulanță și ale personalului de la stația de alimentare, fiecare cu repertoriul lor de mișcări particulare.

Mai târziu, am aflat că Vaughan colecționa în albumele sale fotografice grimasele infirmierelor de la urgență. Pielea lor închisă la culoare transmitea toată sexualitatea vicleană pe care le-o stârnea Vaughan. Pacienții lor mureau în intervalul dintre un pas și altul al pantofilor cu talpă de gumă, în

contururile schimbătoare ale coapselor lor când se atingeau una de cealaltă în uşile sălilor de urgenţă.

Poliţiştii m-au ridicat din maşină şi, cu braţele lor vânjoase, m-au aşezat pe-o targă. Mă simţeam deja izolat de realitatea acelui accident. Am încercat să mă ridic în şezut pe targă şi să-mi scot picioarele de sub pătură. Tânărul doctor m-a împins înapoi, lovindu-mă cu palma peste piept. Surprins de iritarea din ochii săi, m-am întins nepăsător pe spate.

Trupul înfăşurat al mortului era ridicat de pe capota maşinii mele. Aşezată ca o madonă dementă între portierele celei de-a doua ambulanţe, soţia lui se uita în gol la traficul de seară. Rana din obrazul ei drept îi deforma încet faţa pe măsură ce ţesuturile învineţite se îmbibau cu propriul sânge. Eram deja conştient că grilajele întrepătrunse ale radiatoarelor maşinilor noastre formau modelul unei inevitabile şi perverse uniuni dintre noi. M-am uitat la contururile coapselor ei. Peste acestea, pătura cenuşie forma o dună graţioasă. Undeva sub acea movilă se afla comoara pubisului. Precisa ei protuberanţă şi despicătură, sexualitatea neatinsă a acelei femei inteligente prezidau tragicele evenimente ale acelei serii.

Capitolul 3

În următoarele trei săptămâni, cât am zăcut în salonul gol al spitalului de urgență de lângă Aeroportul Londra, în minte mi s-au învârtit nemi-loasele lumini albastre ale mașinilor de poliție. Acolo, în zona aceea liniștită ocupată de târguri de mașini uzate, rezervoare de apă și centre de arest preventiv, înconjurată de sisteme de autostrăzi ce deservesc Aeroportul Londra, mi-am început recuperarea de pe urma accidentului. Două saloane a câte douăzeci și patru de paturi – numărul maxim de supraviețuitori anticipat – erau permanent rezervate pentru posibilele victime ale accidentelor aviatice. Unul dintre acestea era temporar ocupat de răniții din accidente rutiere.

Nu tot sângele care mă acoperise îi aparținuse omului pe care-l omorâsem. Doctorii asiatici din sala de urgență au descoperit că, la impactul cu tabloul de bord, ambele rotule îmi fuseseră fracturate. Lungi gheare de durere mi se întindeau pe suprafața interioară a coapselor până în vintre, de parcă niște

catetere din oțel fin mi-ar fi fost trase prin venele picioarelor.

La trei zile după prima operație la genunchi, am contractat din spital o infecție minoră. Am stat în salonul gol, ocupând un pat ce-i aparținea de drept victimei unui accident aviatic și gândindu-mă într-un fel distorsionat la rănilor și durerile pe care le-ar fi îndurat acesta. În jurul meu, paturile goale conțineau o sută de istorii ale ciocnirilor și pierderilor celor dragi, traducerea rănilor prin violența accidentelor de avion sau automobil. Două asistente se plimbau prin salon, aranjând paturile și căștile radio. Aceste femei tinere și prietenoase slujeau într-o catedrală a rănilor invizibile, sexualitățile lor îmbobocite prezidând peste cele mai îngrozitoare răni faciale și genitale.

Când îmi potriveau chingile în jurul picioarelor, ascultam avioanele cum se înălțau de pe Aeroportul Londra. Geometria acestui complex dispozitiv de tortură părea într-un fel înrudită cu pantele și contururile corpurilor acelor femei tinere. Cine avea să fie următorul ocupant al patului meu – vreo casierică de bancă de vârstă mijlocie plecată spre Insulele Baleare, cu capul plin de gin, umezindu-se între picioare când se uita la văduvul plictisit de lângă ea? După un accident pe pista de decolare a Aeroportului Londra, corpul său avea să fie marcat ani întregi de învinețirea abdomenului lovit de tija centurii de siguranță. De fiecare dată când pleca în grabă la

toaleta restaurantului ei de provincie, cu vezica slăbită mușcându-i uretra afectată, și în timpul fiecărui act sexual cu soțul ei prostatic avea să se gândească la cele câteva secunde dinaintea accidentului. Rănile ei fixau pentru totdeauna această infidelitate imaginară.

Oare soția mea, când venea în fiecare seară în vizită la salon, se întreba vreodată ce ispravă sexuală mă făcuse să ajung pe podul rutier Western Avenue? Când ședea lângă mine, trecând în revistă cu ochi ageri părțile vitale ce-i mai rămăseseră din anatomia soțului, eram convins că citea răspunsul la întrebările sale nerostite în cicatricele de pe picioarele și pieptul meu.

Infirmierele se învâртеau în jurul meu, ducându-și la îndeplinire dureroasele îndatoriri. Când îmi schimbau tuburile de drenaj de la genunchi, încercam să nu-mi vomit sedativul, destul de puternic să mă țină liniștit, nu însă și să-mi aline durerea. Numai calmul lor extrem mă ținea în frâu.

Un doctor tânăr, cu păr blond și aspru la față, îmi examinează rănilor de la piept. Pielea îmi era crăpată în jurul marginii de jos a sternului, acolo unde mă lovise butonul claxonului când fusese smucit în sus de prăbușirea compartimentului pentru motor. O vânătaie semicirculară îmi marca pieptul, un curcubeu marmorat întinzându-se de la un sfârc la celălalt. În cursul săptămânii următoare, curcubeul acesta a trecut printr-o succesiune de schimbări de

nuanță asemenea spectrului coloristic al vopselelor auto. Uitându-mă în jos la propriu-mi corp, mi-am dat seama că, după modelul rănilor, un inginer auto ar fi putut reconstitui sigla și modelul mașinii. Profilul tabloului de bord, precum și profilul volanului învinețit pe piept îmi erau imprimate pe genunchi și pe tibii. Impactul celei de-a doua coliziuni dintre corpul meu și compartimentul interior al mașinii era definit de aceste răni, precum contururile corpului unei femei ținute minte, preț de câteva ore după actul sexual, de presiunea elastică a pielii cuiva.

În a patra zi, fără nici un motiv, anestezicele au fost retrase. Toată dimineața am vomitat în vasul smălțuit pe care mi-l țin sub față o infirmieră. Femeia mă privea cu ochi îngăduitori, dar imobili. Marginea rece a vasului sub formă de rinichi mă apăsa pe obraz. Suprafața lui de porțelan era împodobită de un fir mic de sânge rămas de la cine știe ce necunoscut care îl folosisese înainte.

Vomitând, mi-am sprijinit fruntea de coapsa puternică a infirmierei. Lângă gura mea învinețită, degetele ei muncite contrastau ciudat cu pielea-i tânără. M-am surprins gândindu-mă la despicătura feselor ei. Când își spălase oare ultima dată acel vad reavăn? Cât a durat recuperarea, pe când discutam cu doctorii și infirmierele, astfel de întrebări m-au obsedat frecvent. Oare când își îmbăiaseră ultima oară organele genitale, oare le mai stăteau agățate

de anusuri, pe când prescriau antibiotice pentru câte-un gât streptococic, mici granule de materii fecale, oare le era îmbibată lenjeria de duhoarea actelor sexuale ilicite atunci când conduceau de la spital spre casă, urmele de smegmă și mucus vaginal de pe mâini unindu-se cu freonul împrăscat în neașteptate accidente de mașină? Am lăsat câteva fuioare de bilă verde să se scurgă în vas, conștient de contururile calde ale coapsei tinerei femei. Un tiv al halatului ei cadrilat fusese reparat cu câteva bucle de bumbac negru. M-am holbat la ochiurile desprinse ce-i stăteau lipite de suprafața rotundă a fesei stângi. Curburile lor păreau la fel de arbitrare și de însemnate ca și rănilor de pe pieptul și picioarele mele.

Această obsesie față de posibilitățile sexuale a tot ceea ce mă înconjură fusese eliberată din străfundurile minții odată cu accidentul. Mi-am închipuit salonul plin de victime convalescente ale dezastrelor aeriene, toate mințile lor alcătuind un bordel de imagini. Ciocnirea dintre mașinile noastre era modelul unei uniuni sexuale extreme și, totuși, nevisate. Leziunile pacienților ce așteptau să fie internați mă ademeneau, o imensă enciclopedie de vise accesibile.

Catherine părea foarte conștientă de aceste fantezii. Când mi-a făcut primele vizite, eu mă aflam în stare de șoc, iar ea se familiarizase cu rânduiala și atmosfera spitalului, schimbând glume cordiale

cu doctorii. Când o infirmieră îmi duse voma de acolo, Catherine trase expertă masa metalică de la picioarele patului și descărcă pe ea un braț de reviste. Se așeză lângă mine, aruncând un ochi ager la fața mea nebarbierită și la mâinile nestăpânite.

Am încercat să-i zâmbesc. Copcile de la tăietura de pe cap, o a doua linie a părului aflată cu doi centimetri și jumătate mai la stânga celei originale, îmi îngreunară schimbarea expresiei. În oglinda de barbierit pe care mi-o ținuseră în fața ochilor infirmierele semănam cu un contorsionist alarmat, uluit de propria-i anatomie deviantă.

— Îmi pare rău.

I-am luat mâna.

— Probabil că arăt cam dărâmat.

— Ești bine, zise ea. Categorie. Ești ca o victimă turnată în ceară la Madame Tussaud.

— Încearcă să vii mâine.

— O să vin.

Îmi atinse fruntea, uitându-se precaută la rana de pe scalp.

— O să-ți aduc niște machiaj. Îmi închipui că singura atenție cosmetică ce li se arată aici pacienților e la morga Ashford.

Am ridicat ochii spre ea, privind-o mai atent. Demonstrația ei de căldură și de îngrijorare conjugală mă surprindea în mod plăcut. De-a lungul ultimilor ani, distanța mentală dintre slujba mea de la studiourile din Shepperton unde se produceau

reclame pentru televiziune și propria ei carieră înfloritoare la departamentul de excursii în străinătate al Pan American ne separase din ce în ce mai mult. Catherine lua acum lecții de zbor și, alături de unul dintre iubiții săi, pusese bazele unei mici firme de turism specializate în curse *charter*. Urmărea toate aceste activități cu perseverență, marcându-și intenționat independența și încrederea în propriile puteri de parcă și-ar fi pretins dreptul la un teren a cărui valoare avea să crească mai târziu. Reacționasem la toate astea ca majoritatea soților, dezvoltând cu rapiditate un repertoriu extins de atitudini resemnate. Huruitul slab, dar hotărât al ușoarei sale aeronave traversa cerul deasupra apartamentului nostru în fiecare weekend, un clopot de alarmă care bătea nota relației noastre.

Doctorul blond trecu prin salon, înclinând din cap spre Catherine. Ea se întoarse cu spatele la mine, picioarele goale expunându-i coapsele până la pubisul durduliu, și aprecie cu șiretenie potențialul sexual al acelui tânăr. Am observat că era îmbrăcată mai mult pentru un prânz scurt cu un director de linie aeriană decât pentru a-și vizita soțul la spital. Mai târziu am aflat că fusese necăjită la aeroport de ofițerii de poliție care investigau moartea tehnicianului, soțul șoferitei. Era evident că accidentul și orice posibilitate de-a fi acuzat de omor fără premeditare făcuseră din ea un fel de celebritate.

— Salonul ăsta e rezervat victimelor accidentelor de avion, i-am spus. Paturile sunt ținute în așteptare.

— Dacă fac un luping la sol, sâmbătă s-ar putea să te trezești și să mă găsești lângă tine.

Se uită prelung la paturile goale, probabil vizualizând fiecare rănit imaginar.

— Mâine o să cobori din pat. Vor să umbli.

Se uită în jos la mine cu o atenție binevoitoare.

— Sărmanul de tine. Li te-ai opus în toate felurile?

M-am abținut să răspund, dar Catherine adăugă:

— Soția celuiilalt e doctor. Dr. Helen Remington.

Încrucișându-și picioarele, începu operațiunea de a-și aprinde o țigară, luptându-se cu o brichetă nefamiliară. De la care nou amant împrumutase mașinăria aia urâtă, atât de evident aparținând unui bărbat? Prelucrată din învelișul unui tun de avion, semăna mai degrabă cu o armă. De ani întregi eram capabil să-i intuiesc aventurile la aproape doar câteva ore de la primul act sexual și-o făceam aruncând pur și simplu o privire la orice nouă dotare fizică sau mentală – un brusc interes pentru un vin sau regizor de mâna a treia, o traiectorie diferită pe apele politicii aviatice. Deseori puteam ghici numele celui mai recent amant cu mult înainte să-l divulge ea în punctul culminant al actelor noastre sexuale. Acest joc al provocării era o necesitate pentru amândoi. Când stăteam întinși unul lângă celălalt, puteam descrie o întâlnire amoroasă de la un capăt la altul, de la prima conversație ușoară la un cocteil organizat de compania aeriană și până la actul sexual în sine. Apogeul acestor jocuri era numele

partenerului ilicit. Ascuns până în ultimul moment, producea întotdeauna cele mai rafinate orgasme pentru amândoi. Erau ocazii când trăiam impresia că aceste aventuri aveau loc doar ca să ofere materia primă pentru jocurile noastre sexuale.

Privind fumul țigării ei cum se împrăștia în salonul gol, m-am întrebat cu cine își petrecuse oare ultimele câteva zile. Fără-ndoială, gândul că soțul ei omorâse un om împrumuta o neașteptată dimensiune actelor lor sexuale, consumate probabil în patul nostru la vederea telefonului cromat care-i adusese lui Catherine vestea accidentului meu. Elementele noilor tehnologii ne uneau sentimentele.

Iritat de zgomotul avioanelor, m-am ridicat într-un cot. Vânățăile de pe piept făceau respirația dureroasă. Catherine își coborî ochii spre mine cu o privire îngrijorată, evident preocupată de faptul că aș putea muri. Îmi puse țigara între buze. Am inhalat șovăielnic fumul cu gust de mușcată. Filtrul cald, pătat cu ruj roz, purta în el gustul unic al corpului lui Catherine, o salvare pe care-o uitasem în odoarea saturată de fenol a spitalului. Se întinse după țigară, însă eu m-am agățat de ea ca un copil. Filtrul unsuros îmi amintea de sfârcurile ei, vopsite generos cu ruj de buze, pe care mi le apăsam pe față, pe brațe și pe piept, imaginându-mi în secret că imprimeurile sunt răni. Odată, într-un coșmar, am văzut-o cum dă naștere copilului unui diavol, din sânii umflați tâșnindu-i fecale lichide.

În salon intră o infirmieră studentă cu părul închis la culoare. Zâmbindu-i soției mele, dădu în lături cuverturile și recuperează sticla cu urină dintre picioarele mele. După ce-i inspectă nivelul, trase așternuturile la loc. Imediat, penisul meu începu să picure; cu efort, mi-am controlat sfîcterul, amorțit de lunga succesiune de anestezice. Stînd întins acolo cu o vezică slabă, m-am întrebat de ce, după acest accident tragic care se lăsase cu moartea unui tânăr necunoscut – identitatea lui, în pofida întrebărilor pe care i le-am pus lui Catherine, rămînea o enigmă pentru mine, ca un oponent anonim ucis într-un duel inutil – de ce toate femeile acestea din jurul meu păreau să se îngrijească numai de zonele mele cele mai infantile. Infirmierele care-mi goleau urinarul și-mi porneau intestinele cu clisme, care-mi ghidau penisul prin prohabul pantalonilor de pijama și-mi potriveau tuburile de drenaj de la genunchi, care curățau puroiul de pe bandajele de la cap și mă ștergeau la gură cu mâinile lor dure – femeile acestea rigide, în toate rolurile lor, îmi aminteau de cei care mă îngrijiseră în copilărie, gardieni ce-mi păzeau orificiile.

O infirmieră studentă dădu ocol patului meu, cu coapsele malițioase ascunse sub halat, neluându-și ochii de la figura fermecătoare a lui Catherine. Calcula ea oare câți amanți avusese Catherine de la accident încoace, excitată de postura ciudată a soțului ei în acest pat sau – mai banal – de prețul

costumului și al bijuteriilor scumpe? La rândul ei, Catherine se uită fără ocolișuri la corpul tinerei. Aprecierea ei a contururilor coapselor și feselor, pieptului și subsuorii, și relația lor cu barele cromate ale harnașamentului meu de la picior, o sculptură abstractă menită să etaleze silueta slabă a fetei, era deschisă și interesată. Mintea lui Catherine era străbătută de-o interesantă trăsătură lesbiană. Deseori, în timp ce făceam dragoste, îmi cerea s-o vizualizez întreținând relații sexuale cu o altă femeie – de obicei, cu secretara ei, Karen, o fată posomorâtă cu ruj de buze argintiu, care, cât ținea petrecerea de Crăciun de la birou, se uita nemișcată la soția mea ca un prepelicar în rut. Catherine mă întreba deseori cum s-ar putea lăsa sedusă de Karen. La scurt timp, a venit cu sugestia de-a vizita împreună un magazin universal, unde s-o roage pe Karen s-o ajute să-și aleagă tot soiul de chiloți. Eu le-am așteptat în fața separeului, printre rafturile cu rochii de seară. Din când în când, trăgeam cu ochiul printre perdele și le vedeam împreună, cu corpurile și degetele ocupate de blânda știință a sânilor lui Catherine și-a sutienelor concepute pentru a-i scoate în evidență într-un fel sau altul. Karen îmi atingeă soția cu mângâieri stranii, lovind-o ușor cu vârfurile degetelor, mai întâi pe umeri, de-a lungul adânciturilor roz lăsate de lenjeria intimă, apoi pe spate, unde încuietorile de metal ale sutienului lăsaseră pe piele amprenta

unui medalion, și-n cele din urmă pe gropițele săpate de elastic chiar sub sâni. Soția mea a rămas în tot acest timp într-o stare ca de transă, bolborosind în barbă pe-o voce joasă, în vreme ce vârful arătorului drept al lui Karen îi atinge sfârscul.

M-am gândit la privirea plictisită pe care vânzătoarea, o femeie de vârstă mijlocie cu fața mică a unei păpuși stricate, mi-o aruncase atunci când cele două femei plecaseră, trăgând draperia la loc de parcă s-ar fi sfârșit o scenetă sexuală. În expresia ei se citea clar presupunerea că nu doar știusem ce se întâmplase și că acele cabine erau deseori folosite în aceste scopuri, dar și că eu și Catherine vom exploata experiența pentru propriile noastre plăceri complicate. Șezând în mașină lângă soția mea, am plimbat degetele pe tabloul de bord, am răsucit cheia în contact, am manevrat schimbătorul de viteze, vârându-l într-a-ntâia. Mi-am dat seama că-mi modelam reacțiile față de mașină exact așa cum o atinsese Karen pe Catherine. Erotismul posac al acesteia, distanța elegantă pe care-o așezase între vârfurile degetelor și sfârcurile soției mele erau recapitulate în distanța dintre mine și mașină.

Interesul erotic neobosit al lui Catherine față de secretara ei părea a fi legat atât de ideea de-a face dragoste cu ea, cât și de plăcerile fizice ale actului sexual în sine. Chiar și așa, aceste preocupări începuseră să ne afecteze toate relațiile, deopotrivă cele dintre noi și cele cu alți oameni. Le

abstractiza din ce în ce mai mult. Catherine a ajuns în scurt timp incapabilă să ajungă la orgasm fără ajutorul unei fantezii elaborate a unui act sexual lesbian cu Karen, a clitorisului atins cu limba, a sfârcurilor întărite, a anusului mângâiat. Aceste descrieri păreau să fie un limbaj în căutarea obiectelor de referință, dacă nu chiar începuturile unei noi sexualități despărțite de orice posibilă expresie fizică.

Bănuiam că făcuse cel puțin o dată dragoste cu Karen, dar ajunseserăm acum la punctul în care asta nu mai conta, ori nu mai avea nici o legătură cu altceva decât cu câțiva centimetri pătrați de mucoasă vaginală, unghii și buze învinețite și sfârcuri. Zăcând în salonul meu de spital, am privit-o cum măsoară din privire picioarele subțiri și lungi și fesele ferme ale infirmierei, cordonul albastru-intens care-i sublinia mijlocul și șoldurile late. Aproape că mă așteptam să întindă mâna și să atingă sânii tinerii aceleia sau să-și strecoare degetele sub fusta ei scurtă, latul palmei sale alunecând prin despicătura feselor în perineul lipicios. Departe de-a scoate un țipăt de furie ofensată sau chiar de plăcere, infirmiera probabil că ar fi continuat să-și vadă de treburi, indiferentă la acest gest sexual cu o semnificație deloc mai mare ca aceea a celei mai banale dintre glume.

Catherine scoase din poșetă un plic gălbui. Am recunoscut proiectul unei reclame de televiziune pe

care-o pregătisem. Pentru acel film cu buget ridicat, o reclamă de treizeci de secunde făcând publicitate noii game de mașini sport Ford, speram să folosim o actriță dintre cele mai celebre. În după-amiaza accidentului, participasem la o conferință cu Aida James, o regizoare liber-profesionistă pe care-o convocaserăm. Din întâmplare, una dintre actrițe, Elizabeth Taylor, era pe cale să înceapă lucrul la un nou film artistic la Shepperton.

— M-a sunat Aida să-mi spună cât de rău îi pare. Te poți uita din nou peste proiect? A făcut câteva modificări.

Am alungat dosarul cu o fluturare din mână, uitându-mă alene la reflexia mea în oglinda de mână a lui Catherine. Nervul retezat din scalp îmi coborâse parțial sprânceana dreaptă, ca o cârpă neagră de pirat care părea să-mi ascundă mie însumi noul caracter. Această înclinare pronunțată era evidentă în toate lucrurile din jurul meu. M-am uitat atent la fața mea palidă, ca de manechin, încercând să-i citesc liniile. Pielea netedă aproape că aparținea unui personaj de film științifico-fantastic, cineva care, după o îndelungată călătorie lăuntrică, coboară din capsulă pe solul supraluminat al unei planete necunoscute. În orice clipă, cerurile s-ar fi putut deschide...

Dintr-un impuls, am întrebat:

— Unde-i mașina?

— Afară... în parcare medicilor.

— Cum?

M-am ridicat într-un cot, încercând să văd prin geamul din spatele patului meu.

— Mașina *mea*, nu a ta.

Mi-o imaginam deja sub forma unei piese de muzeu, ridicată pe pedestal, expusă ca o amenințare în fața blocurilor operatorii.

— E-o epavă în toată legea. Poliția a tractat-o în depozitul din spatele secției.

— Ai văzut-o?

— Mi-a cerut sergentul s-o identific. N-a crezut că ai scăpat cu viață.

Își strivi țigara.

— Îmi pare rău pentru celălalt... soțul doctoriței Remington.

M-am uitat stăruiitor la ceasul de deasupra ușii, sperând că va pleca în scurt timp. Această falsă compasiune față de cel mort mă irita, era doar o scuză pentru un exercițiu de gimnastică morală. Asprimea tinerelor infirmiere făcea parte din aceeași pantomimă a regretului. Mă gândisem ore în șir la bărbatul mort, vizualizând efectele morții lui asupra soției și familiei sale. Mă gândisem la ultimele lui momente de viață, milisecunde frenetice de durere și violență în care fusese catapultat dintr-un plăcut interludiu domestic într-o concertină a morții metalizate. Aceste sentimente existau în cadrul relației mele cu bărbatul mort, în cadrul realității rănilor de pe pieptul și de pe picioarele

mele, și în cadrul coliziunii de neuitat dintre propriu-mi corp și interiorul mașinii. Prin comparație, suferința jucată a lui Catherine nu era decât o stilizare a unui gest – așteptam să izbucnească în cântec, să-și lovească fruntea, să atingă tot al doilea grafic de temperatură din salon, să pornească tot al patrulea set de căști-radio.

În același timp, știam că sentimentele mele față de bărbatul mort și soția lui doctoriță erau deja acoperite de anumite dușmăanii nedefinite, vise de răzbunare pe jumătate formate.

Catherine mă privea cum încerc să-mi recapăt răsufierea. I-am apucat mâna stângă și mi-am apăsat-o pe stern. În ochii ei sofisticați deveneam deja un fel de casetă cu bandă emoțională, luându-mi locul alături de toate acele scene de durere și violență care ne iluminează marginile vieților – jurnalele de actualități cu războaie și revolte studențești, dezastre naturale și acte de brutalitate ale poliției pe care le urmăream neatenți la televizorul color din dormitor pe când ne masturbam reciproc. Această violență trăită la atât de multe niveluri devenise intim asociată cu actele noastre sexuale. Bătăile și incendierile se îmbinau în mințile noastre cu zvâcnetele delicioase ale țesuturilor noastre erectile, sângele vărsat al studenților, cu fluidele genitale ce ne irigau degetele și gurile. Până și propria-mi durere, când zăceam în patul de spital, în vreme ce Catherine îmi vâra urinarul de sticlă

între picioare, ciupindu-mă de penis cu unghiile vopsite, chiar și crampele pneumogastrice care-mi cuprindeau pieptul păreau extensii ale acelei reale lumi de violență calmată și îmblânzită din cadrul programelor noastre de televiziune și din paginile revistelor informative.

Catherine mă lăsă să mă odihnesc, luând cu ea jumătate dintre florile pe care le adusese. Fiindcă cel mai în vârstă dintre doctorii asiatici o privea din ușă, ezită la piciorul patului meu, zâmbindu-mi cu o blândețe neașteptată, nesigură parcă dacă mă va mai vedea vreodată.

O infirmieră intră în salon cu un bol în mână. Era nou-venită în secția accidente, o femeie cu aspect rafinat, aproape de patruzeci de ani. După un salut plăcut, trase cuverturile deoparte și începu o examinare atentă a bandajelor mele, urmărind cu o expresie serioasă contururile învinețite. I-am prins privirea la un moment dat, însă ea se uită la mine absentă și-și continuă treaba, plimbând buretele în jurul bandajului central care-mi pornea de la betelia dintre picioare. Oare la ce se gândea – la masa de seară a soțului ei, la ultima infecție minoră a copiilor? Era oare conștientă de piesele auto umbrite, ca niște amprente de contact, pe pielea și musculatura mea? Poate că se întreba ce model de mașină conduc, dându-și cu părerea despre greutatea berlinei, estimând înclinația coloanei de direcție.

— Pe ce parte o vrei?

Am coborât privirea. Îmi ținea penisul flasc între degetul mare și arătător, așteptând să mă hotărăsc dacă voiam să-mi stea la dreapta sau la stânga bandajului central.

În timp ce mă gândeam la această ciudată decizie, țesutul cavernos al penisului se aprinse de-o scurtă licărire a primei erecții de la accident încoace – și licărul se reflectă într-o slabă eliberare de tensiune între degetele ei îngrijite.

Capitolul 4

Acest impuls înviorător, penisul dând curând onorul, mă ridică aproape la propriu din patul de convalescență. În trei zile, mergeam șontâc-șontâc la departamentul de fizioterapie, făceam trebușoare pentru infirmiere și-mi pierdeam vremea în camera personalului, încercând să port discuții profesionale cu doctorii plictisiți. Conștiința unui sex viu răzbătea prin euforia mea nefericită, prin vinovăția mea confuză pentru omul pe care-l uciseseam. Săptămâna de după accident fusese un labirint de durere și fantezii nebunești. După platitudinile vieții de zi cu zi, cu dramele lor înăbușite, întreaga mea pricepere organică de-a face față rănilor fizice fusese de mult trunchiată sau uitată. Accidentul era singura experiență adevărată prin care trecusem de ani întregi. Pentru întâia oară mă aflam într-o confruntare la nivel fizic cu propriu-mi corp – o enciclopedie inepuizabilă de dureri și scurgeri –, cu privirea ostilă a celorlalți și cu faptul morții unui om. După ce fusesem bombardat la nesfârșit de propaganda siguranței în trafic, era aproape o ușurare să mă

găsesc într-un accident adevărat. Asemenea tuturor celor torturați de aceste predici de panou stradal și filme de televiziune cu accidente imaginare, încercasem un sentiment vag de nesiguranță, acela că apogeul înfiorător al vieții mele era repetat cu ani înainte și că va avea loc pe-o autostradă cunoscută de unde sau la vreo bifurcație de drumuri cunoscută doar de producătorii acelor filme. Uneori speculasem chiar și pe marginea genului de accident rutier în care voi muri.

Am fost trimis la secția de radiografie, unde o femeie tânără și plăcută, discutând cu mine despre starea industriei filmului, a început să-mi fotografieze genunchii. Mi-a plăcut conversația cu ea, contrastul dintre vederile ei idealiste asupra filmului comercial și felul degajat în care-și manevra aparatura aceea bizară. Ca la toți tehnicienii de laborator, era ceva sexual în sens clinic legat de corpul său durduliu îmbrăcat în halat alb. Brațele ei puternice mă răsuceau, aranjându-mi picioarele de parcă aș fi fost o uriașă păpușă de lemn, una dintre momâile alea umanoide complicate, dotate cu toate orificiile imaginabile și cu reacții la durere.

Am stat pe spate cât timp ea s-a concentrat asupra obiectivului mașinăriei. Când i se umfla capul pieptului sub clavicule, sânul stâng i se ridica sub pieptul halatului alb. Undeva înăuntrul acelei combinații de nailon și bumbac scrobit se afla un sfârc mare, cu fața-i roz zdrobită de țesăturile

înmiresmate. Pe când îmi aranja brațele într-o nouă poziție, i-am privit gura, aflată la mai puțin de douăzeci și cinci de centimetri de-a mea. Nebănuindu-mi curiozitatea față de corpul său, s-a întins spre butonul telecomenzii. Cum o puteam oare aduce la viață – îndesându-i unul dintre icurile astea de oțel masiv într-o vertebră de la baza șirei spinării? Poate că atunci ar face saltul către viață, mi-ar vorbi pe un ton însuflețit despre ultima retrospectivă Hitchcock, ar lansa o discuție agresivă despre drepturile femeilor, și-ar înclina un șold într-un fel provocator, și-ar dezgoli un sfârc.

În schimb, am stat față-n față în acel labirint de aparate electrice, parcă total decerebrați. Limbajele erotismelor invizibile, ale actelor sexuale nedescoperite, zăceau în așteptare printre mașinăriile acelea complexe. Aceeași sexualitate nevăzută plutea peste șirurile de pasageri care treceau prin terminalele aeroporturilor, peste încrucișarea organelor lor genitale abia ascunse și peste calele aeronavelor uriașe, peste buzele bosumflate ale stewardeselor. Cu două luni înaintea accidentului, în timpul unei călătorii la Paris, devenisem atât de excitat, pe scara rulantă, de îmbinarea dintre fusta cafenie de costum a unei stewardese din fața mea și fuzelajele îndepărtate ale aeronavei, fiecare înclinată ca un penis argintiu spre despicătura feselor ei, că-i atinsesem involuntar buca stângă. Tocmai când femeia aceea tânără, absolut fără chip pentru mine, își schimba greutatea

de pe coapsa stângă pe cea dreaptă, am pus palma peste o gropiță din materialul ușor uzat. După o pauză lungă, s-a uitat în jos la mine cu un ochi știutor. Am fluturat servieta spre ea și-am murmurat ceva în franceza mea de baltă, executând în același timp o pantomimă elaborată a căderii pe scara rulantă abruptă, aproape pierzându-mi echilibrul. Zborul spre Orly a avut loc sub privirea sceptică a doi pasageri care fuseseră martori la acest episod, un afacerist olandez și soția sa. În timpul scurtului zbor m-am aflat într-o stare de excitare intensă, gândindu-mă la ciudatul peisaj tactil și geometric al clădirilor aeroportului, la fâșiile de aluminiu mat și la zonele lambrisate cu panouri din imitație de lemn. Chiar și relația mea cu un tânăr barman de la mezanin prinsese viață datorită sistemelor de iluminare a contururilor de deasupra capului său cu început de chelie, a barului înclinat și-a uniformei lui stilizate. M-am gândit la ultimul orgasm forțat cu Catherine, la sperma leneșă împinsă în vaginul ei de penisu-mi plictisit. Peste profilurile corpului ei prezidau acum puternicele emoții metalizate generate de visele tehnologice pe care le împărțeam. Elegantele guri de aerisire placate cu aluminiu din pereții secției de radiografie mă chemau la fel de ademenitor precum cele mai calde orificii organice.

— Bun, ești gata.

Îmi puse o mână puternică sub spate și mă ridică în capul oaselor, stând cu corpul aproape de al meu

aşa cum ar fi stat într-un act sexual. Am apucat-o de braţ deasupra cotului, apăsându-i sânul cu încheietura mâinii. În spatele ei se afla radiograful pe pivotul lui înalt, iar pe podea şerpuiau cabluri grele. Îi simţeam încă mâinile puternice pe diverse părţi ale corpului meu chiar şi când, mai apoi, îmi târşâiam picioarele de-a lungul coridorului.

Mersul în cârje mă obosea, aşa că m-am oprit lângă intrarea în salonul femeilor, victime şi ele ale accidentelor, şi m-am sprijinit de zidul despărţitor al coridorului exterior. Avea loc o altercaţie între sora-şefă şi o infirmieră tânără de culoare. Ascultând plictisite, pacientele stăteau întinse în paturi. Două dintre ele aveau picioarele suspendate în scripeţi, parcă făcând parte din fanteziile unui gimnast dement. Una dintre primele mele îndatoriri fusese să strâng, din salonul acela, probele de urină ale unei bătrâne care fusese doborâtă la pământ de-un copil pe bicicletă. I se amputase piciorul drept şi-şi petrecea acum tot timpul împăturind o eşarfă de mătase în jurul micului ciot, legându-i întruna capetele ca şi când ar fi împachetat la infinit un colet. În timpul zilei, această scumpete senilă era mândria infirmierelor, dar noaptea, când nu era prezent nici un vizitator, era umilită cu plosca şi ignorată cu neruşinare de cele două infirmiere care croşetau în camera personalului.

Sora renunţă la dojeni şi se întoarce pe călcâie. O femeie tânără îmbrăcată în capot de casă şi un

doctor în halat alb intrară pe ușa unui salon privat rezervat pentru „prieteni” spitalului: membri ai personalului de îngrijire, doctorii și familiile lor. Îl văzusem deseori înainte, întotdeauna cu pieptul gol sub halatul alb, plimbându-se de colo-colo și îndeletnicindu-se cu treburi nu cu mult mai nobile ca ale mele. Bănuiam că era un absolvent care se specializa la spitalul aeroportului în chirurgia cazurilor rezultate din accidente. Mâinile lui puternice duceau o servietă plină cu fotografii. Clefăind cu maxilarele ciupite de vărsat o bucată de gumă, aveam senzația că împărțea pe ascuns poze obscene prin saloane, foi de radiografii pornografice și analize de urină trecute pe lista neagră. Un medallion de alamă i se legăna pe pieptul gol la capătul unui șnur negru de mătase, însă ceea ce-l scotea în evidență erau cicatricile din jurul frunții și gurii, rămășițele unui îngrozitor act de violență. Bănuiam că era unul dintre medicii aceia tineri și ambițioși care umplu din ce în ce mai mult branșa, oportuniști cu o imagine modernă de huligani, fățiș ostili în relațiile cu pacienții lor. Scurta mea ședere la spital mă convinsese deja că profesiunea medicală era o ușă deschisă oricui întreținea o dușmănie împotriva rasei umane.

Mă cântări din priviri, cercetându-mă din cap până-n picioare și observând fiecare detaliu al rănilor mele cu un interes evident. Eu însă eram mai preocupat de tânăra femeie care se apropia de

mine sprijinită în baston. Unealta aceea ajutătoare era evident o dovadă de afectare, o deghizare de fațadă care-i permitea să-și îndese fața în umărul ridicat și să-și ascundă vânătaia ce-i marca pometele drept. O văzusem ultima oară când stătea în ambulanță lângă trupul soțului ei și se uita la mine cu o ură calmă.

— Doctor Remington...? am întrebat-o, fără să stau pe gânduri.

Se apropie de mine, schimbându-și poziția mâinii pe baston, de parcă s-ar fi pregătit să mă lovească peste față cu el. Înclină capul cu o mișcare stranie din gât, arătându-mi intenționat leziunile. Se opri când ajunse la ușă, așteptându-mă să mă feresc din calea ei. M-am uitat la țesutul cicatrizat de pe față ei, un tiv lăsat de-o cusătură invizibilă lungă de șapte centimetri și jumătate, care se întindea de la colțul ochiului drept până la comisura gurii. Împreună cu pliul naso-labial, această nouă linie forma o imagine asemănătoare cu liniile din palma unei mâini delicate și fragile. Citind o biografie imaginară în acea istorie a pielii, mi-am închipuit-o drept o studentă la Medicină sclipitoare, dar surmenată, evadând, când se calificase ca doctor, dintr-o lungă adolescență într-o serie de aventuri sexuale incerte, care culminau ferice cu o profundă uniune emoțională și genitală cu soțul ei tehnician, fiecare prădând corpul celuilalt așa cum își prădase Crusoe nava. Pielea adunată într-o palisadă de creștături

la buza de jos marca deja aritmetica văduviei, socoteala disperată cum că nu-și va mai găsi niciodată alt iubit. Eram conștient de corpul ei puternic adăpostit sub capotul mov de baie, de cutia toracică parțial protejată de-un înveliș de ghips alb, care i se întindea de la un umăr și până la subsuoara opusă, ca o rochie clasică de bal hollywoodian.

Se hotărî să mă ignore și înaintă țeapăn de-a lungul coridorului principal, purtându-și cu ostentație furia și rana.

În ultimele zile ale șederii mele la spital, n-am mai văzut-o pe Helen Remington, însă am continuat să mă gândesc, în salonul gol, la accidentul care ne unise destinele. O puternică legătură erotică se crease între mine și această tânără femeie îndoliată, aproape ca și când mi-aș fi dorit inconștient să-i reconcep soțul mort în pânțele. Intrându-i în vagin printre dulapurile metalice și cablurile albe ale secției de radiologie aveam să-i ridic cumva soțul din morți, din îmbinarea subsuorii ei stângi și stativul cromat al radiografului, din mariajul organelor noastre genitale cu husa elegant lucrată a lentilelor.

Le ascultam pe surori cum se ceartă în camera personalului. Iar Catherine venea în vizită. De obicei, își săpunea mâna cu calupul mic din farfurioara udă dinăuntrul dulăpiorului meu, cu ochii stinși pierduți dincolo de fereastră plină de flori în vreme ce mă masturba, în mâna stângă cu o țigară de-o marcă

necunoscută. Apoi, fără să i-o cer, începea să vorbească despre accident și despre cercetările poliției. Descria starea mașinii cu o plăcere de voyeur, aproape sâcâindu-mă cu înflăcărata ei evocare a grilajului de radiator zdrobit și a sângelui împrăștiat pe capotă.

— Ar fi trebuit să mergi la înmormântare, i-am spus.

— Îmi doresc s-o fi făcut, mi-a răspuns prompt. Îi îngroapă atât de repede pe morți – ar trebui să-i lase neînținuți luni întregi. N-am fost pregătită.

— Remington a fost pregătit.

— Așa cred și eu.

— Dar soția lui? am întrebat. Doctorița? Ai vizitat-o măcar?

— Nu, n-am putut. Mă simt prea apropiată de ea.

Catherine mă vedea deja într-o lumină nouă. Mă respecta sau poate chiar mă invidia pentru că omorâsem pe cineva, în aproape singurul fel în care un om poate lua acum viața altei persoane din punct de vedere legal? În logica accidentului de mașină, moartea era dirijată de vectorii vitezei, ai violenței și ai agresiunii. Reacționa oare Catherine la imaginea celor care fuseseră surprinse, ca o placă fotografică sau un cadru al unui jurnal de știri, în vânățăile întunecate ale corpului meu și-n conturul fizic al volanului? La genunchiul stâng, cicatricele de deasupra rotulei fracturate reproduceau exact manetele ieșite în afară ale ștergătoarelor de parbriz

și ale farurilor de poziție. Când mă apropiam de orgasm, începea să-și săpunească mâna la fiecare zece secunde, dând uitării țigara, concentrându-și atenția asupra orificiului corpului meu așa cum făcuseră infirmierele care mă îngrijiseră în primele ore de după accident. Când îmi țâșnea sperma în palma ei, mă ținea strâns de penis, de parcă aceste prime orgasme de după ciocnire ar fi celebrat un eveniment unic. Privirea ei pierdută îmi amintea de guvernatoarea italiană angajată de contabilul-șef milanez la care stătuserăm o vară la Sestri Levante. Aceasta, o fată bătrână și afectată, își dedicase toată viața organului sexual al băiatului de doi ani pe care-l îngrijea, sărutându-i neconținut micul penis, sugându-i glandul aproape să-l înghită, arătându-l tuturor cu o imensă mândrie.

Clătinam înțeleghător din cap, ținându-i mâna pe coapsă, sub fustă. Mintea ei, încântător de promiscuă, alimentată ani întregi de un meniu alcătuit din dezastre aeriene și reportaje de război, din fapte de violență difuzate în cinematografe întunecate, găsea numaidecât o legătură între accidentul meu și toate calamitățile de coșmar ale lumii, percepute ca parte a relaxărilor ei sexuale. Îi masam umflătura caldă a coapsei printr-o ruptură dintre picioarele colanților, apoi îmi strecuram arătătorul pe după smocul de păr pubian blond care i se încârlionța din creasta vulvei ca o flacără. Părțile inghinale păreau să-i fi fost decorate de-un neguțător excentric de mărunțișuri.

Sperând să potolesc supraexcitarea pe care-o născuse în ea accidentul meu – acum tot mai mare în amintire, mai crud și mai spectaculos –, începeam să-i masez clitorisul. Absentă, pleca în scurt timp, sărutându-mă ferm pe gură, parcă aproape sigură că nu mă va mai vedea din nou în viață. Vorbea fără-ncetare ca și când ar fi crezut că accidentul nu se petrecuse încă.

Capitolul 5

— Ai de gând să conduci? Dar picioarele... James, abia dacă poți să umbli!

Pe când goneam de-a lungul șoselei Western Avenue cu peste o sută zece kilometri la oră, vocea lui Catherine emitea o notă liniștitoare de disperare conjugală. Stăteam pe spate în scaunul săltător al mașinii ei sport, privind vesel cum se lupta să-și alunge din ochi părul blond, mâinile ei subțiri părăsind și apucând manșonul din piele de leopard al volanului miniatural. De la accidentul meu, șofatul ei, în loc să se îmbunătățească, se înrăutățise, de parcă acum ar fi fost încrezătoare că puterile nevăzute ale universului îi garantau siguranța trecerii haotice pe bulevardele acelea de ciment cu trafic de mare viteză.

Am arătat în ultima clipă spre un camion ce ni se profila amenințător în față, cu remorca frigorifică clătinându-se de pe-o parte pe cealaltă pe cauciucurile umflate prea tare. Catherine apăsă pedala de frână cu piciorușul, trăgându-ne pe după camion pe banda a doua. Am lăsat din mâini broșura companiei

de închirieri auto și m-am uitat prin gardul perimetrului la pistele de rezervă pustii ale aeroportului. O pace necuprinsă părea să stăpânească cimentul sfărâmat și iarba neîngrijită. Pereții mari de sticlă ai clădirilor terminalului și parcarile supraetajate din spatele lor aparțineau unui domeniu fermecat.

— Închiriezi o mașină... pentru cât timp?

— O săptămână. O să fiu lângă aeroport. O să mă poți ține sub observație de la birou.

— Să știi c-o voi face.

— Catherine, trebuie să ies mai mult în lume.

Am lovit în parbriz cu amândoi pumnii.

— Nu pot sta pe verandă o veșnicie... încep să mă simt ca o plantă de ghiveci.

— Înțeleg.

— Ba nu-nțelegi.

În ultima săptămână, după ce fusesem adus acasă cu taxiul de la spital, am stat în același scaun pliant pe veranda apartamentului nostru, uitându-mă printre balustradele anodizate la cartierul nefamiliar aflat cu zece etaje mai jos. În prima după-masă abia recunoscusem nesfârșitul peisaj de ciment și oțel profilat ce se întindea de la șosele spre sudul aeroportului, peste vastele lui autostrăzi către noile complexe de apartamente de-a lungul lui Western Avenue. Propriul nostru bloc cu apartamente din Drayton Park se afla la un kilometru și jumătate nord de aeroport, într-o insulă plăcută de unități

locative moderne, stații de alimentare înconjurate de verdeață și supermarketuri, apărat de îndepărtata aglomerație a Londrei de un racord de acces spre autostrada nordică de centură, care trecea pe lângă noi pe eleganții ei piloni din ciment. Mă uitam în jos la această imensă sculptură mobilă, a cărei platformă de trafic aproape că părea mai înaltă decât balustrada balconului de care mă sprijineam eu. Am început să mă reorientez prin ființa ei reconfortantă, prin perspectivele ei familiare de viteză, țel și direcție. Casele prietenilor noștri, magazinul de vinuri de unde cumpăram băutura din casă, micul cinema de artă unde eu și Catherine văzuserăm filme americane de avangardă și pelicule germane de educație sexuală, toate se realiniau laolaltă în jurul palisadelor autostrăzii. Mi-am dat seama că locuitorii umani ai acestui peisaj tehnologic nu mai reprezentau punctele lui forte, cheile de la granițele identității. Pasul prietenos al lui Frances Waring, soția plictisită a partenerului meu, trecând prin turnichetele de la supermarketul local, certurile domestice ale vecinilor cu stare din blocul nostru, toate speranțele și visele acestei placide enclave periferice, scufundate într-o mie de infidelități, șovăiau înaintea realității solide a terasamentelor autostrăzii, cu geometria lor constantă și neclintită, și înaintea spațiilor infinite ale drumurilor dimprejurul parcarilor.

Întorcându-mă însoțit de Catherine acasă de la spital, am fost surprins cât de mult se schimbase în

ochii mei imaginea mașinii, aproape ca și când adevărata ei natură fusese scoasă la iveală odată cu accidentul. Sprijinindu-mă de geamul din spate al taxiului, m-am surprins că tresar de surescitare la vederea fluxurilor de trafic din intersecțiile de pe Western Avenue. Lăncile scăpărătoare ale luminii după-amiezii, refractate în ornamentele cromate, îmi sfâșiau pielea. Jazzul agresiv al grilajelor de radiator, mișcarea mașinilor îndreptându-se spre Aeroportul Londra de-a lungul benzilor opuse de circulație luminate de soare, obiectele stradale și indicatoarele de traseu – toate acestea păreau amenințătoare și suprarealiste, la fel de captivante ca niște aiuritoare jocuri mecanice dintr-un centru de distracții dezlănțuite pe acele șosele.

Conștientă că sunt extrem de nerăbdător, Catherine m-a urcat repede în lift. Perspectivele vizuale deschise de apartamentul nostru fuseseră transformate. Am împins-o în lături și am ieșit pe verandă. Mașinile umpleau străzile suburbiei care se întindea dedesubt, sufocând parcările supermarketurilor, îngrămădite pe caldarâm. Două accidente minore avuseseră loc pe Western Avenue, provocând o coadă uriașă de-a lungul podului rutier care traversa tunelul de intrare în aeroport. Stând agitat pe verandă pe când Catherine mă privea din camera de zi, cu o mână pe telefonul din spatele ei, m-am uitat pentru prima oară la acea imensă coroană de celuloză șlefuită care se întindea de la linia sudică a orizontului până la

șoselele din nord. Am încercat o senzație nedefinită de pericol extrem, aproape ca și când ar fi fost pe cale să producă un accident în care să fie implicate toate mașinile. Pasagerii din avioanele ce decolau de pe aeroport fugeau din zona dezastrului, scăpând din acest autoghedon ce avea să vie.

Acele premoniții ale dezastrului mi-au rămas întipărite în minte. În cursul primelor zile acasă, mi-am petrecut timpul numai pe verandă, urmărind traficul cum înainta pe autostradă, hotărât să zăresc primele semne ale acelui sfârșit al lumii provocat de automobil și pentru care accidentul fusese propria-mi repetiție.

Am chemat-o pe Catherine în verandă și am arătat cu degetul spre o coliziune minoră de pe drumul sudic de acces spre autostradă. Furgoneta albă a unei curățătorii intrase din spate într-o limuzină plină de nuntași.

— Astea *sunt* chiar un fel de repetiții. După ce ne vom fi repetat cu toții rolurile, va începe adevărata catastrofă.

Un avion de pasageri zbura peste centrul Londrei, cu roțile coborâte deasupra acoperișurilor zguduite de zgomot.

— Încă o încărcătură de victime dornice – aproape că te aștepți să-i vezi pe Breughel și pe Hieronymus Bosch străbătând autostrăzile în mașini luate de la o companie de închiriere.

Catherine îngenunche lângă mine, ținându-și cotul pe brațul cromat al scaunului meu. Văzusem aceeași străfulgerare de lumină pe tabloul de bord al mașinii mele pe când stăteam în spatele volanului frânt și așteptam să mă elibereze poliția. Ea îmi exploră cu o urmă de interes contururile modificate ale rotulei. Catherine avea o curiozitate naturală și sănătoasă pentru perversitate, sub toate formele ei.

— James, trebuie să plec la birou – o să te descurci?

Știa prea bine că eram capabil de orice șiretlic atunci când venea vorba de ea.

— Sigur. E mai greu traficul acum? Par să fie de trei ori mai multe mașini decât erau înaintea accidentului meu.

— N-am prea băgat de seamă. N-o să încerci să împrumuți mașina omului de serviciu?

Îngrijorarea ei era emoționantă. De când cu accidentul, pentru prima dată de mulți ani, părea absolut în largul ei alături de mine. Accidentul fusese o experiență extremă de un fel pe care propria ei viață și sexualitate o învățaseră să-l înțeleagă. Corpul meu, pe care-l așezase într-o stranie perspectivă sexuală după un an sau așa ceva de la căsătoria noastră, o excita acum din nou. Era fascinată de cicatricele de pe pieptul meu, îi plăcea să le atingă cu buzele ude de salivă. Aceste schimbări fericite le simțeam și eu. Cândva, corpul lui Catherine stând întins lângă mine în pat îmi păruse la fel de inert și

de lipsit de emoții ca și o păpușă pentru exerciții sexuale dotată cu un vagin din neopren. Umilindu-se singură din cine știe ce motive ascunse, pleca târziu la birou și rămânea să piardă timpul prin apartament, expunându-și în fața mea varii părți ale corpului, perfect conștientă că ultimul lucru pe care mi-l doream de la ea era orificiul acela blond dintre picioarele sale.

I-am luat brațul.

— O să cobor cu tine — nu fi așa defensivă.

Din curtea blocului am privit-o cum pleacă la aeroport cu mașina sport, triunghiul alb dintre picioare scăpărându-i ca un semafor vesel între coapsele zvelte. Geometria variabilă a pubisului ei era încântarea șoferilor plictisiți care urmăreau ceasurile rotative ale pompelor din benzinării.

După ce plecă, am părăsit apartamentul și-am coborât alene la subsol. În garaj se afla o duzină de mașini, în mare parte proprietatea soțiilor de avocați și de producători executivi de film care locuiau în bloc. Spațiul rezervat pentru mașina mea era încă gol, desenul familiar al petelor de ulei marcând cimentul. M-am uitat cu ochii mijiți prin lumina difuză la tablourile acelea de bord costisitoare. O eșarfă de mătase stătea pe marginea unui geam din spate. Mi-am amintit cum descriesese Catherine propriile mele obiecte personale împrăștiate pe podeaua și pe scaunele mașinii după accident — un itinerar de vacanță, o sticlă goală de

ojă, o revistă de afaceri. Identificarea acestor piese ale vieților noastre – amintiri și lucruri intime rămase intacte scoase parcă din portiere și aranjate de o echipă de demolatori – făcea parte din aceeași reconstituire a banalității pe care, într-un fel tragic, o provocasem odată cu moartea lui Remington. V-ul cenușiu al mânecii hainei sale, albul gulerului cămășii... toate erau captive pentru eternitate în acel accident.

Dinspre vehiculele blocate pe autostradă se auzeau claxoane, un cor al disperării. Privind țintă petele de ulei din spațiul meu de parcare, m-am gândit la bărbatul mort. Întregul accident părea eternizat de acele urme de neșters, de polițiștii, spectatorii și personalul de pe ambulanță încremeniți în diferite posturi în vreme ce eu stăteam în mașina zdrobită.

Am auzit din spate sunetul unui radio cu tranzistori. Omul de serviciu, un bărbat tânăr cu păr aproape până la brâu, se întorsese la biroul de lângă intrarea în liftul din subsol. Ședea pe masa de metal, cu un braț petrecut pe după umerii iubitei lui, doar o copilă. Ignorându-le privirile pline de respect, m-am dus înapoi în curtea blocului. Bulevardul mărginit de copaci care ducea la centrul comercial al cartierului era pustiu, iar mașinile erau parcate față în spate sub platani. Bucuros să pot umbla fără să fiu doborât din picioare de vreo gospodină agresivă, m-am plimbat de-a lungul

bulevardului, când și când sprijinindu-mă de-o bară de protecție lustruită ca să-mi trag sufletul. Mai era un minut până la ora două și centrul comercial era gol. Mașinile umpleau artera principală, parcate câte două pe străzile laterale, în vreme ce șoferii lor se odihneau în case, departe de lumina încinsă a soarelui. Am traversat piațeta înclinată din mijlocul mall-ului și am urcat scările spre parcare de pe acoperișul supermarketului. Fiecare dintre cele o sută de locuri de parcare era ocupat, șirul de parbrize reflectând lumina solară ca un pâlț de scuturi din sticlă.

Sprijinit de balconul din ciment, mi-am dat seama de tăcerea nemărginită care plutea peste peisajul din jurul meu. Dintr-o rară ciudățenie a turnului de control, nici un avion nu ateriza și decola de pe pistele aeroportului. Traficul de pe autostradă staționa într-o coloană îndreptată spre sud. Pe Western Avenue, mașinile și autocarele liniilor aeriene oprite stăteau pe benzile lor, așteptând să se schimbe semaforul. Un accident făcuse trei coloane de mașini să blocheze rampa podului și, dincolo de aceasta, noua extensie sudică a autostrăzii.

În timpul săptămânilor petrecute în spital, proiectanții de drumuri prelungiseră uriașele platforme cu mai bine de opt sute de metri spre sud. Uitându-mă atent la acest teren liniștit, mi-am dat seama că toată zona care definea peisajul vieții mele era acum

mărginită de un orizont artificial continuu, alcătuit din parapetele și terasamentele înalte ale autostrăzilor și din încrengătura lor de drumuri de acces și senzori giratorii. Acestea împrejmuiau vehiculele aflate jos ca pereții unui crater cu diametrul de mai mulți kilometri.

Tăcerea stăpânea încă peisajul. Ici și colo, un șofer se foia nervos la volan, blocat în căldura soarelui; și am avut bruscă impresie că lumea se oprișe. Rănile de la genunchi și de la piept erau emițătoare întoarse spre o serie de transmițătoare, purtând semnalele, necunoscute mie, care aveau să deblocheze acea imensă stază și să-i elibereze pe șoferii aceia de adevăratele destinații stabilite pentru vehiculele lor – paradisurile autostrăzii electrice.

Când Catherine m-a dus la biroul meu din Shepperton, amintirea acestei extraordinare tăceri îmi era încă vie în minte. Pe Western Avenue, mașinile goneau și treceau dintr-un blocaj în altul. Deasupra, motoarele avioanelor care decolau de pe Aeroportul Londra îngreunau cerul. Ceea ce surprinsesem eu dintr-o lume nemișcată, mii de șoferi stând pasivi în mașini pe taluzurile autostrăzilor de-a lungul liniei orizontului, părea a fi o viziune unică a acestui peisaj mecanic, o invitație de a explora viaductele minților noastre.

Prima mea nevoie era să pun capăt convalescenței și să închiriez o mașină. Când am ajuns la studiourile unde se realizau spoturile publicitare, Catherine a

condus fără țintă prin parcare, nedorind să mă lase să cobor. Așteptând lângă mașina sa, tânărul șofer al companiei de închiriere ne-a privit cum ne învârtim în jurul lui.

— O să fie Renata cu tine? întrebă Catherine.

Șiretenia acestei presupuneri nonșalante mă surprinse.

— M-am gândit că ar putea să vină – să stăpânesc din nou o mașină s-ar putea să fie mai obositor decât îmi închipui.

— Mă uimește că te lasă să conduci aici.

— Doar nu ești invidioasă?

— Poate că sunt puțin.

Voind să evit orice posibilă alianță locală dintre cele două femei, mi-am luat rămas-bun de la Catherine. Am petrecut următoarea oră în birourile de producție, discutând cu Paul Waring dificultățile contractuale care țineau în loc reclama pentru Ford, în care speram s-o folosim pe actrița de film Elizabeth Taylor. În tot acest timp, însă, atenția mea rămăsese fixată asupra vehiculului de la compania de închirieri care mă aștepta în parcare. Toate celelalte – iritarea lui Waring legată de mine, aspectul înghesuit al birourilor, zgomotele produse de personal – formau o vagă penumbră, cadre nemulțumitoare care aveau mai târziu să fie tăiate la montaj.

Abia dacă am observat-o pe Renata când se urcă în mașină lângă mine.

— Te simți bine? Unde mergem?

M-am uitat uimit la volanul dintre mâinile mele, la tabloul de bord, cu cadranele și butoanele lui de control.

— Unde vrei să mergem?

Stilizarea agresivă a acelei carlingi produse în masă, profilurile exagerate ale spațiului de bord îmi accentuau sentimentul tot mai puternic al unei noi uniuni dintre corpul meu și automobil: uniune mai intimă decât sentimentele pe care le încercam pentru șoldurile late ale Renatei și pentru picioarele ei puternice ascunse vederii sub pelerina de ploaie din plastic roșu. M-am aplecat în față și-am simțit bordura volanului în cicatricele de pe piept, apăsând cu genunchii în cheia de contact și în frâna de mână.

Am ajuns la poalele podului rutier o jumătate de oră mai târziu. Traficul de după-amiază curgea pe Western Avenue și se împărțea la intersecția autostrăzii. Am trecut pe lângă locul accidentului meu spre sensul giratoriu aflat cu opt sute de metri mai la nord, l-am parcurs și-am venit înapoi pe drumul pe care-l urmasem în minutele de dinaintea ciocnirii. Din întâmplare, șoseaua era goală înainte. Cu trei sute șaiszeci de metri în față, un camion urcă pasajul superior. O berlină neagră apăru pe marginea drumului de racord, dar am accelerat pe lângă ea. În câteva secunde am ajuns la punctul de impact. Am încetinit și-am oprit mașina pe acostamentul de ciment.

— Avem voie să parcăm aici?

— Nu.

— Bine... poliția o să facă o excepție în cazul tău.

I-am desfăcut nasturii de la pelerina de ploaie și i-am pus o mână pe coapsă. Mă lăsă s-o sărut pe gât, ținându-mă de umăr într-un mod liniștitor, ca o guvernantă afectuoasă.

— Ne-am întâlnit chiar înainte de accident, i-am spus. Ți-amintești? Am făcut dragoste.

— Încă mă mai socotești parte din accidentul tău?

Mi-am mișcat mâna de-a lungul coapsei sale. Vulva ei era o floare umedă. Un autocar al liniilor aeriene trecu pe lângă noi și pasagerii având ca destinație Stuttgart sau Milano se uitară în jos la noi. Renata își închise pelerina și luă un exemplar din *Paris-Match* de pe bord. Întoarse paginile, aruncând priviri fugare fotografiilor cu victimele foametei din Filipine. Afundarea în temele paralele ale violenței era o deviere protectoare. Ochii ei serioși de studentă abia se opriră la fotografia unui cadavru umflat care umplea o pagină întreagă. Această *coda* a morții și mutilării îi trecu pe sub degetele experte în vreme ce eu mă uitam la încrucișarea drumurilor, acolo unde, la patruzeci și cinci de metri de mașina în care stăteam acum, ucisesem un om. Acea anonimă încrucișare de drumuri îmi amintea de corpul Renatei, cu repertoriul lui politicos de supape și clivaje, care într-o zi aveau să devină ciudate și pline de înțeles pentru un soț din suburbii așa cum erau pentru mine acele pietre de bordură și linii demarcatoare.

Când am coborât din mașină tocmai se apropia o decapotabilă albă al cărei șofer făcea semn cu farurile. M-am împiedicat, genunchiul drept cedând după efortul șofatului. La picioarele mele se afla un amestec de frunze moarte, pachete de țigări și cioburi de sticlă. Acele fragmente de parbriz securizat spart, împinse într-o parte de generații întregi de infirmieri de ambulanță, formau o grămăjoară. M-am uitat în jos la acel colier prăfos, reziduurile a o mie de accidente de mașină. În cincizeci de ani, pe măsură ce tot mai multe mașini se ciocneau acolo, bucățile acelea de sticlă aveau să formeze un calup de mărimi considerabile, în treizeci de ani – o plajă de cristale ascuțite. Ar putea apărea o nouă rasă de căutători prin nisip, lăsându-se pe vine pe mormanele acelea de parbriz spart, răscolindu-le în căutarea chiștoacelor de țigară, prezervativelor uzate și banilor mărunți. Îngropat sub acel nou strat geologic așternut de epoca accidentelor de automobil s-ar afla propria-mi moarte mărunță, la fel de anonimă ca o cicatrice vitrificată pe-un copac fosilizat.

La nouăzeci de metri în spatele nostru, o mașină americană prăfuită era parcată pe marginea drumului. Șoferul mă privea prin parbrizul stropit de noroi, cu umerii-i lați lipiți de stâlpul portierei. Când am traversat drumul, luă un aparat foto cu lentile focalizatoare și se uită la mine prin obiectiv.

Renata întoarse ochii spre el, surprinsă ca și mine de postura sa agresivă. Îmi deschise portiera.

— Poți conduce? Cine e, un detectiv particular?

Când am pornit la drum pe Western Avenue, silueta înaltă a bărbatului îmbrăcat în jachetă de piele se apropie de locul unde opriserăm. Curios să-i văd fața, am întors în sensul giratoriu.

Am trecut la trei metri de el. Se plimba cu un pas degajat, dezordonat, printre urmele de cauciucuri de pe suprafața drumului, mimând parcă o traiectorie invizibilă din mintea sa. Lumina soarelui îi reliefa cicatricele de pe frunte și gură. Când s-a uitat la mine, l-am recunoscut pe tânărul doctor pe care-l văzusem ultima oară ieșind din camera lui Helen Remington de la spitalul Ashford.

Capitolul 6

În cursul zilelor următoare am luat mai multe mașini de la compania de închirieri a studioului, alegând tot felul de modele, de la o decapotabilă americană masivă la o berlină sport de înaltă performanță și o micro-mașină italiană. Ceea ce a început ca un gest ironic menit să le provoace pe Catherine și Renata – ambele femei voiau să nu mai conduc niciodată – a căpătat curând un rol diferit. Prima mea scurtă călătorie la locul accidentului trezise din nou spectrul bărbatului mort și, mai important, noțiunea propriei mele morți. În fiecare dintre mașinile acelea, am condus de-a lungul rutei accidentului, imaginându-mi posibilitatea unei morți și a unei victime diferite, un profil diferit al rănilor.

În pofida încercărilor de-a curăța mașinile acelea, reziduurile șoferilor dinainte rămâneau înăuntrul lor – urmele de tocuri pe covorașele de cauciuc de sub pedalele șoferului; un chiștoc uscat de țigară, pătat cu o nuanță de ruj demodată, lipit de-o bucată de gumă de mestecat pe partea de sus a scrumierei; un amestec complex de zgârieturi ciudate, ca o

coregrafie a unei lupte frenetice, care acoperea un scaun de vinilin, de parcă doi infirmi s-ar fi violat reciproc. Apăsând cu piciorul pe pedale, eram conștient de existența tuturor acestor șoferi, de spațiile pe care le ocupaseră corpurile lor, misiunile, evadările, și plictiselile lor care-mi goleau de sens orice reacție proprie. Conștient de aceste suprapuneri, a trebuit să mă forțez să conduc grijuliu, oferindu-mi posibilitățile propriului corp coloanelor de direcție proeminente și parasolarelor.

La început, am urmat fără țință drumurile mărginașe spre partea de sud a aeroportului, cercetând nefamiliarele indicatoare dintre rezervoarele de apă din Stanwell. De acolo, am dat ocol flancului estic al aeroportului spre intersecția de autostrăzi de la Harlington, unde traficul de la ora de vârf, părăsind Londra, m-a atras într-o uriașă cursă frenetică de metal de-a lungul benzilor aglomerate de pe Western Avenue. Invariabil, la ora când avusese loc accidentul meu, mă trezeam la baza podului rutier, fie purtat pe lângă locul coliziunii de mașinile care țâșneau spre următorul semafor, fie oprit într-un ambuteiaj masiv la trei metri aiuritori de punctul precis al impactului.

Când am preluat decapotabila americană, vânzătorul companiei de închiriere a remarcat:

— Ne-am dat peste cap s-o curățăm, domnule Ballard. O folosea una dintre companiile noastre de filmare; avea cleme de susținere a aparatului de filmat pe acoperiș, pe toate portierele și pe capotă.

Când am plecat de la garajul din Shepperton, mi-a trecut prin gând ideea că mașina era încă folosită ca parte a unui eveniment imaginar. Ca toate celelalte mașini pe care le închiriasem, și aceasta era plină de zgârieturi și urme de tocuri, chiștoace de țigări și pete de uzură, transformate de dimensiunea încântătoare a aceluși model specific fabricii din Detroit. Pe scaunul de vinilin roz era o ruptură adâncă, suficient de mare să adăpostească un catarg de steag sau, de ce nu, un penis. Probabil că urmele acestea fuseseră făcute în contextul unei drame imaginare puse în practică de diversele companii care foloseau mașina, de actorii care jucau roluri de detectivi și criminali mărunți, de agenți secreți și moștenitoare puse pe fugă. Volanul ros purta urmele unsuroase a sute de mâini ținute acolo în pozițiile dictate de regizori și cameramani.

Înaintând în traficul de seară de pe Western Avenue, mi-am imaginat cum ar fi să mor în acea uriașă acumulare de ficțiuni, să-mi găsesc corpul marcat de urmele a o sută de seriale polițiste de televiziune, semnăturile dramelor uitate care, ani întregi după ce-au fost trecute la index în urma unei restructurări a rețelei de televiziune, și-ar lăsa ultimele liste de generic imprimate în pielea mea.

Zăpăcit de aceste nevoi ademenitoare, la intersecția cu nodul de trecere al autostrăzii m-am trezit pe sensul greșit de mers. Mașina masivă, cu motorul ei puternic și frânele ultrasensibile, mi-a adus

aminte că eram prea ambițios să cred că mi-aș putea potrivi propriile răni și experiența cu contururile ei mastodontice. Hotărât să închiriez o mașină de același model cu a mea, am virat pe drumul de acces al aeroportului.

Un ambuteiaj masiv bloca intrarea în tunel. Am trecut peste benzile de sens opus și-am intrat în piața aeroportului, o zonă întinsă cu hoteluri de tranzit și supermarketuri deschise toată noaptea. Ieșind din stația de alimentare din apropierea benzii de intrare în tunel am recunoscut trioul de târfe ale aeroportului care se plimbau de-a lungul și de-a latul unui mic refugiu.

Văzându-mi mașina, și crezând probabil că eram un turist american sau german, cea mai în vârstă dintre ele traversă spre mine. Seara, se plimbau alene pe insula aceea, uitându-se cu ochi goi după mașinile în goană, de parcă ar fi încercat să agațe niște călători care așteptau să treacă Styxul. Toate trei – o brunetă vorbăreață din Liverpool care fusese peste tot și făcuse tot ce se putea face sub soare; o blondă timidă și prostuță, care-i plăcea în mod evident lui Catherine, judecând după felul cum deseori mi-o arăta; și o femeie mai bătrână, cu chip obosit și sâni grei care lucrase cândva la o benzinărie de pe Western Avenue – păreau să formeze o brigadă sexuală rudimentară, capabilă într-un fel sau altul să satisfacă toți clienții.

Am oprit lângă refugiu. Când am înclinat capul spre ea, femeia mai bătrână păși în față. Se sprijini de portiera pasagerului, cu brațul drept, puternic, lipit de stâlpul cromat al geamului. După ce urcă în mașină, le făcu semn cu mâinile celor două tovarășe, ai căror ochi sclipeau ca ștergătoarele de parbriz pe sticla irizată de lumină a mașinilor aflate în trecere.

Am urmat fluxul de trafic prin tunelul aeroportului. Corpul tare al femeii de lângă mine, în mașina americană de închiriat, vedetă neștiută a atât de multor seriale de televiziune de mâna a doua, mă făcu brusc conștient de genunchii și coapsele dureroase. În pofida servofrânei și a servodirecției, mașina americană era istovitoare la condus.

— Unde mergem? întrebă ea pe când ieșeam din tunel și porneam spre clădirile terminalului.

— La parcare supraetajată – nivelurile de sus sunt goale seara.

O ierarhie răsfirată de prostituate ocupa aeroportul și zonele lui periferice – în hoteluri, în discotecile unde muzica nu se auzea niciodată, convenabil așezate lângă dormitoarele a o mie de pasageri în tranzit care nu părăseau niciodată aeroportul; un al doilea eșalon deservea mulțimea din clădirea terminalului și mezaninele restaurantelor; și, în afară de acestea, o armată de liber-profesioniste care închiriau camere cu ziua în complexe de apartamente de pe marginea autostrăzii.

Am ajuns la parcare supraetajată din spatele clădirii de trafic comercial. Am străbătut etajele înclinate de ciment ale acestei clădiri povârnite și obscure și-am parcat pe acoperișul în pantă, între mașini, într-un spațiu gol. După ce-și vâri bancnotele în poșeta argintie, femeia își coborî fața preocupată peste poala mea, desfăcându-mi expert fermoarul cu o mână. Începu să-mi frământa sistematic penisul deopotrivă cu gura și cu mâna, depărtându-și brațele comod peste genunchii mei. Am tresărit la apăsarea cotului ei dur.

— Care-i problema cu genunchii tăi, ai avut un accident?

Făcu asta să pară o ofensă sexuală.

În vreme ce-mi aducea penisul la viață, m-am uitat în jos la spatele ei vânjos, la îmbinarea dintre contururile umerilor demarcați de bretelele sutienului și panoul de instrumente minuțios decorat al acelei mașini americane, dintre fesa ei amplă din mâna mea stângă și cadranele pastel ale ceasului și vitezometrului. Încurajat de aceste cadrane acoperite, am dus inelarul de la mâna stângă spre anusul ei.

Claxoanele sunară dinspre aglomerația de jos. Un bec scăpără deasupra umărului meu, iluminând fața uluită a acelei prostituate obosite care-mi ținea penisul în gură și al cărei păr spălăcit se revărsa printre spițele cromate ale volanului. Am împins-o în lături și m-am uitat peste balcon. Un autobuz al liniilor aeriene lovise din spate un taxi parcat în

fața Terminalului European. Taximetriștii și un bărbat care încă își ținea în mână servieta de plastic îl scoteau pe șoferul rănit din mașină. Un uriaș ambuteiaj de autobuze și taxiuri bloca drumul principal. Cu girofarurile pornite, o mașină de poliție urcă pe trotuar și înaintă printre pasageri și hamali, doborând cu bara de protecție o valiză.

Deranjat de tremurul unei mișcări reflectate în stâlpul cromat al parbrizului, m-am uitat în dreapta. În parcare, la o distanță de optsprezece metri, un bărbat ședea cu un aparat de fotografiat pe capota unei mașini parcate lângă balconul de ciment. L-am recunoscut pe bărbatul înalt cu fruntea plină de cicatrice care mă privise lângă locul accidentului sub podul rutier, doctorul în halat alb de la spital. Desprinsese becul opac din bliț și-l trimise cu o lovitură de picior sub mașini. În timp ce trăgea filmul prin partea din spate a aparatului polaroid, mă privi fără vreun interes aparte, obișnuit parcă prea bine să vadă prostituate în compania clienților pe acoperișul acelei parări supraetajate.

— Poți termina. Nu face nimic.

Femeia îmi pipăia acum pelvisul, căutând din nou un penis neascultător. I-am făcut semn să se ridice. După ce-și îndreptă părul în oglinda retrovizoare, ieși din mașină fără să se uite la mine și se duse spre cabina liftului.

Bărbatul înalt cu aparatul foto străbătu cu pas hoinar acoperișul. M-am uitat prin luneta mașinii.

Scaunul pasagerului era doldora de echipament fotografic – camere foto, un trepied, o cutie plină vârf cu becuri. Un aparat de filmat era montat cu o clemă pe bord.

Se întoarse la mașină, ținând aparatul de fotografiat ca pe o armă. Când ajunse la balcon, fața îi fu luminată de farurile mașinii de poliție. Mi-am dat seama că-i mai văzusem de multe ori până atunci chipul mușcat de vărsat, prezent într-o duzină de emisiuni televizate date uitării și-n articole din revistele informative – acesta era Vaughan, doctorul Robert Vaughan, cândva un specialist în computere. În calitatea lui de cel dintâi savant TV de stil nou, Vaughan amestecase un grad mare de farmec personal – păr negru bogat peste o față cu cicatrice, o jachetă americană de luptă – cu o atitudine agresivă de amfiteatru și o convingere desăvârșită a stăpânirii subiectului său principal de interes: aplicarea tehnicilor computerizate de control la toate sistemele de trafic internațional. În primele emisiuni din seria sa, cu trei ani în urmă, Vaughan afișase o imagine puternică, aproape aceea a savantului ca huligan, conducând de la laborator la centrul de televiziune pe o motocicletă de mare putere. Citit, ambițios și adept al autopublicității, era salvat de la pericolul de a fi nimic altceva decât un carierist insistent cu doctoratul luat de un filon de idealism nativ, de ciudata lui viziune asupra automobilului și a adevăratului rol al acestuia în viețile noastre.

Rămase lângă balcon, uitându-se la tamponarea de jos. Farurile iluminau cutele mari ale țesutului cicatrizat de deasupra sprâncenelor și gurii sale, puntea nasului rupt și pus la loc. Încă mai țineam minte de ce fusese curmată brusc cariera lui Vaughan – la jumătatea serialului său, fusese grav rănit într-un accident de motocicletă. Cât se poate de clar, fața și personalitatea lui încă mai purtau memoria aceluia impact, o coliziune înspăimântătoare pe-o autostradă din nord când îi fuseseră rupte picioarele sub roțile din spate ale unui camion. Trăsăturile lui arătau ca și când i-ar fi fost deplasate lateral, reasamblate după accident dintr-o colecție de fotografii publicitare estompate. Cicatricele de pe gură și frunte, părul tuns de mâna lui și doi canini superiori lipsă îi ofereau un aspect neglijent și ostil. Încheieturile osoase ale îmbinării mâinii cu brațul ieșeau în evidență de sub manșetele franjurate ale jachetei de piele ca niște cătușe.

Urcă în mașină. Era un model vechi de zece ani al unui Lincoln Continental, aceeași marcă de vehicul ca și limuzina descoperită în care murise președintele Kennedy. Mi-am amintit că una dintre obsesiile lui fusese asasinarea lui Kennedy.

Dădu cu spatele pe lângă mine și latura stângă a barei de protecție îmi frecă genunchiul. Pe când el gonea pe rampă în jos, am traversat acoperișul. Această primă întâlnire cu Vaughan mi-a rămas vie în amintire. Știam că motivele pentru care mă urmărea nu aveau nici o legătură cu răzbunarea și șantajul.

Capitolul 7

După întâlnirea noastră pe acoperișul parării de la aeroport am fost încontinuu conștient de prezența lui. Nu mă mai urmărea, dar părea să plutească precum un supraveghetor la hotarele vieții mele, monitorizându-mi fără încetare procesele creierului. De-a lungul benzilor de mare viteză de pe Western Avenue, îmi țineam ochii ațintiți în oglinda retrovizoare și cercetam cu privirea parapetele pasajelor superioare și ale parcărilor supraetajate.

Într-un fel, îl înrolasem deja pe Vaughan în vânătoarea mea confuză. Stăteam pe benzile aglomerate de trafic ale podului rutier, unde pereții de aluminiu ai autocarelor aeroportului ascundeau vederii cerul. Pe când priveam platformele de ciment aglomerate ale autostrăzii din veranda noastră, iar Catherine ne pregătea primele băuturi de seară, îmi dădeam seama că, fără îndoială, cheia acestui imens peisaj metalizat se afla undeva înăuntrul acelor constante și neschimbate tipare de trafic.

Din fericire, obsesiile mele mesianice îi deveniră curând evidente lui Paul Waring, partenerul meu. El și Catherine aranjară să-mi limiteze la o oră pe

zi vizitele la birourile de la studio. Obosit și mereu pus pe hartă, am purtat o ceartă absurdă cu secretara lui Waring. Însă toate astea păreau triviale și ireale. Mult mai importantă era livrarea noii mele mașini de la distribuitorii locali.

Catherine privea cu o profundă suspiciune faptul că alesesem aceeași marcă și același model ca ale mașinii cu care mă accidentasem. Optasem de asemenea chiar și pentru aceeași marcă de oglinzi laterale și apărătoare de noroi. Ea și secretara ei mă priveau cu ochi critici din curtea birourilor de trafic comercial aerian. Karen stătea în spatele soției mele, cotul ei îndoit aproape atingându-i omoplatul, ca o cucoană tânără și ambițioasă care-și ține protector sub supraveghere cea mai recentă descoperire.

— De ce ne-ai chemat aici? întrebă Catherine. Cred că nici una dintre noi nu vrea să mai vadă o mașină vreodată.

— Cu siguranță nu pe asta, doamnă Ballard.

— Te urmărește Vaughan? întrebă Catherine. Ai vorbit cu el la spital.

— A spus că e fotografii poliției. Ce vrea?

Ochii lui Karen se uitară în treacăt la scalpul meu cicatrizat.

— E greu de crezut c-a apărut cândva la televizor.

Cu puțin efort, am constrâns-o pe Karen să coboare ochii prima. Mă privea ca un prădător din spatele gratiilor argintii ale gurii sale.

— L-a văzut cineva la accident?

— Habar n-am. Ai de gând să mai faci unul pentru el?

Catherine se plimbă cu pas lejer în jurul mașinii. Se așează în scaunul din față al pasagerului, savurând foșnetul ascuțit al vinilinului de salon de vânzare.

— Nu mă gândesc deloc la accident.

— Îți faci tot mai mult de lucru cu Vaughan ăsta – vorbești despre el tot timpul.

Catherine se uită țintă prin parbrizul imaculat, cu coapsele depărtate într-o poziție formală.

Mă gândeam, de fapt, la contrastul dintre această poză generoasă și zidurile de sticlă ale clădirilor aeroportului, la splendoarea de salon de prezentare a noii mașini. Stând acolo, înăuntrul copiei exacte a vehiculului în care aproape că-mi pierdusem viața, am vizualizat barele de protecție și grilajul radiatorului zdrobite, deformarea precisă a liniei capotei, deplasarea angulară a stâlpilor de parbriz. Triunghiul pubisului lui Catherine îmi amintea că primul act sexual în mașină aștepta încă să se producă.

La parcul de mașini al poliției din Northolt am arătat permisul paznicului, custode al aceluia muzeu de epave. Am ezitat puțin, ca un soț care-și recuperează soția din magazia unui vis ciudat și pervers. În jur de douăzeci de mașini accidentate erau parcate în lumina soarelui lângă zidul din spate al

unui cinematograf abandonat. În capătul îndepărtat al curții asfaltate se afla un camion a cărui cabină fusese zdrobită cu totul, de parcă dimensiunile spațiului s-ar fi contractat brusc în jurul corpului șoferului.

Descurajat de aceste deformații, am trecut de la o mașină la alta. Primul vehicul, un taxi albastru, fusese lovit în zona farului din stânga – pe-o parte, caroseria era intactă, pe cealaltă – roata din față fusese împinsă în compartimentul pasagerului. Alături de ea era o berlină albă care fusese călcată de un vehicul enorm. Urmele de cauciucuri gigantice îi străbăteau capota zdrobită, apăsând-o în jos spre cutia de transmisie dintre scaune.

Mi-am recunoscut propria mașină. Rămășițele cârligului de tractare erau prinse de bara de protecție din față, iar panourile caroseriei erau stropite cu ulei și noroi. M-am uitat cu ochii mișiți în cabină, plimbându-mi mâna peste sticla înno-roiata a geamurilor. Fără să stau pe gânduri, am îngenuncheat în fața mașinii și m-am uitat la barele de protecție și la radiator, strivite toate.

Preț de mai multe minute, am privit în gol acea mașină distrusă, reasamblându-i identitatea. Întâmplări îngrozitoare mi se rostogoleau prin minte pe roțile ei dezumflate. Ceea ce mă surprindea cel mai mult era gravitatea stricăciunilor. În cursul accidentului, capota zburase peste compartimentul motorului, ascunzându-mi adevărata dimensiune a

coliziunii. Atât roțile din față, cât și motorul fuseseră împinse în habitacul șoferului, îndoind podeaua. Sângele încă mai păta capota, serpentine de dantelărie neagră duceau spre șanțurile de scurgere ale ștergătoarelor de parbriz. Fulgi infinitezimali erau împrăștiați peste scaun și volan. M-am gândit la bărbatul mort stând întins pe capota mașinii. Sângele prelingându-se pe celuloza vineție era un fluid mai potent decât sperma care i se răcea în testicule.

Doi polițiști traversară curtea însoțiți de un câine alsacian negru. Mă priviră cum mă plimb alene pe lângă mașina mea ca și când nu le-ar fi convenit prea mult că o atingeam. După ce plecară, am deblocat portiera șoferului și, cu efort, am deschis-o.

M-am strecurat pe scaunul prăfuit de vinilin, înclinat pe spate din pricina podelei îndoite. Coloana de direcție înaintase cu cincisprezece centimetri spre pieptul meu. Mi-am ridicat picioarele tremurânde în mașină și le-am așezat pe manșoanele cauciucate ale pedalelor, care fuseseră împinse afară din compartimentul motorului, așa încât genunchii îmi stăteau lipiți de piept. În fața mea, tabloul de bord fusese curbat înăuntru, crăpând cadranul kilometrajului și al vitezometrului. Șezând acolo în cabina aceea deformată, plină de praf și stofă umedă, am încercat să mă vizualizez în momentul coliziunii, eșecul relației tehnice dintre propriu-mi corp, aroganța pielii, și structura inginerească ce-l susținea. Îmi aminteam când vizitasem Muzeul Imperial al

Războiului cu un prieten apropiat, și patosul care împrejmua segmentul de carlingă a unei aeronave japoneze de luptă Zero din al Doilea Război Mondial. Amalgamul de fire electrice și pânză ruptă întins pe podea exprima toată izolarea războiului. Plexiglasul fumuriu al bolții carlingii conținea un mic fragment din cerul Pacificului, hurelul unei aeronave ce-și încălzea motoarele pe puntea unui portavion cu treizeci de ani în urmă.

I-am privit pe cei doi polițiști cum își antrenează câinele prin curte. Am deschis încuietoarea bordului și-am forțat torpedoul să coboare. Înăuntru, acoperite de praf și plastic solzos, erau mai multe obiecte pe care Catherine nu reușise să le reclame: un set de hărți itinerare, un roman ușor pornografic pe care mi-l împrumutase Renata ca o glumă curajoasă, o fotografie polaroid pe care i-o făcusem stând în mașină lângă rezervoarele de apă cu sânul stâng expus.

Am tras scrumiera afară. Tăvița metalică îmi sări în poală, eliberând o duzină de chiștoace pătate cu ruj. Fiecare dintre țigările acestea, fumate de Renata în timp ce mergeam de la birou la apartamentul ei, îmi amintea de unul dintre actele sexuale care avuseseră loc între noi. Uitându-mă la acest mic muzeu de emoție și posibilitate, mi-am dat seama că habitacul zdrobit al mașinii mele, aidoma unui vehicul bizar modificat pentru un om cu o infirmitate extremă, era modulul perfect pentru toate perspectivele galopante ale vieții mele.

Cineva trecu prin fața mașinii. Vocea unui polițist strigă din ghereta portarului. Prin parbriz am văzut o femeie în pelerină de ploaie albă umblând de-a lungul șirului de mașini avariate. Apariția în curtea aceea cenușie a unei femei atractive, trecând de la o mașină la alta ca un vizitator inteligent al unei galerii de artă, mă trezi din această reverie iscată de doisprezece mucuri de țigară. Femeia se apropie de mașina de lângă a mea, o decapotabilă zdrobită implicată într-o coliziune puternică din spate. Fața ei inteligentă, aceea a unui doctor surmenat, cu fruntea lată ascunsă de-o linie a părului coborâtă, se uită prelung la compartimentul dispărut al pasagerului.

Fără să stau pe gânduri, am dat să ies din mașină, apoi m-am așezat încet în spatele volanului. Helen Remington se întoarse dinspre decapotabila avariata. Aruncă o privire spre capota mașinii mele, evident nerecunoscând vehiculul care-i ucisese soțul. Când își ridică privirea, mă văzu prin parbrizul fără sticlă, stând la volanul deformat între petele uscate de sânge aparținând soțului său. Ochii ei ageri abia dacă-și schimbă centrul de atenție, însă își duse involuntar o mână la obraz. Măsură daunele mașinii, atenția trecându-i de la grilajul îndoit al radiatorului la volanul înălțat pe care-l țineam în mâini. Apoi începu o scurtă cercetare atentă a mea, inspectându-mă cu un ochi tolerant ca un doctor pus în fața unui pacient dificil, suferind de o serie de simptome în mare parte autoinduse.

Se îndepărtă spre camionul avariât. Ce mă izbi din nou fu neobișnuita poziție a picioarelor ei, suprafața interioară a coapselor, înfipite într-un pelvis lat, întoarse în afară, expuse parcă unui șir de vehicule zdrobite. Așteptase oare ca eu să vizitez parcul de mașini avariate al poliției? Știam că o confruntare de un fel sau altul dintre noi era inevitabilă, dar, în mintea mea, aceasta era deja înlocuită de alte sentimente – milă, erotism, chiar și o ciudată gelozie față de bărbatul mort, pe care ea, nu și eu, îl cunoscuse.

Se întoarse pe când eu așteptam pe asfaltul pătat de ulei în fața mașinii mele.

Arată spre vehiculele avariate.

— După așa ceva, cum reușesc oamenii să se uite la o mașină, darămite să mai conducă una?

Cum din partea mea nu venea nici un răspuns, adăugă pe un ton lipsit de expresie:

— Încerc să găsesc mașina lui Charles.

— Nu e aici. Poate că încă o mai ține poliția. Oamenii lor de la judiciar...

— Au spus că e aici. Mi-au spus-o azi-dimineață.

Se uită cu un ochi critic la mașina mea, nedumerită parcă de geometria ei distorsionată, apoi găsimd confirmarea acestui lucru în propria mea deviere de caracter.

— Asta e mașina ta?

Întinse o mână înmănușată și atinse grilajul radiatorului, pipăind o bară cromată frântă, căutând

parcă o urmă a prezenței soțului ei pe vopseaua stropită cu sânge. Nu vorbisem niciodată cu femeia aceasta obosită, și simțeam că ar fi trebuit să mă lansez într-o scuză formală pentru moartea soțului ei și groaznicul act de violență în care fuseserăm implicați. În același timp, mâna ei înmănușată pe cromul zgâriat îmi trezea o senzație de acută excitare sexuală.

— O să-ți rupi mănușile.

I-am îndepărtat mâna de grilaj.

— Nu cred că ar fi trebuit să venim aici. Mă surprinde că poliția nu impune mai multe reguli pentru asta.

Încheietura puternică a mâinii sale îmi apăsă la rândul ei degetele, dintr-un fel de iritare îndărătnică, ca și când și-ar fi repetat răzbunarea fizică asupra mea. Ochii îi zăboviră asupra capotei și scaunelor, pline de confetti negre.

— Ai fost rănit grav? mă întrebă. Cred că ne-am văzut la spital.

Mi s-a părut imposibil să-i spun ceva, conștient de felul aproape obsesiv în care își pieptăna părul peste obraz. Corpul ei vânjos, cu sexualitatea lui nervoasă, forma o puternică joncțiune cu mașina îndoită și înnoroiată.

— Nu-mi trebuie mașina, zise ea. De fapt, m-am îngrozit când am aflat că trebuie să plătesc o mică taxă pentru a o duce la fiare vechi.

Rămase lângă mașină, privindu-mă cu un amestec de ostilitate și interes, parcă recunoscând că

motivele pentru care venise la parcul auto erau la fel de ambigue ca și ale mele. Am simțit că, în felul ei rafinat și pragmatic, puneă deja la încercare posibilitățile pe care i le deschiseseam, examinând instrumentul acesta al unei tehnologii perverse care-i omorâse soțul și-i blocase cursul principal al vieții.

M-am oferit s-o duc la cabinetul său medical.

— Mulțumesc, spuse, mergând înaintea mea. Dar trebuie să ajung la aeroport, dacă nu te deranjează.

— La aeroport? am întrebat, cu sentimentul ciudat că pierdeam ceva. De ce, pleci?

— Nu încă – chiar dacă, după cum am descoperit, unii oameni abia așteaptă s-o fac.

Își dădu jos ochelarii de soare și-mi oferî un zâmbet trist.

— Pentru un doctor, un deces în familie dublează neliniștea pacienților.

— Să înțeleg că hainele albe nu le porți ca să-i liniștești?

— Pot să port și-un afurisit de chimono, dacă vreau.

Ne-am ocupat locurile în mașina mea. Îmi spuse că lucra la departamentul de imigrare de la Aeroportul Londra. Ținându-se la distanță de mine, se lăsă pe spate, sprijinită de stâlpul portierei, și trecând în revistă cu un ochi critic interiorul mașinii, acea aparentă reînviere de vinilin neted și sticlă lucioasă.

Îmi urmări mâinile cum se mișcau pe manetele de control. Presiunea coapselor sale pe plasticul încins forma un modul de excitare intensă. Bănuiam că deja era și ea foarte conștientă de asta. Printr-un paradox îngrozitor, un act sexual între noi ar fi fost un mod de-a se răzbuna pe mine.

Traficul intens aglomera autostrada nordică de la Ashford la Aeroportul Londra. Soarele ardea pe celuloza supraîncălzită. În jurul nostru, șoferi obosiți stăteau aplecați pe geamurile deschise și ascultau nesfârșitele buletine de știri de la radio. Închiși în autocarele liniilor aeriene, pasagerii pe picior de plecare priveau avioanele cum se ridicau în zbor de pe pistele îndepărtate ale aeroportului. La nord de clădirile terminalului puteam vedea puntea înaltă a podului rutier deasupra tunelului de acces în aeroport, dădora de mașini ce păreau să reînsceze o dramatizare cu încetinitorul a accidentului nostru.

Helen Remington scoase un pachet de țigări din buzunarul pelerinei de ploaie. Cercetă tabloul de bord în căutarea brichetei, mâna dreaptă mișcându-se deasupra genunchilor mei ca o pasăre agitată.

— Vrei o țigară? spuse, în vreme ce degetele ei puternice rupeau celofanul. M-am apucat de fumat la Ashford – destul de aiurea, din partea mea.

— Uită-te la traficul ăsta – am nevoie de orice fel de sedativ mi se oferă.

— Acum e mult mai rău – ai observat asta, nu-i așa? În ziua când am ieșit din Ashford, am avut extraordinarul sentiment că toate mașinile astea erau adunate pentru un motiv aparte, pe care eu nu-l înțelegeam. Păreau să fie de zece ori mai multe mașini.

— N-o fi oare imaginația noastră de vină?

Arată spre interiorul mașinii cu țigara.

— Ți-ai cumpărat una exact la fel. Același model și aceeași culoare.

Se întoarce cu fața spre mine, fără nici cea mai mică încercare, acum, de a-și ascunde cicatricea. Eram cât se poate de conștient de puternicul curent subteran de ostilitate care se îndrepta spre mine. Fluxul traficului ajunsese la intersecția Stanwell. Am urmat șirul de mașini, gândindu-mă deja la cum s-ar fi comportat ea în timpul unui raport sexual. Am încercat să-i vizualizez gura mare în jurul penisului soțului ei, degetele subțiri între fesele lui căutându-i prostata. Atinse caroseria galbenă a unei autocisterne de lângă noi, roțile ei masive din spate aflându-se la doar cincisprezece centimetri de cotul său. În timp ce citea instrucțiunile contra incendiului de pe rezervor, i-am privit gambele și coapsele ferme. Avea oare vreo idee despre omul, sau femeia, cu care avea să ia parte la următorul ei act sexual? Pe când semaforul se schimba în verde, mi-am simțit penisul cum se întărește. Am trecut de pe banda rapidă pe cea lentă, intrând în fața autocisternei.

Arcul podului rutier se înălța spre orizont, rampa lui nordică ascunsă de dreptunghiul alb al unei fabrici de materiale plastice. Volumele intacte, rectilinii ale clădirii se îmbinau în mintea mea cu formele gambelor și coapselor ei lipite de scaunul din vinilin. Evident neștiind că ne îndreptam spre locul primei noastre întâlniri, Helen Remington își încrucișa și își depărta picioarele, mișcându-și rotunjimile albe în timp ce coșurile înalte ale fabricii de materiale plastice rămâneau în urmă.

Cu asfaltul fugind pe sub noi, ne îndreptam cu viteză spre intersecția cu nodul rutier de la Drayton Park. Ea se sprijini de stâlpul cromat al ferestrei laterale, aproape scăpându-și țigara în poală. Încercând să controlez mașina, mi-am apăsât vârful penisului de rama inferioară a volanului. Mașina se avântă spre primul punct de impact – refugiul median. Liniile marcatoare se deșirau pe diagonală sub noi și claxonul unei mașini sună slab în spatele meu. Valurile de cioburi de parbriz scânteiau în lumina soarelui ca niște heliografe.

Sperma îmi țâșni din penis. Pierzând controlul mașinii, roata din față se lovi de bordura refugiului median, împrăștiind o tornadă de praf și pachete de țigări peste parbriz. Mașina viră de pe banda de viteză și se-ndreptă spre un autocar al liniilor aeriene ce ieșea din sensul giratoriu. În vreme ce sperma îmi curgea din penis, am tras mașina în spatele autocarului. Ultimele zvâcnete ale acestui mic orgasm se stinseră.

Am simțit mâna lui Helen Remington pe braț. Își schimbase poziția în scaun, mai aproape de mine, cu umărul ei puternic lipit de-al meu, cu mâna pe volan peste a mea. Privea mașinile care ne ocoleau pe ambele părți, claxonând.

— Întoarce aici – poți conduce liniștit un pic.

Am intrat cu mașina pe drumul de racord care ducea la străzile pustii de ciment ale unui cartier de bungalow-uri. Preț de o oră, am condus pe străzile goale. La porțile bungalow-urilor se vedeau biciclete și mașini colorate de copii. Helen Remington mă ținea de umăr, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor. Îmi vorbi despre slujba sa la departamentul de imigrări al aeroportului și despre problemele ridicate de autentificarea testamentului soțului ei. Era oare conștientă de ceea ce se întâmplase în mașina mea, de parcursul pe care-l repetasem de atâtea ori în atât de multe vehicule diferite, și că eu oficiasem odată cu moartea soțului ei uniunea dintre rănilile noastre și orgasmul meu?

Capitolul 8

Traficul se multiplica, într-o mișcare laterală a benzilor de ciment peste peisaj, în vreme ce eu și Catherine ne întorceam de la ancheta procurorului. Podurile rutiere se succedau unul peste altul, ca niște uriași în copulație, picioarele imense ale unora călărind spinările celorlalte. Fără a manifesta vreun interes sau politețe, procurorul pronunțase verdictul de moarte accidentală; poliția nu mă acuzase de ucidere prin imprudență, nici de conducere neglijentă. După anchetă, m-am lăsat condus de Catherine la aeroport. Vreme de o jumătate de oră am stat la geamul biroului ei, uitându-mă jos la sutele de mașini din parcare. Capotele lor formau un lac de metal. Secretara lui Catherine, în picioare în spatele ei, aștepta să plece. Când îi întinse ochelarii lui Catherine, am văzut că era dată cu un ruj alb pe buze, concesie ironică, probabil, făcută acelei zile a morții.

Catherine mă însoți în holul de la intrare.

— James, trebuie să te duci la birou – crede-mă, iubire, încerc să-ți fiu de ajutor.

Îmi atinse umărul drept cu o mână curioasă, căutând parcă o rană nouă care înflorise acolo. În

timpul anchetei, îmi ținuse brațul într-o strânsoare stranie, ca și când s-ar fi temut să nu mă vadă aruncat pe geam afară.

Nevoind să stau la discuții cu taximetriștii aeroportului, oameni ursuzi și cu un aer superior, interesați doar de clienții care plecau la Londra, m-am plimbat prin parcare din fața clădirii de trafic comercial. Pe cer, țipătul reactoarelor unui avion străbătu aerul metalizat. După ce trecu aeronava, am ridicat capul și-am văzut-o pe doctorița Helen Remington cum se plimba printre mașini, la o sută de metri în stânga mea.

La tribunal, nu fusesem în stare să-mi iau ochii de la cicatricea de pe fața ei. Am privit-o cum umbla liniștită printre șirurile de mașini spre intrarea departamentului de imigrație. Își ținea maxilarul puternic strâns într-un unghi elegant, cu fața întoarsă de la mine ca și când ar fi șters cu ostentație orice urmă a existenței mele. În același timp, am avut puternica impresie că era complet rătăcită.

La o săptămână după audiența finală, am găsit-o așteptând un taxi în fața Terminalului Oceanic pe când părăseam biroul lui Catherine. Am strigat-o și, oprind mașina în spatele unui autobuz al liniilor aeriene, i-am arătat scaunul de lângă mine. Legănând poșeta din încheietura musculoasă a mâinii, se apropie și, recunoscându-mă, făcu o grimasă.

Pe când ne îndreptam spre Western Avenue, urmărim traficul cu un interes fățiș. Își pieptănase părul de pe față, purtându-și la vedere linia tot mai palidă a cicatricei.

— Unde să te duc?

— Nu ne putem plimba un pic? întrebă ea. E-atâta trafic — îmi place să-l privesc.

Încerca oare să mă tachineze? După mine, evalua deja în felul acela realist al ei posibilitățile pe care i le revelasem. Din spațiile de ciment ale parcărilor de suprafață și de pe acoperișurile parcărilor supraetajate, examina deja cu un ochi limpede și lipsit de sentiment tehnologia care provocase moartea soțului ei.

Cu o însuflețire forțată, începu să pălăvrăgească.

— Ieri am plătit un taximetrist să mă plimbe pentru o oră. „Unde vreți“, i-am spus. Am stat într-un ambuteiaj uriaș aproape de pasajul subteran. Nu cred că ne-am mișcat mai mult de cincizeci de metri. N-a fost câtuși de puțin nervos.

Am străbătut Western Avenue, clădirile de serviciu și gardurile împrejmuitoare ale aeroportului înșirându-se în stânga noastră. Am ținut mașina pe banda de mică viteză, în vreme ce puntea înaltă a podului rutier se îndepărta în oglinda retrovizoare. Helen vorbi despre a doua viață pe care și-o plănuia deja.

— Laboratorul de Cercetări Rutiere are nevoie de-un ofițer medic — salariul e mai mare, lucru la

care trebuie să mă gândesc acum. A fi materialist are o anumită virtute morală.

— Laboratorul de Cercetări Rutiere... am repetat.

Documentarele televizate arătau deseori filmări ale unor accidente rutiere simulate ; mașinile acelea mutilate erau dominate de un patos ciudat.

— Aduce puțin cam mult aminte...

— Asta-i ideea. Pe deasupra, acum știu că pot da ceva de care înainte nu eram nici măcar de departe conștientă. E o chestiune nu atât de datorie, cât de implicare.

Cincisprezece minute mai târziu, pe când ne întorceam spre podul rutier, se mută lângă mine, urmărindu-mi mâinile pe comenzi în momentul în care intram din nou pe traiectoria coliziunii.

Aceeași privire calmă, dar curioasă, de parcă ar fi fost încă nehotărâtă cum să se folosească de mine, era ațintită spre fața mea când, la scurt timp după aceea, am oprit mașina pe-o stradă de serviciu pustie, printre rezervoarele de la vest de aeroport. Când mi-am petrecut brațul pe după umerii ei, zâmbi scurt în barbă, un rictus pronunțat al buzei superioare care-i expuse incisivul drept capsulat. I-am atins gura cu gura mea, îndoind carapacea ceruită a rujului pastel, privindu-i mâna cum se întinde spre stâlpul cromat al gemulețului lateral. Mi-am apăsât buzele de fildeșul dezgolit și nepătat al dinților ei de sus, fascinat de mișcarea degetelor

sale pe cromul neted al stâlpului ferestrei. De-a lungul suprafeței acestuia se întindea, pe muchia externă, o dâră de vopsea albastră lăsată de vreun muncitor nemulțumit de pe linia de montaj. Unghia arătătorului ei zgârie această dungă, ce urca pe diagonală de la baza geamului urmând același unghi al bordurii de ciment a canalului de irigație aflat la trei metri de mașină. În ochii mei, această paralaxă se confunda cu imaginea unei mașini abandonate în iarba ruginie de la poalele soclului rezervorului de apă. Scurta avalanșă de talc ce-i căzu, dizolvându-se, peste ochi când mi-am plimbat buzele peste pleoapele ei conținea toată melancolia acelui vehicul părăsit, cu a sa lentă pierdere de ulei și lichid de răcire.

În spatele nostru, la o distanță de peste cinci sute de metri, traficul stătea în așteptare pe puntea înălțată a autostrăzii, lumina soarelui de după-amiază trecând peste geamurile autobuzelor liniilor aeriene și ale mașinilor. Mi-am strecurat mâna pe după curbura externă a coapselor lui Helen până la fermoarul desfăcut al hainei sale. Pe când zimții ca niște lame îmi tăiau încheieturile degetelor, am simțit dinții ei cum mă mușcă de lobul urechii. Ascuțimea acestor dureri îmi aduse aminte de mușcătura cioburilor de parbriz în timpul accidentului. Își depărtă picioarele și am început să masez meșa de nailon care-i acoperea pubisul, un vâl fermecat pentru despicătura acelei doctorițe atât de

serioase. Privind-o drept în față – o față a cărei gură insistentă icnea de parcă ar fi încercat să se autodevoreze – i-am mișcat mâna în jurul sânilor. Vorbea acum pentru sine, spunând lucruri fără sens ca o victimă a unui accident cu mințile pierdute. Își ridică sânul drept din sutien, apăsându-mi degetele pe sfârcul încins. I-am sărutat sânii unul după celălalt, plimbându-mi dinții peste sfârcurile erecte.

Cuprinzându-mă cu trupul ei în acea armură de sticlă, metal și vinilin, Helen îmi vârî mâna sub cămașă, căutându-mi sfârcurile. I-am prins degetele și i le-am așezat în jurul penisului. În oglinda retrovizoare am văzut că se apropia un camion de serviciu al firmei de irigații. Trecu pe lângă noi într-un huruit de praf și fum diesel care bătu darabana în ușile mașinii. Acest val de excitare îmi aduse primele picături de spermă în testicule. Zece minute mai târziu, când camionul se întoarse, vibrațiile geamurilor îmi prevestiră orgasmul. Helen îngenunche peste mine, cu coatele apăsate în scaun de-o parte și de cealaltă a capului meu. M-am lăsat pe spate, simțind parfumul vinilinului încălzit. I-am ridicat fusta în jurul mijlocului, așa încât să-i pot vedea curbura șoldurilor. Am tras-o încet spre mine, apăsându-mi tija penisului în clitorisul ei. Elemente ale corpului său – rotulele pătrate de sub coatele mele, sânul drept ieșit din cupa sutienului, mica umflătură ce îi marca arcul inferior al sfârcului – erau încadrate de interiorul mașinii. În timp ce-mi

apăsam vârful penisului de gâtul uterului ei, în care puteam simți un corp mort, diafragma ei, mi-am plimbat privirea prin interiorul mașinii. Spațiul mic era aglomerat de suprafețe unghiulare de control și secțiuni circulare de corpuri umane interacționând în încrucișări nefamiliare, ca primul raport homosexual într-o capsulă Apollo. Volumele coapselor lui Helen apăsându-se în șoldurile mele, pumnul ei stâng îngropat în umărul meu, gura ei apucând-o pe-a mea, forma și umezeala anusului ei în timp ce-l mângâiam cu inelarul își aveau fiecare corespondentul în obiectele unei tehnologii binevoitoare – cutia turnată a cadranelor, carapacea proeminentă a coloanei de direcție, mânerul extravagant ca de pistol al frânei de mână. Am pipăit vinilinul cald al scaunului de lângă mine, apoi am mângâiat culoarul umed al perineului lui Helen. Mâna ei îmi apăsa testiculul drept. Laminele plastice din jurul meu, de culoarea antracitului spălăcit, aveau aceleași tonuri ca și părul ei pubian din jurul vestibulului vulvei. Compartimentul pasagerului ne închidea ca o mașinărie care generase, prin actul nostru sexual, un homunculus de sânge, spermă și freon. Am mișcat degetul în rectul lui Helen, simțindu-mi tija penisului în vaginul ei. Membranele acelea subțiri, ca și septul nazal pe care i-l atingeam cu limba, se reflectau în cadranele de sticlă ale tabloului de bord, în curbura neîntreruptă a parbrizului.

Gura ei mă mușcă de umărul stâng, lăsându-mi o urmă însângerată pe cămașă. Fără să stau pe gânduri, am lovit-o cu palma peste tâmplă.

— Îmi pare rău! îmi găfâi ea în față. Te rog, nu te mișca!

Îmi reintroduse penisul în vaginul ei. Ținându-i fesele cu ambele mâini, mă apropiam cu repeziciune de orgasm. Peste mine, fața ei serioasă mă fixa de parcă ar fi resuscitat un pacient. Luciul umed al pielii din jurul gurii sale era ca bruma pe un parbriz dimineța. Pompă rapid cu fesele, lovindu-și pubisul de al meu, apoi se lăsă pe spate sprijinindu-se de bord când un Land-Rover hurui pe lângă noi pe drum, aruncând un nor de praf în geamuri.

Când acesta se îndepărtă, Helen se ridică de pe penisul meu, lăsând sperma să-mi cadă peste vintre. Se așază în spatele volanului, ținând glandul umed în mână. Cercetă cu privirea interiorul mașinii, întrebându-se parcă în ce alt fel ar putea exploata actul nostru sexual. Luminată de soarele după-amiezii, cicatricea ștearsă de pe fața ei demarca aceste motive ascunse ca frontiera secretă a unui teritoriu anexat. Crezând că o pot încuraja în vreun fel, i-am scos sânul stâng din sutien și-am început să-l mângâi. Stimulat de geometria lui familiară, mi-am plimbat privirea peste grota tabloului de bord, peste învelișul proeminent al ansamblului de direcție și peste capetele cromate ale manetelor de control.

Pe strada de serviciu din spatele nostru apăru o mașină de poliție, caroseria ei albă înaintând greoaie printre gropi și șanțuri de roți. Helen se ridică și își puse la loc sânul cu o mână expertă. Se îmbracă repede și începu să-și refacă machiajul în oglinda parasolarului ei. Începuserăm brusc: la fel de brusc, acum, ea se distanțase de propria-i sexualitate avidă.

Era evident, totuși, că Helen Remington nu se simțea afectată de aceste acțiuni ieșite din comun, de aceste acte sexuale în habitacul îngust al mașinii mele parcate când pe diverse drumuri de serviciu, când în fundături sau alei în toiul nopții. Când mergeam s-o iau în cursul săptămânilor următoare de la casa pe care o închiriasse în Northolt sau când o așteptam în salonul de recepție de la birourile de imigrare ale aeroportului, mi se părea incredibil că puteam avea relații sexuale de orice fel cu doctorița aceea sensibilă, în halat alb, care asculta cu indulgență argumentele autodenunțătoare ale vreunui pakistanez tuberculos.

În mod ciudat, actele noastre sexuale aveau loc numai în mașina mea. În dormitorul mare al casei sale luate cu chirie nu reușeam nici măcar să ajung la erecție, iar Helen, devenind polemică și distantă, vorbea la infinit despre aspectele cele mai plictisitoare ale meseriei sale. Odată ajunși în mașină, cu benzile aglomerate de trafic pe care le urmaserăm

și noi formând un public invizibil și nepăsător, eram capabili să ne excităm reciproc. De fiecare dată Helen manifesta o tandrețe crescândă față de mine și de corpul meu, încercând chiar să-mi potolească preocuparea pentru ea. În fiecare act sexual recapitulam moartea soțului ei, reinseminându-i în vagin imaginea corpului său sub forma a sute de perspective ale gurilor și coapselor noastre, sfârcurilor și limbilor, înăuntrul habitaculului de metal și vinilin al mașinii.

Mă așteptam ca soția mea să-mi descopere frecventele întâlniri cu această încântătoare doctoriță, dar, spre surprinderea mea, manifestă un interes trecător față de Helen Remington. Catherine se rededicase căsniciei. Înainte de accident, relația noastră sexuală era aproape complet abstractă, întreținută de o serie de jocuri și perversiuni imaginare. Când cobora dimineața din pat, semăna cu un mecanic eficient preocupat să-și facă singur revizia : un duș rapid ; urina adunată noaptea eliberată în vasul de toaletă ; diafragma extrasă, reunsă și introdusă la loc (cum și unde făcea dragoste în timpul pauzei de prânz, și cu care dintre piloții și directorii liniilor aeriene ?) ; programul de știri ascultat în vreme ce-și pregătea cafeaua...

Toate acestea trecuseră acum, înlocuite fiind de un mic, dar tot mai larg repertoriu al gesturilor de

tandrețe și afecțiune. Pe când stătea întinsă lângă mine, întârziind intenționat la serviciu, reușeam să ajung la orgasm gândindu-mă pur și simplu la mașina în care eu și doctorița Helen Remington ne dedam actelor noastre sexuale.

Capitolul 9

Această plăcută idilă domestică, împreună cu promiscuitățile ei încântătoare, și-a atins sfârșitul prin reapariția lui Robert Vaughan, înger coșmaresc al autostrăzilor.

Catherine era plecată pentru trei zile, participa la o conferință în Paris, și, din curiozitate, am dus-o pe Helen la o cursă automobilistică pe teren accidentat la stadionul din Northolt. Mai mulți șoferi acrobați din filmul lui Elizabeth Taylor aflat în producție la studiourile din Shepperton au făcut demonstrații de „conduceri infernale”. Biletele nedorite circulau de mama focului pe la studiouri și la propriile noastre birouri. Renata, care dezaproba aventura mea cu văduva omului pe care-l ucisesem, îmi dăduse două bilete, probabil cu intenții ironice.

Eu și Helen am stat împreună în galeria pe jumătate goală, așteptând în vreme ce o succesiune de berline numai caroserie și angrenaje efectuau un tur de pistă. Mulțimea plictisită privea de la marginea terenului de fotbal transformat pentru această ocazie. Deasupra capetelor noastre bubuia vocea

crainicului. La finele fiecărei runde eliminatorii, soțiile șoferilor scandau fără prea mare însuflețire.

Helen ședea aproape de mine, cu un braț pe după mijlocul meu, atingându-mi umărul cu fața. Stătea încruntată din pricina huruitului continuu al tobelor de eșapament sparte.

— E ciudat – credeam că treaba asta e mult mai populară.

— Spectacolul adevărat e gratuit. Și, arătându-i foaia galbenă cu programul, am continuat: Asta ar trebui să fie mai interesant: „Reconstituirea unui accident rutier spectaculos“.

Pista fu eliberată și rânduri de borne albe fură aranjate pentru a forma profilul unei intersecții stradale. Sub noi, în boxe, corpul uriaș, mânjit cu ulei al unui bărbat în jachetă cu ținte argintii era prins în scaunul șoferului unei mașini fără uși. Părul lung până la umeri, vopsit blond, îi era legat la spate cu o batistă stacojie. Fața lui dură avea expresia palidă și înfometată a unui lucrător la circ fără ocupație. L-am recunoscut a fi unul dintre cascadorii de la studiouri, un fost șofer de curse pe nume Seagrave.

La reconstituirea accidentului (un carambol multiplu în care muriseră șapte oameni pe North Circular Road în vara trecută) urmau să ia parte cinci mașini. În vreme ce acestea erau conduse la poziții, crainicul începu să stârnească interesul publicului. Fragmente amplificate ale comentariului

său reverberau prin tribunele goale ca într-o tentativă de evadare.

Am arătat spre un cameraman înalt, în geacă militară de luptă, care, plimbându-se pe lângă mașina lui Seagrave, îi urla acestuia indicații peste huruitul motorului prin parbrizul fără sticlă.

— Uite-l din nou pe Vaughan. A vorbit cu tine la spital.

— E fotograf?

— De un fel special.

— Credeam că face un fel de studiu asupra accidentelor rutiere. L-au interesat toate detaliile posibile și imposibile ale ciocnirii noastre.

Rolul lui Vaughan în arenă părea să fie, în momentul de față, acela al unui regizor de film. Ca și când Seagrave ar fi fost vedeta sa, necunoscutul menit să-i aducă celebritatea, Vaughan, aplecat cu o expresie concentrată peste stâlpul parbrizului, schița cu gesturi agresive cine știe ce nouă coregrafie a unei coliziuni violente. Seagrave, tolănit pe spate, fuma cu iuțeală o țigară de hașiș prost rulată pe care i-o ținea Vaughan în vreme ce el își potrivea curelele și înclinarea coloanei de direcție. Părul lui blond-vopsit reprezenta atracția principală pe stadion. Crainicul ne dădu de știre că Seagrave va conduce mașina-țintă, cea care va fi aruncată de-un camion intrat în derapaj pe direcția a patru vehicule circulând din sens opus.

La un moment dat, Vaughan îl abandonează pentru a da fuga la boxa crainicului care se afla în spatele

nostru. Urmă o tăcere scurtă, după care, pe un ton ușor triumfal, ni se spuse că Seagrave ceruse ca prietenul său cel mai apropiat să se afle la volanul camionului în derapaj. Această dramatică modificare de ultim moment nu reuși să stârnească mulțimea, dar Vaughan păru mulțumit. Pe când cobora la intrarea în gang, gura lui dură, cu buze marcate de cicatrice, era deschisă într-un zâmbet caraghios. Văzându-ne pe mine și pe Helen împreună, flutură din mână a salut, de parcă am fi fost doi fani vechi ai acestor morbide spectacole de arenă.

Douăzeci de minute mai târziu, ședeam în scaunul meu în spatele Lincolnului lui Vaughan în vreme ce un Seagrave zdruncinat era ajutat să traverseze parcare. Reconstituirea accidentului fusese un fiasco – lovită de camionul în derapaj, mașina lui Seagrave se blocase în barele de protecție descoperite ca un toreador miop care ar fi alergat drept în coarnele taurului. Camionul, după ce-l târâse în jur de cincizeci de metri, îl izbise de una dintre berlinele care veneau din sens opus. Violența neașteptată a coliziunii ridicase toată mulțimea în picioare, inclusiv pe mine și pe Helen.

Numai Vaughan rămăsese nemișcat. În vreme ce șoferii năuciți coborau din mașinile lor și-l ajutau pe Seagrave să iasă din spatele volanului, Vaughan traversase repede arena, făcându-i semne energice lui Helen Remington. Am urmat-o dincolo de piste,

însă Vaughan, conducând-o prin mulțimea de mecanici și gură-cască, mă ignoră.

Cu toate că Seagrave putea să umble, ștergându-și mâinile unsuroase pe pantalonii salopetei argintii și întinzându-le orbește în aer la câțiva pași în fața sa, Vaughan o convinsese pe Helen să-i însoțească la Spitalul General din Northolt. Odată ce-am pornit la drum, m-am pomenit că trebuie să depun toate eforturile pentru a mă ține aproape de mașina lui Vaughan, Lincolnul prăfuit cu un far montat în spate. În timp ce Seagrave se bălăngănea în spate lângă Helen, Vaughan conducea cu viteză prin aerul serii, cu un cot pe marginea geamului, lovind cu mâna pe capota de sus. Îmi închipuiam că, în felul acela dezinvolt al lui, voia să mă pună la încercare, să vadă dacă mă poate lăsa în urmă; la semafor, se uită la mine în oglinda retrovizoare când i-am ajuns în spate, apoi țâșni puternic din loc pe galben. Pe pasajul superior din Northolt continuă să conducă cu mult peste limita de viteză, trecând nepăsător pe lângă o mașină de poliție care patrula din celălalt sens. Șoferul acesteia îi făcu semn cu farurile, ezitând doar când văzu cârpa roșie, ca pătată de sânge, din părul lui Seagrave și clipitul insistent al farurilor mele venind din urmă.

Am părăsit pasajul superior și am înaintat pe o stradă de ciment ce traversa zona vestică din Northolt, o suburbie rezidențială a aeroportului. Case cu un singur etaj stăteau în mici grădini

despărțite de garduri din sârmă. Zona era locuită de personalul mai puțin calificat al liniilor aeriene, îngrijitori de parări, chelnerițe și foste stewardese. Mulți dintre aceștia lucrau pe schimburi, motiv pentru care dormeau după-amiaza și seara; așa se explicau draperiile trase la geamuri pe când treceam noi pe străzile pustii.

Am tras la intrarea în spital. Ignorând parcare vizitatorilor, Vaughan merse mai departe, dincolo de intrarea în secția accidente, și frână brusc în parcare rezervată medicilor consultanți. Sări din scaunul șoferului și-i făcu semn lui Helen să coboare din mașină. Netezindu-și pe spate părul blond, Seagrave ieși fără tragere de inimă de pe bancheta din spate. Fiindcă nu-și recăpătase încă simțul echilibrului, se sprijini de stâlpul parbrizului. Uitându-mă la ochii lui absenți și la capul plin de vânătăi, am fost sigur că aceasta nu era decât cea mai recentă dintr-o serie lungă de alte traumatisme suferite. Își scuipe în mâinile pătate de ulei în vreme ce Vaughan îi ținea capul, apoi, apucându-se de brațul lui, se bălăbăni în urma lui Helen către secția accidente.

I-am așteptat să se întoarcă. Vaughan ședea pe capota mașinii sale în întuneric, cu o coapsă în fața razei farului din stânga. La un moment dat, neputând sta locului, se ridică și se plimbă în jurul mașinii, ținându-și capul ridicat peste privirile

vizitatorilor de seară care plecau spre saloane. Privindu-l din mașina mea, parcată lângă a lui, îmi dădeam seama că acum Vaughan se dramatiza singur spre binele acelor trecători anonimi, păstrându-și poziția în lumina reflectorului ca și când ar fi așteptat să fie încadrat de niște camere de televiziune invizibile. Actorul frustrat era vizibil în toate mișcărilor sale impulsive și, într-un fel iritant, îmi monopoliza reacțiile față de el. Umblând cu pași elastici în tenișii săi albi, veni alene spre spatele mașinii și desfăcu portbagajul.

Deranjat de reflexia farurilor lui în ușile de sticlă ale secției de fizioterapie, aflate nu departe, am coborât din mașină și l-am privit pe Vaughan cum scormonește prin camerele foto-video și echipamentul de iluminare din portbagaj. Alegând un aparat de filmat cu mâner ca de pistol, închise capacul și se așeză la volan, cu un picior așezat pe asfaltul negru într-o poză studiată.

Deschise ușa pasagerului.

— Urcă, Ballard. Or să stea mai mult decât își închipuie Remington.

M-am așezat lângă el pe bancheta din față a Lincolnului. El urmărea, prin obiectivul aparatului, traseul de la noi și până la intrarea în secția accidente. Pe podeaua mașinii erau împrăștiate o grămadă de fotografii cu vehicule zdrobite. Ceea ce mă deranja cel mai mult la Vaughan era ciudata poziție a coapselor și a șoldurilor sale, aproape ca și când

ar fi încercat să deschidă cu organele genitale tabloul de bord. În vreme ce se uita prin aparat, i-am privit coapsele cum se contractă și cum fac fesele să se strângă. Pe neașteptate, m-am simțit tentat să întind mâna și să-l apuc de penis, să-i îndrum vârful spre cadranele luminoase. Mi-am imaginat piciorul lui puternic apăsând pedala de accelerație până la podea. Picăturile spermei sale ar fi șters intervalele stilizate ale vitezometrului în vreme ce acul lui s-ar fi ridicat odată cu noi pe când goneam de-a lungul asfaltului denivelat.

Urma să încep să cunosc felul de-a fi al lui Vaughan din acea primă seară și până la moartea sa un an mai târziu, însă întregul curs al relației noastre a fost fixat în acele câteva minute cât i-am așteptat în parcare doctorilor pe Seagrave și pe Helen Remington. Stând lângă el, am simțit cum ostilitatea mea face loc unei anume deferențe; poate chiar a unui fel de servilism. Felul cum manevra el mașina dădea tonul întregului său comportament: rând pe rând agresiv, distrat, sensibil, neîndemânatic, absorbit și brutal. Lincolnul își pierduse viteza a doua a schimbătorului automat – fusese smuls, după cum explicase Vaughan mai târziu, în timpul unei întreceri de viteză cu Seagrave. Uneori, pe Western Avenue, ni se întâmpla să blocăm traficul de pe banda de viteză, așteptând ca transmisia schiloadă să ne permită să trecem de la douăzeci de kilometri la oră la o viteză superioară.

Vaughan se putea comporta ca un fel de paraplegic, manevrând cu bruschete volanul ca și când s-ar fi așteptat ca mașina să fie dotată cu comenzi pentru invalizi și ținându-și picioarele inerte când ne apropiam cu viteză de spatele unui taxi oprit la semafor. În ultimul moment, frâna cu toată puterea, luându-și în derâdere propriul rol de șofer.

Comportamentul său în relațiile cu femeile pe care le cunoștea era guvernat de aceleași jocuri obsesive. Lui Helen Remington îi vorbea deseori într-un fel nonșalant și ironic, însă alteori devenea politicos și deferent, confesându-mi-se la nesfârșit în latrinele hotelurilor aeroportului și întrebându-mă dacă Helen ar fi fost dispusă să-i trateze pe soția și pe fiul cel mic al lui Seagrave sau, poate, chiar și pe el. Apoi, atrăgându-i altceva atenția, îi trata de sus meseria și totodată calificările medicale. Chiar și după relația lor, umorul său continuă să oscileze de la afecțiune la lungi perioade de plictis. În vreme ce ea se apropia de noi ieșind de la birourile de imigrare, Vaughan nu se clintea de la volanul mașinii, cu ochii ațintiți într-o evaluare la rece a locurilor rănilor după care tânjea.

Vaughan propti aparatul de filmat pe marginea volanului. Se lăsă pe spate cu picioarele depărtate, cu o mână ocupată să-și aranjeze poziția prohabului voluminos. Albeața brațelor și a pieptului lui, și cicatricile care-i marcau pielea, ca și pe-a mea,

dădeau corpului său o bolnăvicioasă strălucire metalică, precum vinilinul uzat al interiorului mașinii. Tăieturile acelea aparent fără sens de pe pielea sa, precum săpăturile unei dălți, demarcau îmbrățișarea tăioasă a unui compartiment prăbușit al pasagerului, o cuneiformă a cărnii formată din cadrane sparte, schimbătoare de viteză și manete ale luminilor de poziție frânte. Laolaltă descriau un limbaj exact al durerii și senzației, al erotismului și dorinței. Lumina reflectată a farurilor lui Vaughan scotea la iveală un semicerc de cinci cicatrice care-i înconjurau sfârcul drept, o schiță pentru o mână care-i va atinge sânul.

La toaleta secției accidente, am stat lângă el în fața pisoarelor. Am coborât ochii la penisul său, întrebându-mă dacă și acesta avea cicatrice. Glandul, ținut între degetul arătător și mijlociu, era însemnat de-o creștătură precisă, ca un canal pentru surplusul de spermă sau lichid seminal. Oare ce parte a unei mașini zdrobite marcase penisul acela, și în ce mariaj dintre orgasmul său și-un capăt cromat de manetă? Însălmântătoarele emoții stârnite de acea cicatrice îmi umpleau mintea pe când îl urmam pe Vaughan înapoi la mașina sa printre vizitatorii care părăseau spitalul. Ușoara deformare laterală a Lincolnului, ca și unghiul stâlpilor de parbriz, exprima întru totul trecerea înclinată și obsesivă a lui Vaughan prin spațiile deschise ale minții mele.

Capitolul 10

Deasupra noastră, de-a lungul taluzului autostrăzii, farurile mașinilor în așteptare iluminau cerul de seară ca niște lanterne agățate la orizont. Un avion de pasageri se ridică de pe pistă la patru sute de metri în stânga noastră, legat de întunericul cerului prin firul nervos al motoarelor. Dincolo de gardul perimetrului, în iarba neîngrijită, stăteau șiruri lungi de stâlpi metalici. Suprafețele luminilor de aterizare formau câmpuri electrice aidoma sectoarelor unei metropole supraluminate. Am urmat mașina lui Vaughan de-a lungul drumului de racord pustiu. Înaintam printr-o zonă aflată în construcție din latura sudică a aeroportului, o porțiune neluminată de blocuri cu apartamente înalte de trei etaje pentru personalul liniilor aeriene, hoteluri pe jumătate construite și benzinării. Am trecut pe lângă un supermarket gol ce stătea într-o mare de noroi. Pe marginea drumului se înălțau, în bătaia farurilor lui Vaughan, dune albe de șindrila industrială.

Un șir de felinare apăru în depărtare, demarcând perimetrul aceluia complex de tranzit și odihnă.

Imediat dincolo de marginile lui, în suburbiile vestice de lângă Stanwell, se afla o zonă de curți ale dezmembrărilor auto și depozite de mașini abandonate, mici ateliere de reparații și tinichigerii. Am trecut pe lângă un trailer cu două platforme pline de mașini accidentate. Seagrave se ridică în scaunul din spate al mașinii lui Vaughan, creierul lui golit fiind atins de un stimul familiar. Pe parcursul drumului de la spital rămăsese lăsat pe spate sprijinit de lunetă, părul lui blond-vopsit iluminat ca un vâl de nailon de farurile mele. Lângă el stătea Helen Remington, care se întorcea din când în când să se uite la mine. Insistase să-l însoțim pe Seagrave acasă, aparent neavând încredere în motivele lui Vaughan.

Am întors în curtea din fața garajului lui Seagrave, garaj care sluja și drept salon auto. Această afacere, care evident cunoscuse și momente mai bune în cursul scurtei cariere a patronului ca șofer de curse, era specializată în mașini vechi cu motor modificat și-n cele personalizate. În spatele vitrinei nespălate a sălii de expoziție se vedea o replică din fibră de sticlă a unui bolid Brooklands din anii 1930, cu pânza spălăcită afundată în scaun.

Așteptând momentul să plecăm, i-am privit pe Helen Remington și pe Vaughan cum îl conduc pe Seagrave în camera de zi. Pilotul își lăasă ochii să se plimbe nesiguri peste fotoliul din piele falsă, ieftină, incapabil pentru un moment să-și recunoască propria

casă. Se întinse pe sofa în vreme ce soția lui o boscorodea pe Helen, ca și când ea, doctorița, ar fi fost răspunzătoare pentru simptomele pacientului. Din cine știe ce motiv, Vera Seagrave îl absolvea pe Vaughan de orice răspundere, deși – cum mi-am dat seama mai târziu și ea trebuie că știa deja – Vaughan se folosea evident de soțul ei ca specimen experimental. O femeie frumoasă, neastâmpărată, în jur de treizeci de ani, Vera își purta părul într-o pieptănătură afro simulată. Un copil mic ne privea pe toți dintre picioarele sale, cu degetele lui boante întinse spre cele două cicatrice lungi de pe coapsele mamei, expuse de fusta mini.

După ce o ținu preț de câteva clipe pe Vera pe după mijloc în timp ce ea o chestiona pe Helen Remington, Vaughan păși spre trioul care ședea pe sofaua dublă din față. Bărbatul, un producător de televiziune care regizase primele emisiuni ale lui Vaughan, clătină încurajator din cap cât timp Vaughan explică accidentul lui Seagrave, însă era prea amețit de hașișul pe care-l fumase – fumul dulceag plutea într-o diagonală lentă prin cameră – ca să-și direcționeze mintea spre posibilitatea unei emisiuni. Lângă el, pe sofa, o femeie tânără cu față pătrătoasă pregătea un alt joint; în timp ce răsucea o bucată mică de rășină într-o fâșie de foaie argintată, Vaughan scoase o brichetă de alamă din buzunarul de la sold. Femeia aprinse rășina și scutură pudra într-o țigară desfăcută care aștepta

în aparatul de răsucit din poala sa. Asistentă socială la departamentul de protecție a copilului din Stanwell, pe aceasta o lega de Vera Seagrave o lungă prietenie.

Pe picioarele ei erau niște cicatrice ca de bacil de gaz, mici depresiuni circulare pe rotule. Mă observă că mă uitam ținută la ele, dar nu făcu nici un efort să strângă picioarele. Pe sofa, lângă ea, se afla un baston metalic cromat. Când se mișcă, am văzut că talpa fiecărui picior era prinsă în clema de oțel a unui suport chirurgical. După poziția mult prea rigidă a corpului am dedus că purta și un fel de corset ortopedic. Scoase țigara rulată din aparat, uitându-se la mine cu o evidentă suspiciune. Bănuiam că acest reflex de ostilitate se datora convingerii ei că, spre deosebire de Vaughan, de ea și de Seagrave, eu nu fusesem niciodată rănit într-un accident de automobil.

Helen Remington îmi atinse brațul.

— Seagrave... făcu ea, arătând spre figura absolut destinsă a șoferului cu păr blond, care-și revenise în simțiri și se hârjonea cu băiețelul său. Se pare că mâine sunt de făcut câteva cascadorii cu mașina la studiouri. Îl poți împiedica să participe?

— Întreab-o pe soția lui. Sau pe Vaughan – se pare că el dă tonul.

— Cred că nu e cazul.

Producătorul de televiziune strigă:

— Seagrave e acum dublura tuturor actrițelor. Din cauza părului ăluia blond, frumos. Și cu brunetele, Seagrave, ce faci?

Seagrave lovi ușor penisul minuscul al fiului său.

— Le-o bag în fund. La-nceput niște hașiș, rulat strâns ca un supozitorăș, apoi le-o vâr până la rădăcină. Două drumuri la prețul de unu. Își privi gânditor mâinile unse. Mi-ar plăcea să le-o fac tuturor în mașinile alea pe care le conducem. Tu ce părere ai de asta, Vaughan?

— O s-o facem, într-o zi.

Se citea o surprinzătoare urmă de deferență în vocea lui Vaughan, care-și coborâse acum ochii să-l privească.

— Da, o s-o facem.

— Și cu afurisitele alea de harnașamente de două parale pe care suntem nevoiți să le purtăm.

Seagrave trase din țigara prost rulată pe care i-o dăduse Vaughan. Ținând fumul în plămâni, rămase cu ochii pironiți la muntele de mașini abandonate din fundul grădinii.

— Ți le imaginezi, Vaughan, într-una din tamponările alea frumoase în lanț? Gândește-te: o serie de rostogoliri, dar dintr-alea fabuloase, sau poate o ciocnire frontală zdravănă. Visez la așa ceva. Ți se potrivește ca o mănușă, Vaughan.

Vaughan schiță un surâs încurajator, o grimasă metalică.

— Da, chiar ai dreptate. Și cu cine începem?

Seagrave zâmbi prin fum. Își ignoră soția, care încerca să-l calmeze, și se uită cu ochi neclintiți la Vaughan.

— Eu știu cu cine aș începe...

— S-ar putea.

— ... și văd deja țâțele alea mari tăiate pe bord.

Vaughan se întoarse brusc cu spatele, aproape ca și când s-ar fi temut că Seagrave i-o lua înainte. Cicatricele de la gură și frunte ofereau chipului său o sensibilitate ieșită din comun. Se uita acum spre cealaltă sofa, unde producătorul său de televiziune și tânăra femeie infirmă, Gabrielle, își treceau o țigară de la unul la altul.

M-am întors să plec, hotărât s-o aștept pe Helen în mașină. Vaughan mă urmă. În ușa îmi prinse mâna într-o strânsoare puternică.

— Nu pleca încă, Ballard, vreau să mă ajuți.

Și, în timp ce cuprindea scena cu privirea, am avut senzația că Vaughan ne domina pe toți, dându-ne fiecăruia ceea ce ne doream și ne temeam mai mult.

L-am urmat de-a lungul coridorului spre o cameră obscură. Închise ușa și mă invită în mijlocul încăperii.

— Ăsta e noul proiect, Ballard, zise, arătând încrezător spre lucrurile din jurul lui. Pregătesc o serie specială de emisiuni ca urmare a primeia.

— Ai plecat de la laboratorul de cercetări?

— Sigur că da – proiectul e mult prea important. Apoi, scuturând din cap pentru a înlătura asocierea: Un laborator guvernamental mare nu e dotat să facă față unui asemenea lucru; nici din punct de vedere psihologic, nici din orice alt punct de vedere.

Prinse în piuneze pe pereți și stând întinse pe banchete printre tăvițele emailate erau sute de fotografii. Podeaua din jurul aparatului de mărit era plină de probe, dezvoltate și aruncate deoparte odată ce-și scosese ră la iveală imaginile. În vreme ce Vaughan scotocea pe masa principală, întorcând paginile unui album legat în piele, m-am uitat la pozele aruncate la picioarele mele. Majoritatea erau grosolane instantanee frontale cu mașini și vehicule grele implicate în coliziuni pe autostrăzi, înconjurate de privitori și polițiști, și prim-planuri cu grilaje de radiator îndoite și parbrize sparte. Multe fuseseră făcute de-o mână nesigură dintr-o mașină aflată în mișcare, arătând contururile defocalizate ale polițiștilor și infirmierilor iritați, certându-se cu fotograful care-i poza din mers.

La o primă privire nu se observau figuri umane recognoscibile, dar pe peretele de deasupra chiuvetei metalice de lângă geam se aflau fotografiile mărite a șase femei de vârstă mijlocie. Am fost uimit de pronunțata lor asemănare cu Vera Seagrave, așa cum avea să arate ea peste douăzeci de ani. Variaua de la ceea ce bănuiam că era soția bine întreținută a unui afacerist de succes, cu blana de vulpe în jurul umerilor, la o casierită de supermarket ajunsă la menopauză și-o plasatoare supraponderală îmbrăcată într-o livrea de gabardină. Spre deosebire de celelalte, aceste șase fotografii fuseseră făcute cu cea mai mare grijă, prin parbrize și uși turnante, folosind un obiectiv transfocator.

Vaughan deschise albumul la întâmplare și mi-l întinse. Sprijinindu-se cu spatele de ușă, mă privi cum potrivesc lampa de birou.

Primele treizeci de pagini înregistrau fotografic accidentul, spitalizarea și romantica perioadă post-recuperatorie a tinerei asistente sociale, Gabrielle, care ședea în clipa aceea pe sofa în camera de zi a lui Seagrave și rulând țigările pe care le fumau. Din întâmplare, micuța ei mașină sport intrase în coliziune cu un autobuz al liniilor aeriene lângă intrarea în pasajul subteran al aeroportului nu departe de locul propriului meu accident. Fața ei cu maxilare ascuțite, cu pielea începând să atârne ca primul val al unei avalanșe, stătea lăsată pe spate în scaunul mânjit de ulei. În jurul mașinii zdrobite era un grup de polițiști, îngrijitori de ambulanță și privitori. În prim-planul primei fotografii, un pompier tăia stâlpul din dreapta al parbrizului. Rănile tinerei nu erau încă la vedere. Chipul său inexpressiv se uita în sus la pompier în vreme ce acesta ținea în mâini lampa de sudură, aproape ca și când ar fi așteptat un bizar atac sexual. În următoarele fotografii, vânătăile ce aveau să-i marcheze fața începeau să apară, ca profilul unei a doua personalități, o imagine anticipată a laturilor ascunse ale psihicului ei ce aveau să iasă la suprafață numai la capătul vârstei de mijloc. Am fost uimit de liniile precise pe care le formau aceste vânătăi în jurul gurii sale largi. Acele adâncituri

morbide semănau cu cele ale unei fete bătrâne egocentrice cu un trecut de iubiri nefericite. Mai departe, alte contuzii îi apăreau pe brațe și umeri, urmele lăsate de coloana de direcție și panoul de instrumente, ca și când acești amanți o bătuseră cu o serie de ustensile grotești dintr-o disperare tot mai abstractă.

În spatele meu, Vaughan continua să stea sprijinit de ușă. Pentru prima oară de când îl întâlnisem, corpul lui se afla într-o stare de complet repaus, mișcările-i maniace fiind cumva calmate de cufundarea mea în albumul său. Am întors paginile următoare. Vaughan alcătuisese un dosar fotografic elaborat al tinerei femei. Bănuiam că dăduse din întâmplare peste accidentul ei la câteva minute după ce Gabrielle derapase și intrase în spatele autobuzului liniilor aeriene. Chipurile alarmate ale mai multor pasageri ai firmei Varig se uitau prin lunetă la mașina sport zdrobită pe care tânăra femeie rănită le-o oferise, ca într-o sculptură a unui accident, în consola posterioară neprotejată de sub scaunele lor.

Următoarea fotografie o arăta cum e ridicată din mașină, cu fusta albă îmbibată de sânge. Fața i se sprijinea inertă de brațul unui pompier care o ridica din scobitura însângerată a scaunului șoferului precum adeptul unui nebunesc cult sud-american care ridică un proaspăt botezat dintr-o cristelniță cu sânge de miel. Un șofer de poliție fără pălărie

ținea de-un capăt al tărgii, cu maxilarul pătrășos împins aproape de coapsa ei stângă. Între cele două coapse se vedea triunghiul tuciuriu al pubisului.

Urmau numeroase alte pagini dedicate mașinii sport accidentate, depozitate în curtea dezmembrărilor auto, prim-planuri cu petele de sânge uscat de pe scaunele șoferului și pasagerului. În una dintre aceste poze apărea chiar și Vaughan, uitându-se la mașină într-o postură byroniană, cu penisul mare vizibil în prohabul strâmt al jeanșilor.

Ultimul grup de fotografii o înfățișa pe tânăra femeie într-un scaun cromat cu roțile, împinsă de-o prietenă peste peluza împrejmuită de rododendroni a unui azil; apoi tânăra care-și manevra singură vehiculul la o întrecere cu arcul; în cele din urmă, aceeași tânără care lua primele lecții la volanul unei mașini pentru invalizi. Văzând expresia ei meditativă în fața complexului sistem de frâne și a schimbătorului de viteze cu manete, mi-am dat seama cât de mult fusese transformată tânăra aceea tragic rănită în cursul recuperării postoperatorii. Primele fotografii cu ea stând în mașina zdrobită arătau o tânără obișnuită al cărei chip simetric și a cărei piele netedă descriau toată economia unei existențe comode și pasive, alcătuită din banale flirturi consumate pe banchetele din spate ale mașinilor ieftine și savurate fără o conștientizare reală a adevăratelor posibilități ale propriului corp. Mi-o puteam imagina stând în mașina vreunui director

de vârstă mijlocie de la agenția de ajutor social, fără să conștientizeze conjuncția formată de propriile lor organe genitale și tabloul de bord stilizat, o sinteză a erotismului și fanteziei ce avea să iasă la iveală pentru prima dată în momentul accidentului, un mariaj brutal având drept centru de referință punctele cărnose ale genunchilor și pubisului ei. Acea femeie atrăgătoare, cu plăcutele ei vise sexuale, fusese renăscută din contururile frânte ale mașinii sale sport zdrobite. Trei luni mai târziu, stând alături de instructorul de fizioterapie în noua ei mașină pentru invalizi, ținea manetele cromate cu degetele-i puternice de parcă acestea ar fi fost extensii ale clitorisului său. Ochii ei pătrunzători păreau să știe perfect că spațiul dintre picioarele paralizate se afla fără-ncetare sub privirea tânărului musculos care-i stătea alături. Ochii acestuia hoinăreau prin ținutul umed al pubisului ei în vreme ce ea acționa schimbătorul de viteze. Caroseria zdrobită a mașinii sport o transformase într-o creatură cu o sexualitate liberă și perversă, eliberându-i în bordul contorsionat și freonul scurs toate posibilitățile sexuale deviante. Coapsele sale paralizate și mușchii acum inutili ai gambelor erau modele pentru fascinante perversități. Ochii șireți, care se uitau prin geam la aparatul foto al lui Vaughan, exprimau o clară conștientizare a adevăratului interes al acestuia față de ea. Poziția mâinilor sale pe volan și pe maneta de accelerație,

degetele deformate întoarse în spate către sâni erau elemente ale unui ritual masturbator stilizat. Fața ei colțoasă, cu planuri inegale, părea să mimeze panourile deformate ale mașinii, aproape ca și când tânăra ar fi fost perfect conștientă că acele carcase contorsionate ofereau o antologie imediat accesibilă de acte depravate, cheile unei sexualități alternative. M-am uitat ținută la fotografii în lumina crudă. Pe neașteptate, am vizualizat o serie de instantanee imaginare în care aș fi putut-o surprinde: diverse acte sexuale, cu picioarele susținute de secțiuni ale unor aparate complexe, de scripeți și suporturi; cu instructorul ei de educație fizică, constrângându-l pe tânărul acela convențional să-i penetreze noii parametri ai corpului, dezvoltând o abilitate sexuală ce ar fi fost o analogie exactă a celorlalte abilități create de multiplele tehnologii ale secolului XX. Gândindu-mă la încleștarea mușchiului extensor al coloanei sale vertebrale în timpul orgasmului, la firele de păr ridicate pe coapsele puțin musculoase, m-am uitat la sigla stilizată a fabricantului vizibilă în fotografii, la laturile contorsionate ale stâlpilor geamului.

Vaughan stătea sprijinit, în tăcere, de ușă. Am întors paginile. Restul albumului, cum am anticipat, descria cursul propriului mei accident și recuperarea. De la prima fotografie, care mă înfățișa fiind transportat în secția accidente a spitalului din Ashford, mi-am dat seama că Vaughan fusese acolo

la sosirea mea – mai târziu am aflat că asculta transmisiile ambulanțelor pe lungimea de bandă VHF a radioului din mașina sa.

Succesiunea de imagini înregistra mai degrabă povestea lui Vaughan decât a mea, mai mult peisajul și preocupările fotografului decât cele ce țineau de subiectul său. În afară de pozele în care apăream eu în spital, făcute cu obiectivul transfocator prin geamul deschis pe când stăteam întins în pat, înfășurat în mai multe bandaje decât mi-am dat seama la momentul acela, fundalul tuturor fotografiilor era același – automobilul, înaintând pe autostrăzile din jurul aeroportului, blocat în ambuteiajele de pe podul rutier, parcat în fundături și pe străduțe pentru amorezi. Vaughan mă urmărise de la depozitul poliției și până la zona de recepție a aeroportului, de la parcare supraetajată și până acasă la Helen Remington. Judecând după acele instantanee încețoșate, părea că toată viața mi-o petreceam în sau aproape de-o mașină. Interesul lui Vaughan față de mine era evident minim; ceea ce-l preocupa nu era comportamentul unui producător de reclame televizate în vârstă de patruzeci de ani, ci interacțiunea dintre un individ anonim și mașina lui, trecerile corpului acestuia peste luciul panourilor de celuloză și al scaunelor de vinilin, cu chipul profilat pe cadranele tabloului de bord.

Laitmotivul acelui dosar fotografic ieșea la iveală pe măsură ce rănilor mi se vindecau: relațiile mele –

mediate de automobil și de peisajul lui tehnologic – cu soția, cu Renata și cu doctorița Helen Remington. În acele fotografii brute, Vaughan îmi immortalizase îmbrățișările nesigure din zilele când îmi aruncasem corpul rănit în primele întâlniri sexuale de după accident. Îmi surprinsese mâna întinzându-se peste tunelul de transmisie al mașinii sport a soției mele, porțiunea interioară a antebrațului crestată de maneta cromată a schimbătorului de viteze, încheietura învinețită a mâinii apăsându-se în latura albă a coapsei ei; gura mea încă amortită pe sfârcul stâng al Renatei, ridicându-i sânul din bluză în timp ce părul îmi cădea pe marginea geamului; Helen Remington călărindu-mă pe scaunul pasagerului din berlina ei neagră, cu fusta săltată în jurul mijlocului, cu genunchii plini de cicatrice apăsând scaunul de vinilin în momentul în care penisul meu îi pătrundea în vulvă, unghiul înclinat al tabloului de bord formând o serie de elipse înceteșate ca niște globuri ce se înălțau din organele noastre fericite.

Vaughan stătea în spatele meu, ca un instructor pregătit să ajute un elev promițător. În vreme ce mă uitam la fotografia cu mine la sânul Renatei, Vaughan se aplecă peste mine, cu atenția îndreptată în altă parte. Cu o unghie ruptă, sub vârful căreia era o crustă de ulei de motor, arătă spre marginea cromată a geamului și îmbinarea ei cu breteaua supraîntinsă a sutienului tinerei femei. Dintr-un capriciu fotografic, acestea două formau o praștie de

metal și năilon, din care părea să iasă singur, în gura mea, sfârcul distorsionat.

Pe chipul lui Vaughan nu se citea nici o expresie. Vechi pustule din copilărie îi lăsaseră un arhipelag de ciupituri pe gât. Dinspre jeanșii lui albi se ridica un miros înțepător, dar nu neplăcut, un amestec de spermă și freon. Frunzări rapid fotografiile, ici și colo înclinând albumul pentru a-mi arăta câte un unghi neobișnuit al imaginii.

Urmărindu-l cum închide albumul, m-am întrebat de ce nu reușeam să mă urnesc cel puțin într-o paradă de furie, să mă cert cu el pentru acea intruziune în viața mea. Însă detașarea lui Vaughan față de orice emoție sau grijă avusese deja un efect. Poate că pozele sale înfățișând violență și sex iscaseră în mine elemente homoerotice latente. Corpul deformat al tinerei femei infirme, aïdoma corpurilor deformate ale automobilelor zdrobite, revela posibilitățile unei sexualități cu totul noi. Vaughan dăduse glas nevoii mele de o reacție pozitivă la accidentul pe care-l avusesem.

Mi-am coborât ochii la coapsele lui lungi și la fesele tari. Oricât de carnal ar fi părut un act de sodomie cu Vaughan, dimensiunea erotică lipsea. Și totuși, această lipsă făcea cu totul posibil un act sexual cu el. Introducerea penisului meu în rectul său în timp ce stăteam amândoi întinși pe bancheta din spate a mașinii lui ar fi fost o întâmplare la fel de stilizată și de abstractă ca acelea imortalizate în fotografiile sale.

Regizorul de televiziune se târî obosit la uşă, cu o ȱigară udă desfăcându-i-se între degete.

— V., poȱi repara asta? Seagrave a făcut-o de toată groaza.

Apoi, trăgând în gol dintr-o crăpătură a ȱigării, îmi spuse, clătinând din cap:

— Centrul nervos, ha? Vaughan face orice lucru să pară o crimă.

Vaughan lăasă jos trepiedul pe care-l ungea şi îndesă expert tutunul în ȱigară, turnând înapoi firele de haşiş ce îi aterizară în palmă. Linse hârtia cu o limbă ascuȱită care îi ȱâşni afară din gura cicatrizată ca a unei reptile. Inhală fumul pe nări.

M-am uitat la teancul de fotografii proaspăt dezvoltate aflate pe masa de sub geam. Arătau faȱa familiară a actriȱei de film, făcute când aceasta cobora din limuzină în faȱa unui hotel londonez.

— Elizabeth Taylor. O urmăreşti?

— Nu încă. Trebuie să fac cunoşȱinȱă cu ea, Ballard.

— De ce, face parte din proiectul tău? Mă îndoiesc că te-ar putea ajuta.

Vaughan începu să umble săltăreȱ prin încăpere pe picioarele-i inegale.

— Lucrează la Shepperton acum. N-o puneȱi cumva să joace într-un spot publicitar pentru Ford?

Vaughan se aştepta să-i răspund. Ştiam că ar fi acȱionat sub orice pretext. Gândindu-mă la sinistra fantezie a lui Seagrave – vedete de film forȱate să

aibă coliziuni cu propriile lor mașini de cascadorie –, m-am hotărât să n-o fac.

Vaughan îmi citi toate astea pe chip și se întoarse spre ușă.

— Mă duc s-o chem pe doctorița Remington – vorbim altă dată despre celălalt lucru, Ballard.

Îmi dădu, probabil ca să mă împace, un braț de reviste pornografice daneze care arătau toate semnele unei frecvente utilizări.

— Aruncă o privire pe astea – sunt făcute mai profesionist. Tu și doctorița Remington v-ați putea bucura de ele împreună.

Gabrielle, Vera Seagrave și Helen erau în grădină, cu vocile înghițite de huruitul avioanelor ce decolau de pe aeroport. Gabrielle se plimba în partea de mijloc a grădinii, picioarele încorsetate executând o parodie a exhibiției școlare de absolvire. Pielea ei palidă reflecta lumina chihlimbarie a felinarelor stradale. Helen o ținea de cotul stâng, conducând-o cu blândețe prin iarba înaltă până la genunchi. Mi-a trecut brusc prin minte că, în tot timpul petrecut de noi împreună, nu discutasem niciodată cu ea despre moartea soțului.

M-am uitat peste fotografiile color din reviste; în toate, piesa principală era, cu ușoare modificări de stil, automobilul – imagini fascinante cu tinere cupluri în relații sexuale de grup în jurul unei decapotabile americane parcate într-o pajiște liniștită; un afacerist de vârstă mijlocie gol, cu

secretara pe bancheta din spate a Mercedesului său ; homosexuali dezbrăcându-se reciproc la un picnic pe marginea drumului ; adolescenți într-o orgie sexuală motorizată pe un auto-transportator cu două etaje, surprinși când înăuntru, când afară din mașinile legate în chingi ; și, în toate paginile acelea, sclipirea tabloului de bord și a fantelor de ventilație, luciul vinilinului perfect lustruit reflectând plinătatea moale a unui pânțec sau a unei coapse, pădurile de păr pubian care creșteau din fiecare colț al compartimentelor acelor mașini.

Vaughan mă privea din fotoliul galben în timp ce Seagrave se juca cu băiețelul său. Mi-amintesc fața lui, detașată, dar serioasă, în momentul în care Seagrave își desfăcu nasturii cămășii și așeză gura copilului la sfârșul său, strângând pielea aspră într-o parodie a unui sân.

Capitolul 11

Întâlnirea mea cu Vaughan și albumul de fotografii care-mi confirmau accidentul îmi stimulasera toate amintirile legate de acea dramă a viselor. Coborât în garajul de la subsol o săptămână mai târziu, m-am simțit incapabil să îndrept mașina pe direcția studiourilor de la Shepperton, aproape ca și când vehiculul fusese transformat în cursul nopții într-o jucărie unidirecțională japoneză ori fusese dotat, ca propriu-mi cap, cu un giroscop puternic ce stătea fixat doar înspre baza podului rutier de la aeroport.

Așteptând-o pe Catherine să plece la lecțiile ei de zbor, am pornit cu mașina către autostradă și, în câteva minute, am rămas blocat într-un ambuteiaj. Șirurile de mașini oprite ajungeau până la orizont, unde se uneau cu digurile rutiere ticsite ale șoselelor de la vest și sud de Londra. În timp ce avansam poticnit, apăru în depărtare blocul în care locuiam. Deasupra balustradelor balconului de la camera de zi o puteam chiar vedea pe Catherine prinsă într-o operațiune complexă, dând două sau trei telefoane și notând ceva într-un carnetel. Într-un fel neașteptat, părea să joace rolul meu — știam deja că mă voi

întoarce la apartament în momentul plecării ei, adoptându-mi poziția de convalescent pe balconul acela descoperit. Pentru prima dată mi-am dat seama că, șezând acolo sus, la jumătatea înălțimii acelei fațade goale a apartamentului, mă aflasem la vedere pentru mii de automobiliști în așteptare, dintre care mulți trebuie să fi speculat pe marginea identității acelei siluete bandajate. Pentru ochii lor, trebuie să fi părut ca un fel de totem coșmarec, un idiot domestic care suferea de-o afecțiune ireversibilă a creierului în urma unui accident rutier și care era scos afară, în fiecare dimineață, să privească scena propriei sale morți cerebrale.

Traficul înaintă încet spre nodul rutier de pe Western Avenue. Am pierdut-o pe Catherine din vedere când zidurile de sticlă ale blocurilor înalte se interpuseră între noi. În jurul meu, traficul de dimineață stătea blocat în soarele năpădit de muște. Ciudat, nu simțeam aproape nici un pic de anxietate. Acea profundă senzație rău prevestitoare, care planase deasupra mea ca semafoarele suspendate deasupra precedentelor mele excursii pe autostrăzi, se ștersese. Prezența lui Vaughan, undeva în preajma mea de-a lungul șoselelor aglomerate, mă convingea că se putea găsi un fel de cheie pentru acel autoghedon iminent. Fotografiile lui cu acte sexuale, cu bucăți din grilaje de radiator și tablouri de bord, îmbinări dintre cot și rama cromată a geamului, vulvă și carcase pentru cadrane, rezumau

posibilitățile unei noi logici create de acele artefacte multiplicatoare, erau codurile unui nou mariaj dintre senzații și posibilitate.

Vaughan mă înspăimântase. Perfidia cu care îl exploatase pe Seagrave, profitând de fanteziile lui violente de șofer sonat, mă avertiza că probabil ar fi mers până-n pânzele albe ca să profite de situația imediată.

Am accelerat în timp ce traficul ajungea la intersecția de pe Western Avenue, apoi am pornit spre nord la prima curbă la dreapta, cea care ducea către Drayton Park. Ca un sicriu de sticlă ridicat pe verticală, blocul cu apartamente se înalță spre cer deasupra mea când am intrat înapoi în garajul subteran.

În apartament, m-am plimbat fără astâmpăr, căutând carnețelul pe care-și înregistrase Catherine telefoanele. Dorința mea de a-i intercepta mesajele de la amanți era dictată nu de gelozia sexuală, ci de conștientizarea faptului că relațiile sale amoroase aveau să intervină în chip irelevant în proiectele pe care Vaughan le gândea pentru noi toți.

Cu mine, Catherine se arătase de-o generozitate și de-o afecțiune neobosite. Chiar și acum continua să mă îndemne să mă întâlnesc cu Helen Remington; alături, însă, insistența ei era atât de apăsătoare, încât mă făcea să cred că pregătea terenul pentru o consultație gratuită (și puternic marcată de lesbianism) datorată unui obscur disconfort ginecologic – probabil

că piloții intercontinentali cu care fraterniza erau purtătorii mai multor boli decât toți imigranții îngroziți care erau purtați prin birourile lui Helen Remington.

Învârtindu-mă în căutarea lui Vaughan, mi-am petrecut dimineața pe străzile de acces ale aeroportului. Din parcările benzinăriilor de pe Western Avenue am privit mașinile care veneau. Apoi m-am plimbat pe lângă platforma de observare a Terminalului Oceanic, în speranța că-l voi surprinde pe Vaughan filmând sosirea vreunei vedete de muzică pop sau a vreunui politician.

În depărtare, traficul se mișca lent de-a lungul punții descoperite a podului rutier. Din cine știe ce motiv, mi-a venit în minte cum Catherine spusese odată că nu va fi niciodată mulțumită până ce nu va fi încercat toate actele de copulație posibile. Undeva în acel nex de ciment și oțel de construcție, în acel peisaj complex semnalizat de indicatoare stradale și drumuri de racord, de simboluri ale poziției sociale și bunuri de consum, Vaughan circula în mașina sa ca un mesager, cu cotul plin de cicatrice așezat pe rama cromată a geamului, parcurgând autostrăzile într-un vis de violență și sexualitate în spatele unui parbriz nespălat.

Renunțând să-l mai caut, am plecat spre studiourile din Shepperton. Intrarea era blocată de un uriaș camion de depanare. Șoferul striga, atârând

din cabină, la cei doi portari. În remorcă era o berlină Citroën Pallas neagră, cu capota lungă zdrobită într-o coliziune frontală.

— Tu ai comandat-o, James, mașina aia oribilă? mă întrebă Renata, ieșind la soare în timp ce eu parcam.

— E nevoie pentru filmul cu Taylor – în după-amiaza asta filmăm o secvență cu un accident.

— Și-o să conducă ea mașina aia? Fii serios!

— Nu, o să conducă altă mașină – asta e pentru secvențele de după tamponare.

Mai târziu în după-amiaza aceea, uitându-mă peste umărul fetei de la machiaj la figura înfinit mai fascinantă și controlată a actriței așezate la volanul Citroënului accidentat, m-am gândit la corpul infirm al Gabriellei. Inginerii de sunet și de lumini o priveau pe actriță de la o distanță discretă, ca spectatorii unui accident adevărat. Fata de la machiaj, o fată rafinată dotată cu un simț al umorului liniștitor – și atât de deosebită de infirmierele de la traumatologie, cu care aceasta era, într-un anume sens, colegă –, lucra de mai bine de o oră la simularea rănilor.

Actrița, imobilă în scaunul șoferului, aștepta ca ultimele tușe de pensulă să completeze broderia complicată a sângelui care-i curgea de la frunte ca o mantilă roșie. Mâinile ei mici și antebrațele erau străbătute de umbrele albastre ale vânătăilor simulate. Aceasta deja adopta poziția unei victime de

accident: degetele atingând ușor dârele de rășină roșu-carmin de pe genunchi, coapsele delicat ridicate de pe husa de plastic a scaunului ca într-o înfiorare născută din atingerea unei membrane mucilaginoase sângerânde. Când atinse volanul, păru să-i recunoască greu structura.

În torpedou, sub tabloul de bord deformat, era o mânășă de damă, o mânășă prăfuită din velur. Reușea oare actrița, așezată în mașină, cu fața acoperită cu machiajul morții, să vizualizeze victima reală, aceea rănită în accidentul care zdrobise mașina – o gospodină francofilă de periferie, poate, sau o stewardesă de la Air France? Îi mima oare din instinct pozițiile, transformând în propria sa persoană magnifică rănilile unui accident banal, petele de sânge și suturile repede date uitării? Ședea în mașina avariata ca o zeităte ocupând un altar consacrat ei în sângele unui membru neînsemnat al grupului său de adulatori. Deși mă aflam la o distanță de zece pași, stând lângă un inginer de sunet, contururile unice ale corpului și ale personalității ei păreau să transforme vehiculul distrus. Piciorul ei stâng stătea pe asfalt, iar stâlpul portierei părea să se realinieze cu suportul bordului așa încât să-i evite genunchiul, aproape ca și când întreaga mașină s-ar fi deformat în jurul figurii ei într-un gest de omagiu.

Inginerul de sunet se roti pe călcâie, lovindu-mi cotul cu microfonul-girafă. În timp ce se scuza, un

paznic în uniformă îmi dădu un ghiont trecând pe lângă mine. În colțul opus al intersecției stradale construite în acel platou exterior izbucnise o altercație. Tânărul asistent de producție american se certa cu un bărbat cu păr negru, un tip în geacă de piele care nu voia nici în ruptul capului să-i dea aparatul lui de fotografiat. Când obiectivul trans-focator reflectă lumina soarelui, l-am recunoscut pe Vaughan. Stătea sprijinit de capota superioară a unui al doilea Citroën, cu ochii ațintiți la producător, pe care-l dădea din când în când în lături cu o mână plină de cicatrice. Lângă el, așezat pe capota din față a mașinii, era Seagrave. Părul blond îi era legat nod în creștetul capului și purta deasupra jeansilor o geacă de drum, din velur, pentru femei. Sub puloverul roșu pe gât, un sutien bine umplut forma contururile a doi sâni mari.

Fața lui Seagrave era deja machiată să semene cu aceea a actriței, rimelul și fardul întunecându-i pielea palidă. Masca imaculată a feței unei femei aducea cu o parodie de coșmar a actriței, mult mai sinistă decât rănile cosmetice care îi erau aplicate în clipa aceea. Am presupus că Seagrave, purtând o perucă peste părul blond și haine identice cu ale actriței, era cel care avea să conducă Citroënul intact în impactul cu al treilea vehicul în care se afla manechinul amantului ei.

Pe când îl privea pe Vaughan din spatele măștii grotești, Seagrave părea, în chip nedeslușit, să fi fost

deja rănit în coliziunea ce urma să aibă loc. Cu gura aceea și cu ochii prea luminoși de femeie, cu părul blond-vopsit strâns în coc în creștetul capului, semăna cu un travestit vârstnic surprins în stare de ebrietate în budoarul său. Se uita la Vaughan cu o anume indignare, de parcă acesta din urmă l-ar fi forțat să se îmbrace zilnic în parodia aceea de actriță.

După ce îi calmă pe asistentul de producție și pe portar fără să fie nevoit să le dea aparatul foto, Vaughan îi făcu lui Seagrave un semn misterios, cu gura cicatrizată deschisă într-un surâs, și plecă spre birourile de producție. Apropiindu-mă de el, îmi făcu semn să-l prind din urmă, încorporându-mă într-un *entourage* născut acolo pe loc.

În spatele lui, dat deja uitării, Seagrave ședea singur în Citroën ca o vrăjitoare puțin dusă cu pluta.

— E totul în ordine cu Seagrave? Trebuia să-l fotografiezi.

— Dar l-am fotografiat, desigur.

Își puse aparatul pe după gât, ținându-l pe șoldul drept. Cu geaca aceea albă de piele părea mai degrabă un actor chipeș decât un savant renegat.

— Mai poate să conducă mașina?

— Cu condiția să înainteze pe linie dreaptă, da.

— Adu-i un doctor, Vaughan.

— Nu, asta ar strica totul. Pe deasupra, nu am timp. L-a consultat deja Helen Remington.

Se întoarse cu spatele spre platou.

— Remington o să fie angajată de Laboratorul de Cercetări Rutiere. Peste o săptămână e ziua porților deschise – o să mergem împreună cu toții.

— Ăsta-i un gen de distracție pe care prefer să-l evit.

— Nu, Ballard – o să ți se pară reconfortant. E o parte esențială pentru serialul de televiziune.

Și se îndepărtă spre parcare.

Aceste puternice confuzii dintre ficțiune și realitate, însumate în figura patetică, dar sinistră a lui Seagrave deghizat în actrița de film, îmi rămaseră în minte toată după-amiaza, suprapunându-se chiar și peste reacția mea față de Catherine când veni să mă ia.

După ce sporovăi fericită cu Renata, Catherine nu întârzie să fie captivată de fotografiile colorate de pe pereți, reprezentând părți de mașini sport construite la cerere și berline de lux ce apăreau într-o reclamă pe care o făceam noi pentru un distribuitor. Acele portrete emblematice ale derivelor din spate și ale grilajelor de radiatoare, ale aripilor și capotelor, aerografate în culori pastel și acrilice vii, păreau s-o fascineze. Buna ei dispoziție față de Renata mă surprindea. Am condus-o în sala de montaj, unde doi editori tineri lucrau la prima fază a montajului. Din câte se părea, Catherine era convinsă că, în contextul acela vizual, un fel de uniune erotică dintre mine și Renata era inevitabilă,

și că, dacă ea însăși ar fi fost lăsată în biroul acela să lucreze printre fotografiile de profil și desene cu apărătoare de montat, și ea ar fi înnodat o legătură sexuală nu doar cu cei doi editori tineri, dar și cu Renata.

Își petrecuse ziua în Londra. Afară, în mașină, încheieturile mâinilor ei erau claviaturi de parfumuri. Primul lucru care mă uimise la ea era o curățenie imaculată, ca și când ar fi stors individual fiecare centimetru pătrat al corpului ei elegant și ar fi ventilat separat fiecare por. Uneori, aspectul de porțelan al feței sale (obținut printr-un machiaj superelaborat, asemănător cu acela al modelelor demonstrative a ceea ce se vrea pentru un chip feminin frumos) mă făcuse să bănuiesc că întreaga ei identitate era o șaradă. Încercasem să-mi imaginez copilăria care crease o femeie tânără atât de frumoasă, copia falsă și perfectă a unui tablou de Ingres.

Pasivitatea ei, acceptarea totală a oricărei situații, era ceea ce mă atrăsese la ea. În timpul primelor noastre acte sexuale, în dormitoare anonime ale hotelurilor aeroportului, obișnuiam să inspectez orice orificiu puteam găsi: îmi plimbasesm degetele peste gingiile sale în speranța că voi găsi, blocată acolo, măcar o bucățică de carne de vițel, îi penetrasem urechea cu limba în speranța că voi găsi o urmă a gustului de ceară, îi explorasem nările și buricul și, în cele din urmă, vulva și anusul. De

obicei, trebuia să-mi afund arătătorul până la rădăcină înainte să pot extrage, slabă dungă brună sub unghie, măcar un vag parfum de materii fecale.

Am pornit spre casă fiecare în mașina lui. La semaforul de pe drumul de acces pentru benzile nordice ale autostrăzii, am observat mâinile lui Catherine cum stăteau lejere pe volan. Arătătorul drept se mișcă pentru a zgâria o veche etichetă autoadezivă de pe parbriz. Oprit lângă mașina ei, i-am privit coapsele cum se freacă una de cealaltă în momentul când apăsă pedala de frână.

Înaintând pe Western Avenue, îmi doream să-i văd corpul că îmbrățișează habitacul mașinii. Cu gândul i-am apăsât vulva umedă de toate panourile expuse și de bord, i-am zdrobit ușor sânii de stâlpul portierei și de gemulețele laterale, i-am mișcat anusul într-o spirală lentă pe husele de vinilin ale scaunelor, i-am așezat mâinile mici pe cadranele de pe bord și pe ramele geamurilor. Uniunea dintre membranele sale mucoase și vehicul, propriu-mi corp de metal, era oficiată de mașinile ce treceau în goană pe lângă noi. Complexul unui act incomensurabil de pervers plana deasupra ei ca o încoronare.

Aproape hipnotizat de această reverie, am devenit brusc conștient de bara de protecție îndoită a Lincolnului lui Vaughan numai când acesta se afla la câțiva metri în spatele mașinii sport a lui Catherine. Vaughan trecu glonț pe lângă mine, făcându-și drum pe carosabil ca și când ar fi așteptat

ca ea să facă o greșeală. Speriată, Catherine se refugie în fața unui autobuz al liniilor aeriene din stânga. Vaughan continuă să meargă paralel cu autobuzul, apoi, folosindu-se de claxon și de faruri ca să-l forțeze pe șofer să schimbe banda, se întoarce în spatele lui Catherine. Eu am ținut-o pe banda din mijloc, strigând la Vaughan când am trecut pe lângă el, însă el îi făcea semn lui Catherine, luminându-i intermitent bara de protecție posterioară cu farurile. Pe neașteptate, Catherine își opri mașinuța în curtea unei benzinării, forțându-l pe Vaughan să facă o violentă întoarcere cu o sută optzeci de grade. Cu roțile scrâșnind, acesta viră pe după rondurile ornamentale cu flori în ghivece smălțuite, însă i-am blocat drumul cu propria-mi mașină.

Surescitată de toate acestea, Catherine stătea între pompele stacojii de benzină, scăpărând din ochi spre Vaughan. Rănile de la picioare și piept mă dureau din pricina efortului de-a ține pasul cu ei. Am coborât din mașină și-am traversat către Vaughan. El mă privi cum mă apropii de parcă nu m-ar fi văzut niciodată până atunci, mișcând din gura plină de cicatrice ocupat să mestece o bucată de gumă, în vreme ce se uita la avioanele care se înălțau în aer de pe aeroport.

— Vaughan, să știi că acum nu ești pe-o pistă afurisită de acrobații.

Îmi făcu un gest pacificator scurt cu mâna. Apoi puse schimbătorul de viteze în marșarier.

— Lui Catherine i-a plăcut, Ballard. E-un soi de compliment. Întreab-o.

După care, întorcându-se într-un cerc larg, aproape călcând sub roți un benzinar, intră în traficul începutului de după-amiază.

Capitolul 12

Vaughan avea dreptate. Fanteziile sexuale ale lui Catherine începeau să mă implice din ce în ce mai mult. Noaptea, când stăteam amândoi întinși în dormitor, ne apropiam de Vaughan prin panteonul partenerilor noștri familiari așa cum el însuși ne urmărea prin holurile clădirilor terminalului.

— Trebuie să ne mai procurăm niște hașiș.

Catherine ridică ochii spre luminile traficului ce treceau pe lângă geamuri.

— De ce e așa obsedat Seagrave de actrițele de film? Spui că ar vrea să aibă un accident cu ele?

— Vaughan i-a băgat asta în cap. Îl folosește pe Seagrave într-un experiment.

— Și soția?

— Face ceea ce vrea Vaughan.

— Și tu?

Catherine stătea cu spatele la mine, cu fesele apăsate între picioarele mele. Când mi-am mișcat penisul, m-am uitat dincolo de buricul meu plin de cicatrice la despicătura dintre fesele ei, la fel de imaculate ca ale unei păpuși. I-am ținut sânii în

mâini, cutia ei toracică făcându-mi ceasul de la mână să-mi zdrobească antebrațul. Postura ei pasivă era înșelătoare; dintr-o lungă experiență, știam că acesta era preludiul unei fantezii erotice, o lentă și circulară cercetare a unei proaspete prade sexuale.

— Dacă fac și eu ce vrea el? Nu. Dar e dificil să știi unde e centrul personalității sale.

— Nu te deranjează că a făcut pozele alea? Pare că te folosește.

Am început să mă joc cu sfârcul ei drept. Încă nepregătită pentru asta, îmi luă mâna și o așeză în jurul sânelui.

— Vaughan e un tip care-și anexează oameni. Stilul lui rămâne încă dominat de un puternic element al personalității de televiziune.

— Sărmanul de el. Și toate fetele astea pe care le agață – unele sunt doar niște copile.

— Te tot întorci la ele. Pe Vaughan nu-l interesează sexul, ci tehnologia.

Catherine își apăsă capul în pernă, un gest familiar de concentrare.

— Îți place de Vaughan?

Mi-am apropiat din nou degetele de sfârcul ei și-am început să-l trezesc la viață. Fesele i se mișcară spre penisul meu. Vocea îi adoptă o notă joasă, groasă.

— În ce fel? întrebă.

— Te fascinează, nu-i așa?

— Are ceva aparte. Ceva legat de obsesiile lui.

— Mașina lui bătătoare la ochi, felul cum conduce, singurătatea lui. Toate femeile pe care le-a regulat acolo. Probabil că mașina aia miroase a spermă...

— Tocmai.

— Îl găsești atrăgător?

I-am scos penisul din vagin și i-am îndreptat vârful spre anus, însă ea îl împinse înapoi în vulvă cu o mână rapidă.

— E foarte palid, și e plin de cicatrice.

— Dar ți-ar plăcea să ți-o tragi cu el? În mașina aia?

Am făcut o pauză, încercând să amân orgasmul care-mi urca precum un val pe tija penisului.

— Nu. Dar e ceva la el, mai ales când conduce.

— E sex – sex și mașina aia. I-ai văzut penisul?

În timp ce i-l descriam pe Vaughan, mi-am ascultat vocea cum se ridică ușor deasupra sunetelor corpurilor noastre. Am trecut în revistă elementele care alcătuiau în mintea mea imaginea lui Vaughan: fesele tari acoperite de jeanșii roși pe când se lăsa pe-un șold ca să iasă din mașină; pielea subțire de pe abdomen, aproape expunând triunghiul pubisului când stătea întins în spatele volanului; cornul penisului pe jumătate erect apăsându-se de cadrul inferior al volanului prin prohabul umed al pantalonilor; firele minuscule de praf pe care le scotea din nasul ascuțit și le ștergea pe vinilinul

crestat al panoului portierei; ulcerația de pe arătătorul drept când îmi dădea bricheta; sfârcurile dure frecându-se de butonul claxonului prin cămașa albastră zdrențuită; unghia ruptă zgâriind petele de spermă de pe scaunul dintre noi.

— E circumcis? întrebă Catherine. Îți imaginezi cum îi arată anusul? Descrie-mi-l.

Am continuat descrierea lui Vaughan, mai mult în folosul ei decât într-al meu. Își apăsă adânc capul în pernă, mâna dreaptă executând un dans frenetic în timp ce-mi constrângea degetele să-i frec sfârcurile. Deși eram excitat de ideea unei relații sexuale cu Vaughan, mi se părea că descriu un act sexual care implica pe altcineva, și nu pe mine. Vaughan îmi stârnea un impuls homosexual latent numai înăuntrul mașinii sale sau în timp ce conducea pe autostradă. Puterea lui de atracție nu stătea atât într-un complex de stimuli anatomici familiari – curbura unui sân expus, pernița moale a unei fese, arcul liniei de păr a unui perineu umed –, cât în stilizarea unei uniuni între el și mașină. Fără asta, și mai ales fără acel al său emblematic crucișător al autostrăzii, Vaughan nu mai prezenta nici cel mai mic interes.

— Ți-ar plăcea să-l sodomizezi? Ți-ar plăcea să-ți vâri penisul drept în anusul lui, să i-l îndeși până la rădăcină? Spune-mi, descrie-mi. Spune-mi ce ai face. Cum l-ai săruta în mașina aia? Descrie-mi cum te-ai întinde spre el și i-ai desface fermoarul

pantalonilor, apoi i-ai scoate penisul afară. I l-ai săruta sau i l-ai suge direct? Cu ce mână l-ai ține? Ai supt vreodată un penis?

Catherine preluase conducerea fanteziei. Pe cine vedea oare lângă Vaughan, pe ea sau pe mine?

— ...Știi ce gust are sperma? Ai gustat-o vreodată? A unora e mai sărată ca a altora. Sperma lui Vaughan trebuie să fie foarte sărată...

Mi-am coborât privirea spre părul blond care-i acoperea fața, spre șoldurile care tresăltau în drum spre orgasm. Aceasta era una dintre primele dăți când se gândise la mine într-un act homosexual, iar intensitatea fanteziei mă surprindea. Se cutremură străbătută de orgasm, cu corpul înțepenit de plăcere. Înainte s-o pot îmbrățișa, se întoarse cu fața în jos pentru a-mi lăsa sperma să i se scurgă din vagin, apoi se ridică din pat și păși vioi în baie.

În cursul săptămânii următoare, Catherine pluti prin sălile de plecare ale aeroportului ca o regină în călduri. Uitându-mă la ea din mașină în vreme ce Vaughan o cuprindea cu privirea lui bolnavă, mi-am simțit prohabul cum se umflă, penisul apăsând volanul.

Capitolul 13

— Ai terminat?

Helen Remington îmi atinse umărul cu o mână nesigură, de parcă aş fi fost un pacient pe care muncise din greu să-l resusciteze. În timp ce stăteam întins pe bancheta din spate a maşinii, ea se îmbrăca din mişcări bruşte, îndreptându-şi fusta în jurul şoldurilor ca o vânzătoare dintr-un magazin universal care trage o haină pe un manechin din vitrină.

În drum spre Laboratorul de Cercetări Rutiere, sugerasem să parcăm printre rezervoarele de la vest de aeroport. În cursul săptămânii precedente, Helen îşi îndepărtase de mine aria de interes, repartizându-ne parcă pe mine şi pe accidentul acela unui trecut a cărui realitate n-o mai recunoştea. Ştiam că era pe cale să intre în perioada aceea de promiscuitate illogică prin care trec majoritatea oamenilor după doliu. Coliziunea maşinilor noastre şi moartea soţului ei deveniseră cheia unei noi sexualităţi. În primele luni de după moartea lui, ea trecuse printr-o serie de aventuri rapid consumate, ca şi când luând

organele genitale ale acelor bărbați în mâini și-n vagin l-ar fi readus cumva la viață pe soțul său, și că toată sperma aceea amestecată în pântecel ei i-ar fi stimulat în minte imaginea omului mort.

În ziua de după primul ei act sexual cu mine, își găsisse un al doilea amant, tânărul patolog de la spitalul Ashford. De la el trecuse la un șir de alți bărbați: soțul unei colege doctorițe, radiologul stagiar, șeful service-ului de la garajul său. Ce am observat eu la aventurile acestea, pe care le descria pe un ton nestânjenit, era prezența în fiecare a unui automobil. Toate avuseseră loc înăuntrul unei mașini, fie în parcare supraetajată a aeroportului, fie în zona de lubrifiere a garajului ei noaptea, fie în locurile de parcare de lângă șoseaua circulară nordică, ca și când prezența mașinii ar fi fost elementul mediator care dădea singur sens actului sexual. Într-un fel, bănuiam eu, mașina își recrea, în cadrul noilor posibilități ale corpului ei, rolul jucat în moartea soțului. Numai în mașină putea Helen să ajungă la orgasm. Și totuși, într-o seară, pe când stăteam cu ea în mașina mea pe acoperișul parării supraetajate din Northolt, i-am simțit corpul cum se înțepenește într-un rictus de ostilitate și frustrare. I-am așezat mâna pe triunghiul negru al pubisului, pe care umezeala îl transforma, în întuneric, în argintiu. Ea și-a tras brațele de lângă mine și a cercetat interiorul mașinii, pe cale parcă să-și sfâșie sânii expuși în capcana aceea de cuțite din sticlă și metal.

Rezervoarele pustii ne înconjurau sub bătaia soarelui ca o invizibilă lume marină. Helen își ridică geamul, închizând afară hurelul unui avion în decolare.

— N-o să mai venim aici – trebuie să găsești alt loc.

Aceeași cădere de entuziasm o simțisem și eu. Fără Vaughan care să ne privească, să ne fixeze pe peliculă pozițiile și zonele de piele, orgasmul meu mi se păruse gol și steril, o expulzare de țesut inutil.

Am vizualizat în gând habitaculul mașinii lui Helen, duritatea lui de crom și vinilin, adus la viață de sperma mea, transformat într-un alcov de flori exotice, cu plante târâtoare împletite prin trapa de aerisire, podeaua și scaunele pline de iarbă umedă, luxuriantă.

Uitându-mă spre Helen, pe când ea accelera de-a lungul punții descoperite a autostrăzii, m-am întrebat brusc cum aș putea-o răni. M-am gândit s-o duc din nou pe traseul morții soțului ei – poate că asta i-ar fi reactivat pofta sexuală față de mine, i-ar fi reațâțat bruma de ostilitate erotică pe care o simțea față de mine și de bărbatul mort.

Pe când treceam de porțile Laboratorului, Helen se aplecă în față peste volan, brațele ei subțiri ținându-l într-o priză stranie. Corpul său forma o geometrie strâmbă cu stâlpii parbrizului și cu unghiul coloanei de direcție, aproape ca și când ar fi mimat conștient poziția tinerei femei infirme, Gabrielle.

Am mers pe jos de la parcare aglomerată până la spațiile de testare. Helen discută cu cercetătorul care ne întâmpinase plănuita legislație ministerială cu privire la barele stabilizatoare. Pe pista de ciment fuseseră aduse două șiruri de mașini accidentate. În caroseriile zdrobite stăteau corpurile unor manechine de plastic, cu fețele și piepturile despicate de coliziuni, zonele rănite fiind marcate în dungii colorate pe craniile și abdomenele lor. Helen se uită ținută la ele prin parbrizele fără sticlă, aproape ca și când ar fi fost pacienți pe care spera să-i trateze. Pe când ne plimbam printre tot mai mulții vizitatori îmbrăcați în costume elegante și cu pălării înflorate, Helen întinse mâna prin geamurile înstelate și mângâie brațele și capetele de plastic.

Această logică de vis domină întreaga după-amiază. În lumina puternică a celei de-a doua părți a zilei, cele câteva sute de vizitatori adoptau aspectul unor manechine, deloc mai reali ca figurile de plastic ce aveau să joace rolurile de șofer și pasageri într-o coliziune frontală dintre o berlină și o motocicletă.

Această senzație de descărnare, de irealitate a propriilor mei mușchi și oase, spori când apărură Vaughan. În fața mea, tehnicienii fixau motocicleta pe suportul care urma să fie împins pe șinele lui de oțel către mașina aflată la o distanță de șaiszeci de metri. De la ambele vehicule porneau cabluri de măsurare care duceau la dispozitivele de înregistrare

dispuse în linie pe mese demontabile. Două aparate de filmat erau pe poziție, primul instalat lângă pistă, cu obiectivul îndreptat spre punctul de impact, al doilea instalat cu capul în jos pe-o schelă înaltă. Un dispozitiv cu bandă video proiecta deja pe un ecran mic o imagine a tehnicienilor care potriveau senzorii în compartimentul pentru motor al mașinii. În berlină ședea o familie de patru manechine – un soț, soția și doi copii – cu cabluri de măsurare legate la capete, piepturi și picioare. Pe corpuri erau deja marcate rănille pe care aveau să le sufere; complexe forme geometrice în carmin și violet le umpleau fețele și toracele. Un tehnician aranjă pentru ultima oară șoferul în spatele volanului, punându-i mâinile în poziția corectă de zece fără două minute. Prin sistemul de amplificare, comentatorul, un conducător al secțiunii științifice, le ură oaspeților bun-venit la această ciocnire experimentală și prezentă în glumă ocupații mașinii:

— Charlie și Greta, puteți să vi-i închipuiți ieșind la o plimbare cu copiii, Sean și Brigitte...

În celălalt capăt al pistei, un grup mai mic de tehnicieni pregăteau motocicleta, potrivind camera de luat vederi legată de suportul ce avea să înainteze pe șine. Vizitatorii – oficiali de la minister, ingineri în siguranța circulației, specialiști în trafic și soțiile lor – se strânseseră în jurul punctului de impact, ca o mulțime la o pistă de curse.

Când ajunse Vaughan, pășind hotărât pe picioarele lui lungi, inegale, din parcare, toată lumea întoarse privirea, uitându-se cum acea siluetă în mantou negru înainta către motocicletă. Eu însumi aproape că mă așteptam să-l văd că urcă în șa și conduce vehiculul peste balustrade spre noi. Cicatricele de la gura și de pe fruntea sa înghițeau aerul ca niște tăieturi de sabie. Ezită, privind tehnicienii cum ridică motociclistul de plastic – „Elvis” – pe vehiculul său, apoi se îndreaptă către noi, făcându-ne semn mie și lui Helen Remington. Cercetă vizitatorii cu o privire cumva ofensivă. Din nou, mi se păru a fi un ciudat amestec de obsesii personale, închis complet în propriu-i univers înfricoșat, și totuși, în același timp, deschis la toate felurile de experiențe din lumea exterioară.

Își croi drum printre vizitatori. În mâna dreaptă ținea o legătură de pliante publicitare și foi volante ale L.C.R. Când Helen se uită în sus la el din scaunul ei din primul rând, Vaughan se aplecă peste umărul ei.

— L-ai văzut pe Seagrave?

— Trebuia să vină?

— M-a sunat Vera în legătură cu el dimineață.

Își întoarse atenția spre mine, lovind ușor legătura de foi volante din mână.

— Adună cât de multe hârtii poți, Ballard. Unele dintre lucrurile astea le dau gratis – „Mecanica expulzării pasagerului”, „Toleranța feței umane la momentul impactului”...

Când ultimii tehnicieni se îndepărtară de vehiculul de probă, Vaughan clătină apreciativ din cap și comentă *sotto voce* :

— Tehnologia simulării accidentelor la L.C.R. e remarcabil de avansată. Folosind platoul ăsta, ar putea reproduce întocmai accidentele lui Mansfield și Camus – chiar și al lui Kennedy – la nesfârșit.

— Aici încearcă să reducă, nu să sporească, numărul de accidente.

— Presupun că e și ăsta un punct de vedere.

Comentatorul ceruse liniște din partea mulțimii. Simularea accidentului era pe cale să înceapă. Vaughan mă dăduse uitării, uitându-se în față ca un voyeur răbdător de periferie pe jumătate adormit peste binoclu. Cu mâna dreaptă, ascunsă vederii de pliantele publicitare, își masa penisul prin pânza pantalonilor. Îi strânse extremitatea distală, aproape făcând organul să iasă prin pânza rărită, trăgând prepuțul în spate cu arătătorul. În tot acest timp, ochii i se plimbau înainte și-napoi pe traseul coliziunii, observând toate detaliile.

Cricurile electrice care puneau în mișcare cata-pulta începură să duduie pe șine, iar cablurile întin-seră. Mâna lui Vaughan munea neobosită la prohab. Tehnicianul-șef păși în spate de lângă motocicletă și-i făcu semn asistentului său de lângă catapultă. Vaughan își mută atenția asupra mașinii din fața noastră, cei patru ocupanți ai ei stând rigizi, cu spa-tele drept, porniți parcă spre o reuniune parohială.

Vaughan îmi aruncă o privire peste umăr, cu fața dură și încinsă, ca pentru a se asigura de atenția mea.

Cu o smucitură zgomotoasă, motocicletă se lansă de-a lungul pistei, cablurile ei zăngănind între șinele de metal. Manechinul care o conducea, așezat mult în spate, avea bărbia ridicată din pricina curențului puternic. Mâinile sale erau legate de ghidon ca ale unui pilot kamikaze. Toracele lung era acoperit tot cu instrumente de măsurare. În fața lui, în berlină, ședea, cu expresii la fel de goale, familia de patru manechine. Fețele lor erau marcate de simboluri misterioase.

Am auzit venind spre noi un zgomot șfichiuitor, sunetul cablurilor de măsurare alunecând prin iarbă lângă șine. Motocicleta lovi botul berlinei într-o violentă explozie metalică. Cele două vehicule virară lateral spre șirul de spectatori uluiți. Mi-am recăpătat echilibrul, ținându-mă involuntar de umărul lui Vaughan, când motocicletă cu pilotul ei sări pe capota mașinii și, lovind parbrizul, se prăvăli pe acoperiș într-o masă neagră de cioburi. Mașina fu aruncată trei metri în spate, pe garlinele sale, și se opri lângă șine. Capota, parbrizul și acoperișul fuseseră zdrobite de impact. Înăuntrul cabinei, familia zăcea într-o grămadă asimetrică, bustul decapitat al pasagerei din față încastrat în parbrizul spart.

Tehnicienii fluturară din mâini către mulțime într-o încercare de a o liniști și se duseră spre

motocicletă, care stătea pe-o rână cam la cincizeci de metri în spatele mașinii. Începură să strângă bucățile din corpul motociclistului, îndesându-i la subsuoară picioarele și capul. Bucăți din fibră de sticlă provenite de la fața și umerii manechinului împestrițau sticla din jurul vehiculului de probă ca o zăpadă argintie, o mână de confetti mortale.

Sistemul de amplificare se adresă din nou mulțimii. Am încercat să urmăresc vorbele comentatorului, însă creierul nu reuși să traducă sunetele. Urâtul și violentul impact al acelui accident simulat, frângerea metalului și-a sticlei securizate, și distrugerea intenționată a unor artefacte de fabricație costisitoare îmi lăsaseră o senzație de vertij.

Helen Remington mă prinse de braț. Îmi zâmbi, clătinând încurajator din cap, ca pentru a îndemna un copil să treacă de-o barieră mentală.

— Îl putem revedea în Ampex. Cu încetinitorul.

Mulțimea se îndrepta spre mesele demontabile, vocile ridicându-se din nou într-o larmă de ușurare. M-am întors, așteptându-l pe Vaughan să ni se alăture. Stătea printre scaunele goale, cu ochii încă ațintiți asupra mașinii distruse. Sub centură, o pată de spermă întuneca prohabul pantalonilor.

Ignorând-o pe Helen Remington, care se îndepărtă de noi cu un zâmbet vag, m-am uitat țintă la Vaughan, neștiind sigur ce să-i spun. Pus în fața mașinii sfărâmate, a manechinelor dezmembrate

și-a sexualității expuse a lui Vaughan, simțeam că mă mișc pe un teren ale cărui contururi duceau, înăuntrul craniului meu, spre un tărâm ambiguu. Am stat în spatele lui Vaughan, privindu-i țintă spinarea musculoasă și umerii ce i se legănau sub mantoul negru.

Lângă Ampex, vizitatorii urmăreau motocicleta cum se izbea încă o dată de berlină. Porțiuni ale coliziunii erau reluate cu încetinitorul. Într-o lentoare de vis, roata din față a motocicletei lovi bara de protecție a mașinii. Când janta cedă, pneul se îndoi în sine formând cifra opt. Coada vehiculului se înalță în aer. Manechinul, Elvis, se ridică din șa, cu corpul diform în sfârșit atins de grația mișcării cu încetinitorul. Precum cel mai strălucitor dintre cascadori, acesta se ridică pe pedale, cu picioarele și brațele complet întinse. Capul îi era ridicat, cu bărbia împinsă în față, într-o poză aproape de dispreț aristocratic. Roata din spate a motocicletei se înalță în aer în urma lui și păru gata să-l lovească la baza spinării, dar, cu mare tact, acesta își desprinse picioarele de pe pedale și-și înclină corpul plutitor într-o poziție orizontală. Mâinile îi erau încă prinse de ghidon, îndepărtându-se acum de el în timp ce motocicleta se dădea peste cap. Cablurile de măsurare îi retează încheietura unei mâini, și el se lansa într-un plonjon pe orizontală, cu capul ridicat în așa fel încât fața îi deveni o provă, purtându-și zonele vopsite ale rănilor spre parbrizul venind din

direcție opusă. Lovi cu pieptul capota mașinii, zgâriindu-i celuloza lucioasă ca o placă de surf.

Deja, în timp ce vehiculul intra în recul sub impactul primei coliziuni, cei patru ocupanți ai mașinii se îndreptau ei înșiși spre a doua coliziune. Fețele lor netede se lipiră de parbrizul intrat înăuntru, parcă dornice să vadă toracele-planor cum trece în zbor peste capotă. Bărbatul de la volan și pasagera se rostogoliră amândoi în față pentru a întâlni parbrizul, atingându-l cu creștetul capetelor plecate în același moment în care profilul motociclistului izbi sticla. O trombă de cioburi de sticlă erupse în jurul lor, prin care, ca într-o celebrare, figurile lor adoptau poziții chiar și mai excentrice. Motociclistul își continuă traiectoria orizontală prin parbrizul decorat, sfărâmându-și fața de oglinda retrovizoare montată în mijloc. Brațul stâng i se desprinse din cot când se lovi de stâlpul parbrizului și, absorbit de tromba de sticlă, se alătură rămășițelor care goneau pe urmele corpului întors cu capul în jos al motocicletei la un metru deasupra coloanei sale vertebrale. Brațul drept îi intră prin parbrizul spart, pierzându-și mai întâi mâna sub ghilotina ștergătorului de parbriz stâng, apoi antebrațul la impactul cu fața pasagerei din față, retezându-i pometele drept. Corpul motociclistului se roti grațios pe-o parte într-un slalom elegant, lovindu-se cu șoldurile de stâlpul drept al parbrizului, deformându-l la punctul central de sudură. Picioarele

i se rotiră în jurul mașinii, lovindu-se cu tibiile de stâlpul central al portierei.

Deasupra lui, motocicletă întoarsă cu capul în jos ateriză pe acoperișul mașinii. Ghidonul trecu prin parbrizul gol și-o decapită pe pasagera de lângă șofer. Roata din față și furca din crom pătrunseră prin acoperiș, lanțul șfichiuitor retezând capul motociclistului când acesta trecu în zbor pe deasupra. Bucățile din corpul său dezintegrat ricoșară în aripa de protecție a roții din spate a mașinii și ajunseră la pământ într-o ceață de cioburi de sticlă securizată care căzu de pe mașină ca gheața, de parcă fusese dejivrată după o îndelungă îmbălsămare. Între timp, șoferul mașinii ricoșase din volanul frânt și aluneca sub coloana de direcție în compartimentul de jos al mașinii. Soția lui decapitată, cu mâinile ridicate grațios în fața gâtului, se rostogoli peste tabloul de bord. Capul desprins sări pe husa de vinilin a scaunului și trecu printre busturile copiilor de pe bancheta din spate. Brigitte, cea mai mică dintre copii, își ridică fața spre acoperișul mașinii și înălță mâinile într-un gest politicos de alarmă pe când capul mamei sale izbi luneta și, după o serie de salturi prin mașină, ieși prin portiera stângă.

Încet, după câteva salturi greoaie, mașina se opri. Cei patru pasageri se liniștiră în cabina decorată cu cioburi. Membrele lor fosforescente, ocupate cu o enciclopedie de semafoare ignorate, se așezară din

nou într-o postură grosolan umană. În jurul lor, tromba de sticlă jivrată se îndepărtă definitiv.

Cei aproximativ treizeci de vizitatori se uitau cu ochi mari la ecran, așteptând să se întâmple ceva. În timp ce îl priveam, imaginile noastre spectrale rămaseră silențioase în fundal, mâini și fețe nemișcate cât timp această coliziune era proiectată cu încetinitorul. Inversarea fantastică de roluri ne făcea să părem mai puțin reali decât manechinele din mașină. Am coborât privirea spre soția îmbrăcată în mătase a unui oficial din minister care stătea lângă mine. Ochii ei urmăreau filmul cu o privire sedusă, de parcă s-ar fi văzut pe ea însăși și pe fiicele ei dezmembrate în accident.

Vizitatorii se duseră cu pași nesiguri spre cortul cu ceai. L-am urmat pe Vaughan către mașina zdrobită. Se opri între scaune, scuipându-și în iarbă guma de mestecat. Știam că fusese mai afectat decât mine de accident și de filmul rulat cu încetinitorul. Stând singură printre scaune, Helen Remington ne privea. Vaughan cercetă pierdut mașina sfărâmată, aproape gata s-o îmbrățișeze. Își plimbă mâinile peste capota și peste acoperișul contorsionat, încleștând și descleștând mușchii feței, închizându-i și strângându-i ca niște cătușe. Se aplecă și se uită cu ochii mijiți în interiorul mașinii, oprindu-se la fiecare manechin în parte. Așteptam să le spună ceva, plimbându-mi ochii de la curburile îndoite ale capotei și aripilor la despicătura feselor lui Vaughan.

Distrugerea acelui automobil și a ocupanților lui părea, la rândul ei, să pedepsească penetrarea sexuală a corpului lui Vaughan; amândouă erau acte conceptualizate private de orice sentiment, purtătoarele oricăror idei sau emoții cu care ne place să ne împănăm.

Vaughan înlătură cioburile de fibră de sticlă de pe fața șoferului. Forță ușa să se deschidă și își strecură coapsa pe scaun, ținând cu o mână volanul distorsionat.

— Întotdeauna mi-am dorit să conduc o mașină accidentată.

Am luat remarca drept o glumă, însă Vaughan păru să vorbească serios. Era deja mai calm, ca și când actul acela de violență îi scursese din organism o parte din tensiune ori golise de sens un tip de comportament violent pe care și-l reprimase mult timp.

— Prea bine, anunță el, înlăturându-și fibra de sticlă de pe mâini. Acum plecăm – te duc eu acasă.

La ezitarea mea, adăugă:

— Crede-mă, Ballard, o tamponare seamănă cu oricare alta.

Era oare conștient că îmi imaginam o serie de posturi sexuale dintre el și mine, dintre Helen Remington și Gabrielle, care ar fi reînscenat chinurile morții manechinelor și ale motociclistului din fibră de sticlă? În closetul din spatele parării, Vaughan își expuse intenționat penisul pe jumătate

erect stând foarte departe de boxă, scuturând ultimele picături de urină pe podeaua din gresie.

Odată plecați de la Laborator, își recăpătă toată agresivitatea, ca și când mașinile în trecere i-ar fi întetit apetitul. Conduse mașina grea de-a lungul drumului de acces la autostradă, menținând barele îndoite de protecție la câțiva metri în spatele unui vehicul mai mic până când acesta i se feri din cale.

Lovind în tabloul de bord, am spus:

— Mașina asta... un Continental vechi de zece ani. Să înțeleg că vezi asasinarea lui Kennedy drept un soi aparte de accident de mașină?

— Da, s-ar putea spune asta.

— Dar de ce Elizabeth Taylor? Plimbându-te cu mașina asta, n-o pui oare în pericol?

— Pericol din partea cui?

— Din partea lui Seagrave – omul pe jumătate ieșit din minți.

L-am privit cum conducea de-a lungul ultimei porțiuni de autostradă, nefăcând nici o încercare să reducă viteza în pofida indicatoarelor de avertizare.

— Vaughan, a fost vreodată Taylor implicată într-un accident de mașină?

— Nu într-unul major – asta înseamnă că, pentru ea, totul se află în viitor. Cu puțină pregătire, ar putea muri într-o coliziune auto nemaivăzută, una care ne-ar transforma toate visele și fanteziile. Iar omul care va muri în acel accident cu ea...

— Își dă seama Seagrave de toate astea?

— În felul lui, da.

Ne îndreptam spre unul dintre sensurile giratorii principale. Pentru aproape prima oară de când plecaserăm de la Laboratorul de Cercetări Rutiere, Vaughan folosi frânele. Mașina masivă se clătină și intră într-un derapaj lung pe dreapta care-o purtă în fața unui taxi care era deja înscris în sens. Apăsând pedala de accelerație până la podea, Vaughan viră în fața lui, scrâșnetul cauciucurilor acoperind claxonul puternic al taxiului. Strigă prin geamul deschis la șofer și continuă cu viteză către canionul îngust al drumului nordic de racord.

Odată ce se potoli agitația, Vaughan duse mâna îndărăt și ridică o servietă de pe bancheta din spate.

— Cu chestionarele astea i-am testat pe oameni pentru programul meu. Spune-mi dacă lipsește ceva.

Capitolul 14

În vreme ce mașina masivă se mișca prin traficul îndreptat spre Londra, am început să citesc chestionarele pregătite de Vaughan. Subiecții care completaseră formularele reprezentau o secțiune transversală a lumii lui Vaughan: doi programatori de computere de la fostul său laborator, un tânăr dietetician, mai multe stewardese de la aeroport, un tehnician medical de la clinica lui Helen Remington, dar și Seagrave și soția lui, Vera, producătorul de televiziune și Gabrielle. Din scurtul *curriculum vitae* cerut de la fiecare subiect în parte, am văzut, cum mă așteptam, că fuseseră cu toții la un moment dat implicați într-un minor sau major accident de automobil.

În fiecare chestionar, subiectului i se oferea o listă de celebrități din lumea politicii, a divertismentului, sportului, crimei, științei și artelor, și era invitat să conceapă un accident rutier imaginar în care unul dintre aceștia ar fi putut muri. Cercetând lista oferită, am văzut că majoritatea acestor personalități era încă în viață; câteva erau moarte, dintre

care unele în coliziuni auto. Numele lăsau impresia că fuseseră alese la întâmplare dintr-o rapidă aducere aminte a titlurilor din ziare și reviste, buletine de știri și documentare TV.

Alegerea rănilor și a modurilor de-a muri disponibile arăta, dimpotrivă, toate beneficiile unei cercetări exhaustive și îndelungate. Erau listate aproape toate confruntările violente posibile dintre automobil și ocupanții lui: mecanisme de expulzare a pasagerului, geometria rănilor la rotule și la articulația coxofemurală, deformarea compartimentelor de pasageri în coliziuni frontale sau în tamponări, răni înregistrate în accidente în sensuri giratorii, la intersecții cu străzi principale, la îmbinarea dintre drumurile de acces și intersecțiile autostrăzilor, mecanisme telescopice ale caroseriilor în coliziuni frontale, abraziuni produse în rostogoliri, amputarea membrelor de către acoperișuri și rame ale geamurilor în capotări, răni faciale provocate de bord și ornamentele geamurilor, răni la nivelul scalpului și craniului cauzate de oglinzi retrovizoare și parasolare, răni ca de bici în coliziuni din spate, arsuri de gradul unu și doi în accidente implicând spargerea și detonarea rezervoarelor de benzină, răni la piept provocate de manetele coloanei de direcție, răni abdominale cauzate de o eronată folosire a centurii de siguranță, coliziuni secundare dintre pasagerii din față și cei din spate, răni craniene și spinale provocate de expulzarea

prin parbrize, răni gradate la nivelul craniului pricinuite de tot soiul de parbrize, răni ale minorilor, atât copii, cât și prunci la sân, răni provocate de proteze ortopedice, răni înregistrate în mașini dotate cu comenzi pentru invalizi, răni complexe și extinse ale persoanelor cu unul sau două membre amputate, răni cauzate de accesorii speciale precum casetofoane, dulăpioare pentru cocteiluri și radio-telefoane, rănilor provocate de simbolurile cromate ale producătorului, pinioanele centurilor de siguranță și încuietorile gemulețelor laterale.

La urmă venea grupul de răni care-l preocupaseră evident cel mai mult pe Vaughan – rănilor la nivelul organelor genitale înregistrate în timpul accidentelor de automobil. Fotografiiile care ilustrau opțiunile puse la dispoziție erau evident alese cu enormă grijă, rupte din paginile jurnalelor de medicină legală și din manuale de chirurgie plastică, fotocopii după monografiile pentru uz spitalicesc intern, extrase din rapoartele de sală operatorie furate de Vaughan în cursul vizitelor sale la spitalul Ashford.

Când Vaughan intră în curtea unei benzinării, lumina stacojie a firmelor cu neon de deasupra porticului scăpără peste fotografiile acelea granulate cu răni oribile: sânii adolescentelor deformați de carcasele consolelor de bord, mamoplastiile parțiale ale gospodinilor în vârstă executate de supapele cromate de aerisire ale parbrizului,

sfârcuri secționate de siglele de pe bord ale fabricantului; răni la nivelul organelor genitale masculine și feminine cauzate de învelișul volanelor, de parbrize în timpul expulzării, de stâlpii zdrobiți ai portierelor, de arcurile din scaune și de manetele frânelor de mână, de butoanele casetofoanelor. O succesiune de fotografii cu penisuri mutilate, vulve secționate și testicule zdrobite trecea prin lumina orbitoare în vreme ce Vaughan stătea lângă fata tânără de la benzinărie în spatele mașinii, făcând glume pe seama corpului ei. În numeroase fotografii, sursa rănii era indicată printr-un detaliu al acelei porțiuni a mașinii care provocase rănirea: într-o poză a unui penis bifurcat, făcută într-o sală de la secția accidente, era introdus un bloc de frână; deasupra unui prim-plan al unei vulve grav învinețite se aflau o manetă a volanului și sigla fabricantului. Aceste uniuni de organe genitale afectate și secțiuni ale habitaculului și ale tabloului de bord formau o serie de module tulburătoare, unități ale unei noi monede a durerii și dorinței.

Aceleași îmbinări, dar mult mai terifiante când păreau să evoce elementele latente ale caracterului, am văzut în fotografiile cu răni faciale. Acestea erau decorate ca manuscrisele medievale cu detaliile incrustate ale finisajelor aparatelor și ale butoanelor de claxon, ale oglinzilor retrovizoare și cadranelor de bord. Fața unui om al cărui nas fusese zdrobit figura alături de o emblemă cromată a anului de

fabricație al mașinii. O femeie tânără de culoare cu ochi stinși stătea întinsă pe un pat de spital cu o oglindă retrovizoare introdusă alături, privirea sticloasă a acesteia ținând locul propriei sale vederi.

Comparând chestionarele completate, am observat cum subiecții aleși de Vaughan imaginaseră diferite feluri de accidente. Alegerile Verei Seagrave fuseseră făcute la întâmplare, ca și când mintea ei abia dacă ar fi făcut diferența dintre expulzarea prin parbriz, capotarea și coliziunile frontale. Gabrielle pusese accentul pe rănilor faciale. Cele mai tulburătoare dintre toate răspunsurile erau ale lui Seagrave – în accidentele imaginate de el, singurele răni pe care le sufereau victimele sale ipotetice erau cele de tip genital, și erau răni grave. Singur printre subiecții lui Vaughan, Seagrave alesese o mică galerie de ținte compusă din cinci actrițe de film, ignorând politicienii, sportivii și personalitățile de televiziune listate de Vaughan. Pe aceste cinci femei – Garbo, Jayne Mansfield, Elizabeth Taylor, Bardot și Raquel Welch – Seagrave construisese un abator de mutilări sexuale.

În fața noastră se auzi un sunet de claxoane. Ajunseserăm la primul mare flux de trafic al zonei de acces în periferia vestică a Londrei. Vaughan bătea neliniștit darabana pe volan. Cicatricele de la gura și fruntea sa formau în lumina după-amiezii o țesătură clară, zonele demarcate ale viitoareii generații de răni.

Am întors paginile chestionarelor lui. Fotografiiile lui Jayne Mansfield și John Kennedy, Camus și James Dean fuseseră desenate în culori pastel : linii de creion le încercuiau gâturile și zonele pubiene, sânii și pomeții păreau umbriți, iar alte linii secționau gurile și abdomenele. Jayne Mansfield cobora din mașină într-un instantaneu publicitar făcut în studio, cu piciorul stâng pe pământ, cu coapsa dreaptă ridicată pentru a scoate la iveală cât mai mult din suprafața ei interioară. Sânii îi stăteau împinși în față sub un surâs ademenitor și aproape atingeau stâlpul înclinat al parbrizului panoramic. Una dintre persoanele intervievate, Gabrielle, îi însemnase răni imaginare pe sânul stâng și pe coapsa expusă și îi secționase gâtul cu o linie colorată, schițând acele părți ale mașinii destinate a se uni cu corpul ei. Spațiile libere din jurul acestor fotografii erau acoperite cu însemnări făcute cu scrisul lăbărțat de mână al lui Vaughan. Multe se terminau cu semne de întrebare, ca și când Vaughan ar fi speculat pe marginea modurilor alternative de-a muri, acceptând unele ca fiind plauzibile și respingând altele ca fiind prea extreme. O fotografie ștearsă de agenție a mașinii în care murise Albert Camus era prelucrată cu mare grijă, bordul și parbrizul fiind marcate cu cuvintele „puntea nasului“, „palatul moale“, „arcul zigomatic stâng“. O zonă din partea inferioară a tabloului de bord era rezervată pentru organele genitale ale lui Camus ;

cadranele, acoperite de linii încrucișate, erau prevăzute în partea stângă cu o cheie: „gland“, „sept scrotal“, „canal uretral“, „testicul drept“. Parbrizul spart se deschidea spre capota îndoită a mașinii, o arcadă de metal rupt dând la iveală motorul și radiatorul, acoperite amândouă de-o bandă lungă în formă de V, cu puncte albe, intitulată „Spermă“.

În încheierea chestionarului, apărea ultima dintre victimele lui Vaughan, Elizabeth Taylor care, zâmbind peste umărul soțului ei din adâncimea banchetei din spate, cobora din limuzina cu șofer în fața unui hotel londonez.

Gândindu-mă la această nouă algebră a poziției piciorului și punctul de rănire pe care-l calcula Vaughan, i-am căutat coapsele și rotulele, cadrele de crom ale portierei și capacelor dulăpiorului pentru cocteiluri. Am presupus că Vaughan ori subiecții săi voluntari i-ar fi așezat corpul în cele mai bizare poziții, ca un șofer acrobatic dement, și că mașinile folosite de ea ar fi devenit mijloace de exploatare a oricărei posibilități pornografice sau erotice, orice moarte sexuală și mutilare posibile.

Mâna lui Vaughan îmi luă dosarul și-l vârî la loc în servietă.

Traficul se oprise în loc, benzile de acces pe Western Avenue fiind blocate de primul val de mașini care ieșeau la ora de vârf din oraș. Vaughan se aplecă pe rama geamului, cu degetele duse la nări ca pentru a inhala ultimul miros de spermă rămas

pe vârfurile lor. Farurile mașinilor venind din sens opus și luminile suspendate ale autostrăzii, semnalele emblematice și indicatoarele de direcție iluminau fața izolată a omului aceuia chinuit aflat la volanul mașinii sale prăfuite. M-am uitat la șoferii autovehiculelor de lângă noi, vizualizându-le viețile în termenii definiți pentru ei de Vaughan. Pentru el, aceștia erau deja morți.

Întinzându-se pe șase benzi, traficul înainta lent către intersecția de pe Western Avenue, în acea uriașă repetiție serală a propriei morți. Lumini posterioare roșii scăpărau ca licuricii în jurul nostru. Vaughan ținea pasiv cadrul volanului, uitându-se cu o expresie abătută la fotografia ștersă de pașaport a unei femei anonime de vârstă mijlocie lipită pe gura de aerisire a carcasei pentru cadranele de bord. Când, pe marginea drumului, trecură pe jos două femei, plasatoare de cinema pe cale să intre în tură îmbrăcate în livrelele lor verzi, Vaughan se îndreptă de spate și le cercetă fețele, cu privirea concentrată ca un criminal la pândă.

În timp ce el le fixa în felul acesta, eu am coborât ochii la pantalonii săi pătați de spermă, excitat de automobilul acela însemnat de mucus scurs din toate orificiile corpului omenesc. Gândindu-mă la fotografiile din chestionare, am știut că defineau logica unui act sexual dintre mine și Vaughan. Coapsele lui lungi, șoldurile și fesele tari, mușchii cicatrizați ai stomacului și pieptului, sfârcurile grele

Capitolul 15

Avea oare vreo limită ironia lui Vaughan? Când m-am întors de la bar, el stătea aplecat peste rama geamului, răsucind ultima dintre cele patru țigări de hașiș cu marfa pe care-o ținea într-o pungă de tutun în torpedou. Două târfe de la aeroport, puțin mai mari ca niște școlărițe, cu fețe pătrătoase, discutau cu el prin geam.

— Unde naiba crezi că mergi? se răsti, luându-mi cele două sticle de vin pe care le cumpărasem. Apoi, răsucind țigara pe bord, își reluă discuția cu tinerele femei. Vorbeau într-un fel abstract despre timp și preț. Încercând să le ignor vocile și traficul ce trecea în masă pe sub supermarket, am urmărit avioanele cum decolau de pe Aeroportul Londra peste gardul împrejmuitor din partea vestică, constelații de lumini verzi și roșii ce păreau să miște din loc bucăți mari de cer.

Cele două femei traseră cu ochiul în mașină, măsurându-mă dintr-o privire fugară. Cea mai înaltă, pe care Vaughan mi-o alesese mie, era o blondă pasivă cu ochi lipsiți de inteligență. Cu

privirea fixată la opt centimetri deasupra capului meu, aceasta întrebă, arătând spre mine cu poșeta de plastic :

— Poate să conducă ?

— Sigur ; nimic nu face o mașină să meargă mai bine ca niște păhărele de băutură.

Manevrând sticlele de vin ca pe niște haltere, Vaughan le făcu semn femeilor să urce în mașină. Când a doua (păr negru scurt, șolduri înguste de băiat) deschise portiera pasagerului, Vaughan îi dădu o sticlă. Ridicându-i bărbia, îi vârî un deget în gură. Scoase gogoloiul de gumă și-l aruncă în întuneric.

— Să scăpăm de asta ; nu vreau să-mi înfunzi uretra cu baloane.

După ce m-am familiarizat puțin cu comenzile, am pornit motorul și-am traversat curtea din față spre drumul de racord. Deasupra noastră, pe Western Avenue, fluxul de trafic își croia poticnit drum spre Aeroportul Londra. Vaughan deschise o sticlă de vin și i-o dădu blondei care stătea lângă mine pe locul din față. Aprinse prima dintre cele patru țigări pe care le rulse. Își ținea deja un cot între coapsele fetei cu păr negru, ridicându-i fusta pentru a-i scoate la iveală triunghiul întunecat dintre picioare. Scoase dopul celei de-a doua sticle și îi lipi capătul umed de dinții ei albi. În oglinda retrovizoare o vedeam cum se ferește de gura lui

Vaughan. Inhală fumul de țigară, ținându-și mâna peste prohabul lui. Vaughan se lăsă pe spate, cerce-tându-i trăsăturile mici cu o privire detașată, măsurându-i corpul de sus până jos ca un acrobat care calculează traversele și impacturile unei figuri de gimnastică ce necesită o mare cantitate de echipament complex. Își desfăcu fermoarul pantalonilor cu mâna dreaptă, apoi își arcui șoldurile în față pentru a-și elibera penisul. În vreme ce puneam mașina în mișcare de la semafor, fata îl luă într-o mână, ținând cu cealaltă sticla de vin în echilibru. Vaughan îi desfăcu nasturii bluzei cu degetele-i pline de cicatrice și-i scoase afară sânul mic. Examinându-l, prinse sfârcul între degetul mare și arătător, trăgându-l în față cu o ciudată mișcare manuală, ca și când ar fi montat o piesă neobișnuită de echipament de laborator.

Pe o distanță de douăzeci de metri în față mea sclipeau stopuri de frână. Dinspre șirul de mașini din spate se auzeau claxoane. Când începu să pulseze lumina farurilor, am trecut în viteză și-am apăsat pedala de accelerație, punând mașina în mișcare cu o smucitură. Vaughan și fata căzură pe bancheta din spate. Interiorul mașinii era luminat numai de cadranele de bord, și de farurile și lumina din spate ale mașinilor ce aglomerau benzile din jurul nostru. Vaughan eliberase ambii sâni ai fetei și-i mângâia cu palma. Buzele lui pline de cicatrice trăgeau fumul gros din chiștocul sfărâmicios

al țigării. Luă sticla de vin și i-o puse fetei la gură. În timp ce fata sorbea din sticlă, îi ridică picioarele așa încât ea să se sprijine cu călcâiele pe banchetă, și începu să-și frece penisul erect de pielea coapselor ei, trecându-l mai întâi peste vinilinul negru și apoi apăsându-l de călcâiul și de glezna ei, testând parcă posibila continuitate a acestor două materiale înainte să ia parte într-un act sexual în care erau implicate deopotrivă mașina și tânăra femeie. Tolănit pe bancheta din spate, întinse brațul stâng deasupra capului fetei pentru a îmbrățișa bucată aceea de vinilin negru supraîntins. Ținea mâna stângă ridicată în unghi drept față de antebraț, măsurând geometria cadrului cromat al acoperișului, în timp ce dreapta cobora pe coapsele fetei și-i cuprindea fesele în căuș. Stând așezată așa, cu călcâiele sub fese, fata depărtă coapsele pentru a-și expune micul triunghi pubian, cu labiile deschise și proeminente. Prin fumul care se ridica din scrumieră, Vaughan studie corpul fetei cu o privire veselă.

Lângă el, fața mică, serioasă a fetei era luminată de farurile mașinilor care se târau înainte în coloanele de trafic. Fumul jilav, inhalat, al rășinii arse umplea interiorul mașinii. Aveam impresia că-mi plutește capul în acel smog. Undeva în față, dincolo de șirurile uriașe de vehicule aproape oprite, se afla platoul iluminat al aeroportului, dar nu m-am simțit în stare decât să îndrept mașina uriașă pe banda mediană. Blonda de pe scaunul din față îmi oferî o

dușcă din sticla de vin. Când am refuzat, își lăsă capul pe umărul meu, atingând în joacă volanul. I-am petrecut brațul pe după umeri, conștient de mâna pe care mi-o ținea pe coapsă.

Am așteptat până ce ne-am oprit din nou, apoi am potrivit oglinda retrovizoare așa încât să pot vedea bancheta din spate. Vaughan își vârâse degetul mare în vaginul fetei și arătătorul în rect, iar fata stătea pe spate cu genunchii lipiți de umeri, trăgând mecanic din a doua țigară.

Îi luă sânul în mâna stângă, inelarul și arătătorul ridicând sfârcul ca pe-o cârjă miniaturală. Ținând aceste părți ale corpului fetei și păstrându-și postura formalizată, începu să-și miște șoldurile înainte și-napoi, cu penisul în mâna ei. Când fata încercă să-i scoată degetul din vulvă, Vaughan îi înlătură mâna cu cotul, ținându-și degetele cu fermitate înăuntrul corpului ei. Își îndreptă picioarele, răsucindu-se așa încât să stea cu șoldurile pe marginea banchetei. Sprijinit în cotul stâng, continuă să se frece de mâna fetei, luând parcă parte la un dans al posturilor puternic stilizate care preamărea designul și electronica, viteza și direcția unui model avansat de automobil.

Acest mariaj dintre sex și tehnologie ajunse la punctul culminant în momentul când traficul se împărți la pasajul superior al aeroportului și noi am început să înaintăm pe banda ce ducea spre nord. În timp ce mașina atingea pentru prima dată patruzeci

de kilometri la oră, Vaughan își scoase degetele din vulva și anusul fetei, rotindu-și șoldurile și introducându-și penisul în vagin. Farurile pâlpâiau deasupra noastră pe când coloana de mașini urca panta pasajului superior. În oglinda retrovizoare i-am văzut pe Vaughan și pe fată, cu corpurile luminate de mașina din spate reflectându-se în portbagajul negru al Lincolnului și-n o sută de puncte ale finisajelor interioare. În scrumiera cromată am văzut sânul stâng al fetei și sfârcul erect. În canelura de vinilin a geamului am văzut porțiuni deformate ale coapselor lui Vaughan și abdomenul ei formând o bizară îmbinare anatomică. Vaughan o ridică pe tânăra femeie peste el, penisul lui intrându-i din nou în vagin. Într-un triptic de imagini reflectate în vitezometru, ceas și tahometru, actul sexual dintre Vaughan și femeia aceea tânără avea loc în grotle acoperite ale acelor cadrane luminescente, moderate de acul în urcare al vitezometrului. Carapacea proeminentă a panoului de bord și sculptura stilizată a carcasei coloanei de direcție reflectau o duzină de imagini cu fesele ei care se ridicau și cădeau. În timp ce făceam mașina să înainteze cu o sută de kilometri la oră de-a lungul punții descoperite a pasajului superior, Vaughan își arcui spatele și o ridică pe tânără în bătaia farurilor din spatele nostru. Sâni ei fermi scăpărară în cușca de crom și sticlă a mașinii lansate în viteză. Puternicele spasme pelviene ale lui Vaughan coincideau cu trecerea

pulsatilă a stâlpilor de iluminare instalați pe marginea pasajului la intervale de o sută de metri. Când se apropia fiecare, șoldurile lui o izbeau pe fată, îndesându-i penisul în vagin, mâinile sale depărtându-i fesele ca să-i expună anusul în lumina galbenă ce umplea mașina. Am ajuns la capătul pasajului superior. Strălucirea roșie a stopurilor de frână ardea aerul nopții, învăluind imaginea lui Vaughan și a tinerei femei într-o lumină trandafirie.

Manevrând mașina, am condus pe rampă în jos către intersecție. Vaughan schimbă tempoul mișcării sale pelviene, trăgând-o pe femeie peste el și întinzându-i picioarele de-a lungul picioarelor sale. Stăteau pe diagonala banchetei din spate, Vaughan luându-i mai întâi sfârcul stâng în gură, apoi dreptul, cu degetul înfipt în anusul ei, lovindu-i rectul pe ritmul mașinilor în trecere, potrivindu-și propriile mișcări cu jocul de lumină care trecea transversal peste acoperișul mașinii. Am împins-o în lături pe blonda care mi se sprijinea de umăr. Mi-am dat seama că aproape puteam controla actul sexual din spatele meu prin felul în care conduceam mașina. În joacă, Vaughan reacționa la diferitele feluri de indicatoare și anunțuri stradale. Părăsind Aeroportul Londra, îndreptându-ne spre oraș pe drumurile rapide de acces, ritmul său se accelerează, mâinile de sub fesele fetei forțând-o să se ridice și să coboare ca și când un fel de dispozitiv al creierului ar fi primit stimuli tot mai puternici

dinspre blocurile înalte cu birouri. La sfârșitul orgasmului, Vaughan aproape că stătea în picioare în spatele meu, cu picioarele întinse, cu capul sprijinit de spătarul banchetei din spate, cu mâinile sub fese pentru a susține greutatea fetei care îi călărea șoldurile.

O jumătate de oră mai târziu, înapoi la aeroport, am oprit mașina în umbrele parării supraetajate din fața Terminalului Oceanic. Fata reușise în sfârșit să se desprindă de Vaughan, care, epuizat, stătea tolănit pe bancheta din spate. Încercând cu neîndemânare să-și refacă ținuta, aceasta se certa cu Vaughan și cu blonda indolentă de lângă mine. Sperma lui Vaughan îi curgea de pe coapsa stângă pe vinilinul negru al banchetei. Picăturile de ivoriu alunecară în căutarea celei mai mari adâncituri spre sulcul central al banchetei.

Am ieșit din mașină și le-am plătit pe femei. După ce plecară, purtându-și vaginele grele înapoi în piațetele iluminate cu neon, am așteptat lângă mașină. Vaughan se uita atent la panta terasată a parării, urmărind cu ochii etajele înclinate, încercând parcă să recunoască tot ceea ce se întâmplase între el și fata cu păr negru.

Mai târziu, Vaughan avea să exploreze posibilitățile accidentului de mașină cu același calm și afecțiune cu care explorase limitele trupului acelei tinere prostituate. L-am privit deseori cum zăbovește în fața fotografiilor cu victime ale accidentelor,

uitându-se prelung și cu o îngrozitoare preocupare la fețele lor arse, calculând cei mai eleganți parametri ai rănilor lor, îmbinările corpurilor mutilate cu parbrizul spart și aparatele de bord. Aceste răni le imita apoi în pozițiile în care stătea la volan, întorcând aceiași ochi imperturbabili spre tinerele femei pe care le agăța de lângă aeroport. Folosindu-se de corpurile lor, recapitula anatomiile deformate ale victimelor accidentelor rutiere, răsucindu-le cu blândețe brațele la spate, apăsându-le genunchii în propriu-i piept, curios întotdeauna să le vadă reacțiile.

Capitolul 16

Lumea începea să înflorească în răni. De la geamul biroului meu de la studiourile cinematografice îl observam pe Vaughan stând în mașină în mijlocul parării. Majoritatea personalului pleca acasă, luându-și mașinile una câte una din șirurile din jurul berlinei sale prăfuite. Intrase la studiouri cu o oră în urmă. După ce mi-l arătase Renata, am reușit cu succes să-l ignor, însă înlăturarea constantă a celorlalte vehicule din parcare îmi concentră curând toată atenția asupra acelei mașini izolate în mijloc. În cele trei zile de la vizita noastră la Laboratorul de Cercetări Rutiere venise la studiouri în fiecare după-amiază – aparent, pentru a-l vedea pe Seagrave, în realitate pentru a mă constrânge să-i stabilesc o întâlnire formală cu actrița de film. Într-un moment de nesiguranță în după-amiaza precedentă, după ce-l întâlnisem la o stație de benzină de pe Western Avenue, căzusem de acord să-l ajut, întru totul conștient că nu mai puteam scăpa de el. Așa că, acum, fără nici un pic de efort, mă putea urmări toată ziua, așteptându-mă încontinuu la

intrările aeroportului și în curțile benzinăriilor, aproape ca și când eu aș fi fost cel care-și încrucișa inconștient drumul cu al său.

Prezența lui îmi afectase modul în care șofam, și bănuiam că așteptam de fapt să fiu implicat într-un al doilea accident, de data aceasta sub ochii lui Vaughan. Până și uriașele aeronave care decolau de pe aeroport erau sisteme de excitare și erotism, de pedepsire și dorință, ce așteptau să-mi afecteze corpul. Masivele blocaje rutiere de pe autostrăzi păreau să sufoce aerul, iar eu aproape că-mi imaginam că Vaughan însuși adusese vehiculele acelea pe cimentul slăbit ca parte a unui elaborat test psihologic.

După ce plecă Renata, Vaughan coborî din mașină. L-am urmărit cum traversa parcare spre intrarea în clădirea birourilor, întrebându-mă de ce mă alesese pe mine – mă puteam vedea deja conducând un vehicul-țintă pe un traseu de coliziune cu Vaughan ori cu vreo victimă aleasă de el.

Trecu prin birourile din partea exterioară, aruncând priviri în stânga și în dreapta la fotografiile publicitare mărite cu grilaje de radiatoare auto și parbrize. Purta aceiași jeanși învechiți pe care îi rulase în jos peste fesele tari în timpul actului sexual din mașina condusă de mine. Pe buza inferioară îi apăruse o ulceratie mică, pe care, rozând-o, o deschisese. M-am uitat cu o stranie fascinație la orificiul acela minuscule, conștient de tot mai pronunțata sa autoritate sexuală asupra mea,

autoritate parțial câștigată datorită accidentului comemorat de contururile cicatrizate de pe fața și pieptul său.

— Vaughan, sunt epuizat. A fost un efort și numai să intru și să ies din biroul ăsta, darămite să mai și fug după un producător pe care abia dacă-l cunosc. În orice caz, posibilitatea ca femeia aia să ne completeze un formular este zero.

— Lasă-mă să i-l dau eu.

— Știu, probabil c-o vei fermeca...

Vaughan stătea cu spatele la mine, caninul superior rupt ronțâind neabătut ulcerația. Măinile mele, aparent detașate de restul corpului și de creier, ezitară în aer, neștiind cum să-i îmbrățișeze mijlocul. Vaughan se întoarse către mine, cu un zâmbet liniștitor pe buzele cicatrizate, adoptând postura sa cea mai reușită – profil pe diagonală – ca și când l-aș fi supus unei audiții pentru noul său serial de televiziune. Vorbi pe-o voce distantă și confuză, parcă amețit de hașișul pe care-l fuma:

— Ballard, femeia aia e baza fanteziilor tuturor subiecților pe care i-am testat. Timpul pe care-l avem la dispoziție e limitat, chiar dacă tu ești prea obsedat de propria-ți persoană ca să-ți dai seama de asta. Am nevoie de răspunsurile ei.

— Vaughan, probabilitatea ca ea să fie ucisă într-un accident de mașină e mică. Va trebui s-o urmărești până în ziua judecății de apoi.

Stând în spatele lui, am coborât ochii spre despicătura feselor sale, dorindu-mi ca afișele acelea

cu bare de protecție și bucăți de parbriz să poată prinde forma unui automobil complet, în care să-i pot apuca trupul în mâini, ca al unui câine vagabond, și să-i călesc rănila în acea arcadă de posibilități. Am vizualizat porțiunile acelea de grilaje ale radiatoarelor și de tablouri de bord coagulându-se în jurul meu și al lui Vaughan, îmbrățișându-ne în vreme ce îi desfăceam cureaua din cataramă și-i trăgeam în jos jeanșii, celebrând în penetrarea rectului său cele mai frumoase contururi ale unei bare de protecție din spate, un mariaj al penisului meu cu toate posibilitățile unei tehnologii favorabile.

— Vaughan...

Se uita în jos la un poster al actriței sprijinită de-o mașină. Luase un creion din cutia mea de culori și umbrea porțiuni ale corpului acesteia, încercuindu-i subsuorile și decolteul. Se uita cu ochi aproape orbi la fotografia, uitând de țigara de pe marginea unei scrumiere. Corpul îi emana un iz reavăn, un amalgam de mucus rectal și freon. Creionul brăzda șanțuri adânci pe suprafața fotografiei. Zonele umbrite începuseră să se perforeze sub creștăturile lui din ce în ce mai sălbatice, sub loviturile vârfului rupt al creionului care pătrundea prin suportul de carton. Marcă apoi punctele interiorului mașinii, înțepând zonele proeminente ale coloanei de direcție și ale tabloului de bord.

— Vaughan! am șoptit, petrecându-mi brațul pe după umerii lui. Corpul îi tremura, aproape de

orgasm, latul palmei sale stângi stând lipit de prohab într-o poziție ca de karate, ca și când ar fi încercat să se rănească singur, ocupat să-și maseze penisul erect prin materialul pantalonilor în vreme ce mâna dreaptă tremura deasupra fotografiei desfigurate.

Cu o sforțare, se îndreptă de spate, sprijinindu-se de brațul meu. Se uită țintă la fotografiile mutilate ale actriței de film, înconjurată de punctele de impact și zonele rănilor pe care le marcase pentru moartea ei.

Șovăind, mi-am coborât brațul de pe umărul lui. Abdomenul plat îi era marcat de o rețea de cicatrice. Pe șoldul drept, cicatricile formau un model care-mi aștepta degetele, șabloanele unei mângâieri impriimate cu ani în urmă într-o uitată tamponare multiplă.

Controlându-mi flegma pe care o simțeam în gât, am arătat spre cicatrice, cinci gâlme care descriau un cerc vag deasupra crestei iliace. Vaughan mă privi fără un cuvânt în timp ce degetele îmi ajunseră la câțiva centimetri de pielea lui. O galerie de cicatrice îi însemna toracele și abdomenul. Sfârcul drept îi fusese retezat și repus la loc incorect, și era în permanență erect.

Ne-am plimbat prin lumina serii înspre parcare. De-a lungul terasamentului autostrăzii de nord traficul congestionat se mișca precum sângele într-o arteră muribundă. În parcare goală așteptau, în

fața Lincolnului lui Vaughan, două mașini : o mașină a poliției și mașina sport albă a lui Catherine. Un polițist inspecta Lincolnul, uitându-se prin geamurile prăfuite. Celălalt o interoga pe Catherine.

Polițiștii îl recunoscuseră pe Vaughan și-i făcură semn. Crezând că veniseră să mă chestioneze în legătură cu tot mai accentuata mea relație homoerotică pe care o aveam cu Vaughan, m-am întors cu spatele, simțindu-mă vinovat.

Catherine veni spre mine în vreme ce polițiștii îl abordară pe Vaughan.

— Vor să-l chestioneze pe Vaughan în legătură cu un accident aproape de aeroport. Un pieton – ei cred că a fost călcat intenționat.

— Pe Vaughan nu-l interesează pietonii.

De parcă m-ar fi auzit, polițiștii se întoarseră la mașina lor. Vaughan îi urmări din priviri, cu capul înălțat ca un periscop parcă încercând să scaneze ceva la suprafața minților lor.

— Ar fi bine să-l duci tu cu mașina, zise Catherine pe când ne îndreptam spre Vaughan. O să vin după voi cu mașina mea. Unde-i a ta?

— Acasă. Nu mă simțeam în stare să înfrunt tot traficul ăsta.

— Atunci ar fi mai bine să vin cu tine.

Catherine mă privi cu atenție ca și când s-ar fi străduit să vadă prin gemulețul unei căști de scufundător.

— Ești sigur că poți conduce?

Așteptându-mă, Vaughan se întinse pe bancheta din spate a mașinii sale după un pulover alb. Când își dădu jos jacheta de dril, lumina crepusculului îi scoase în evidență cicatricile de pe abdomen și piept, o constelație de așchii albe care-i încercuiau corpul de la subsuoara stângă până jos, între picioare. Punctele de prindere ale actelor sexuale complexe fuseseră create de mașinile cu care el avusese intenționat accidente pentru plăcerea mea viitoare, straniile poziții de pe scaunele din spate sau din față ale mașinilor, bizarele acte de sodomie și felație pe care aveam să le întrețin pe când îmi plimbam mâinile pe corpul său de la un punct de prindere la următorul.

Capitolul 17

Intraserăm într-un ambuteiaj uriaș. De la racordul dintre autostradă și Western Avenue și până la rampa de acces a podului rutier benzile de trafic erau pline ochi de mașini, parbrizele reflectând, albite, culorile lichide ale soarelui ce apunea deasupra periferiilor vestice ale Londrei. Stopurile de frână pâlpâiau în aerul serii, strălucind în uriașa masă a caroseriilor de celuloză. Vaughan ședea cu un braț scos pe geamul pasagerului. Lovea portiera nerăbdător, izbind cu pumnul în tăblie. În dreapta noastră, peretele înalt al unui autobuz supraetajat al liniilor aeriene forma o mare de chipuri. Pasagerii de la geamuri păreau șiruri de morți care se uitau în jos la noi din galeriile unui columbar. Enorma energie a secolului XX, suficientă să împingă planeta pe o nouă orbită în jurul unui astru mai fericit, era consumată pentru a menține acea imensă pauză imobilă.

O mașină de poliție goni pe banda de coborâre a podului rutier, cu farurile scăpărând, cu girofarul

de pe acoperiș părând să biciuiască intermitent aerul întunecat. Deasupra noastră, în vârful benzii de urcare, doi polițiști deviau fluxul traficului spre dreapta. Triunghiuri de semnalizare așezate pe asfalt pulsau ritmic: „Încetiniți... Încetiniți... Accident... Accident...”. Zece minute mai târziu, când am ajuns la capătul estic al podului, am putut vedea jos locul accidentului. Șiruri de mașini treceau pe lângă un cerc de reflectoare ale poliției.

Trei mașini se ciocniseră la încrucișarea dintre rampa dreaptă de coborâre a podului și Western Avenue. În jurul lor, o mașină de poliție, două ambulanțe și un camion de depanare formau un ȧarc deschis. Pompieri și tehnicieni ai poliției munceau la vehicule, acționând cu lămpile de sudură asupra panourilor portierelor și acoperișurilor. Pe trotuare se strânsese o mulțime de oameni, iar pe podul pietonal care trecea peste Western Avenue spectatorii stăteau sprijiniți cot lângă cot pe balustrada metalică. Cea mai mică dintre mașinile implicate în accident, o mașină sport italiană galbenă, fusese aproape dezintegrată de o limuzină neagră cu distanța dintre osii alungită care derapase peste refugiul central. Limuzina se întorsese peste insula de ciment pe banda ei de circulație și se lovise de pilonul din oțel al unui indicator rutier, zdrobindu-și radiatorul și carcasa roții stângi, înainte să fie lovită la rândul ei de un taxi care intra pe Western Avenue dinspre drumul de acces. Coliziunea frontală în

spatele limuzinei, urmată de un capotaj, strivise taxiul lateral, transformând locul pasagerului și panourile habitaculului într-un unghi de aproximativ cincisprezece grade. Mașina sport zăcea cu roțile în sus în refugiul median. Un detașament de polițiști și pompieri o întorceau pe-o parte, scoțând la iveală două cadavre încă blocate în compartimentul strivit.

Lângă taxi, cei trei pasageri zăceau unul lângă altul, cu piepturile și picioarele înfășurate în păături. Infirmierii de prim-ajutor se ocupau de șofer, un bărbat în vârstă care ședea sprijinit de bara de protecție din spate, cu fața și hainele stropite de sânge, ca o neobișnuită boală de piele. Ocupanții limuzinei se aflau încă în cabina adâncă a mașinii, identitățile lor fiind sigilate în spatele geamului interior înstelat.

Am trecut pe lângă locul accidentului, strecurându-ne în față în coloana de mașini. Catherine se ascunsese pe jumătate în spatele scaunului din față. Ochii săi inexpresivi cercetau urmele de derapaj și bălțile de ulei amestecat cu sânge care traversau pavajul familiar precum codurile coregrafice ale unei complexe înfruntări armate, diagrama unei încercări de asasinat. Vaughan, dimpotrivă, stătea aplecat pe geam, cu ambele brațe pregătite parcă să apuce unul dintre cadavre. Într-un spațiu liber sau într-un fel de dulăpior de lângă bancheta din spate găsisese un aparat foto, care-i atârna acum la gât. Privirea i se muta cu repeziciune de la un vehicul accidentat la

altul, ca și când ar fi fotografiat fiecare amănunt cu propria-i musculatură, pe retinele albe ale cicatricelor din jurul gurii, memorând fiecare bară îndoită și fiecare os rupt într-un repertoriu de grimase rapide și expresii caraghioase. Pentru aproape prima oară de când îl întâlнисem, era absolut calm.

Cu sirena pornită, o a treia ambulanță veni pe banda de coborâre. Un motociclist al poliției ne tăie calea și încetini, apoi se opri, făcându-mi semn să aștept și să las ambulanța să treacă. Am oprit mașina și-am stins motorul, uitându-mă peste umărul lui Catherine la sumbrul tablou. La zece metri de noi se afla limuzina zdrobită, cu trupul tânărului șofer încă întins la pământ lângă ea. Un polițist se holba la rețeaua de sânge care-i cuprindea fața și părul ca vâlul unei văduve. Trei tehnicieni acționau cu răngi și echipament de tăiere asupra portierelor din spate ale limuzinei. Tăiară mecanismul înțepenit și traseră portiera în lături, descoperind pasagerii blocați înăuntrul habitaculului.

Cei doi ocupanți, un bărbat rumen la față, având în jur de cincizeci de ani, îmbrăcat într-un pardesiou negru, și o femeie tânără cu piele palidă, anemică, încă ședeau drepți pe bancheta din spate. Cu capetele în față, se uitau amândoi la polițiști și la sutele de spectatori, ca doi membri puțin importanți ai casei regale la o recepție oficială. Un polițist trase spre sine cuvertura de călătorie care le acoperea picioarele și mijloacele. Acest gest, care expuse

picioarele goale ale tinerei femei și labelle întoarse în afară ale picioarelor bătrânului, aparent rupte de la glezne, transformă imediat întreaga scenă. Fusta femeii se ridicase în jurul șoldurilor și coapsele îi erau depărtate ca și când și-ar fi expus în mod voit pubisul. Mâna sa stângă ținea manivela geamului, mânușa albă fiind pătată de sângele de la degetele mici. Îi oferî polițistului un zâmbet slab, ca o regină parțial dezbrăcată de hainele regale care invita un curtean să-i atingă părțile intime. Haina însoțitorului ei era largă și scotea la iveală toată lungimea pantalonilor săi negri și pantofii de lac. Coapsa lui dreaptă era întinsă ca a unui instructor de dans aflat într-un pas prelungit de tangou. Când se întoarse spre tânăra femeie, căutând-o cu o mână, alunecă pe-o parte de pe banchetă, lovindu-se cu gleznele de mormanul de valize din piele și cioburi de sticlă.

Coloana traficului avansă. Am pornit motorul și-am înaintat încet. Vaughan ridică aparatul foto la ochi, dar îl coborî când un infirmier de ambulanță încercă să i-l smulgă. Am trecut pe sub podul pietonal. Pe jumătate ieșit din mașină, Vaughan scrută zecile de picioare lipite de balustradele metalice, apoi deschise portiera și țâșni afară.

În timp ce eu opream mașina pe marginea drumului, el se întoarse în fugă spre podul pietonal, zigzagând printre mașini.

L-am urmat pe Vaughan înapoi la locul accidentului. Sute de fețe stăteau lipite de geamurile

mașinilor care coborau podul rutier. Spectatorii stăteau pe trei rânduri pe trotuare și în refugiul median, îngrămădiți laolaltă la gardul din ochiuri de sârmă care despărțea terasamentul șoselei de învecinata zonă comercială și rezidențială. Poliția renunțase la orice încercare de-a împrăști mulțimea aceea imensă. Un grup de tehnicieni se ocupa de mașina sport zdrobită, încercând să scoată acoperișul metalic ce fusese turtit peste capetele ocupanților. Pasagerii din taxi erau purtați pe târgi la o ambulanță. Șoferul mort al limuzinei zăcea întins cu o pătură peste față, în vreme ce un doctor și doi infirmieri urcau în compartimentul posterior.

M-am uitat în jur la mulțime. Era de față un număr considerabil de copii, mulți ridicați pe umerii părinților ca să poată vedea mai bine. Girofarurile poliției se mișcau pe fețele atente ale spectatorilor (noi, între timp, urcam terasamentul spre gardul de sârmă), care, nearătând nici o urmă de neliniște, se uitau la scenă cu interesul calm și studiat al cumpărătorilor inteligenți la o vânzare importantă de animale pursânge. Pozițiile lor relaxate sugerau o înțelegere comună a celor mai mici subtilități, ca și când și-ar fi dat seama cu toții de întreaga semnificație a deplasării grilajului de radiator al limuzinei, a distorsiunii caroseriei taxiului și a desenelor formate de crăpături pe parbrizul spart.

Între mine și Catherine se îndesa cu blândețe, pe terasament, un băiat de treisprezece ani îmbrăcat

în costum de cowboy, care urmărea, fără să se oprească din mestecatul gumei, cum e urcat pe o targă ultimul dintre pasagerii taxiului. Un polițist împrăstia cu o mătură var pe cimentul mânjit de sânge de lângă mașina sport. Cu mișcări calculate, speriat parcă să nu rezolve complexa aritmetică umană a acelor răni, acesta mătura cheagurile închise la culoare spre bordura refugiului median.

Din zona comercială, traversând piața publică, soseau alți spectatori. Treceau printr-o spărtură din gardul de sârmă. Împreună urmăream cum cei doi ocupanți ai limuzinei erau scoși prin portiera înclinată a mașinii lor. Prin mințile noastre treceau, evident, cele mai vii fantezii erotice, acte sexuale imaginare întreținute, cu imensă bună-cuviință și atenție, pe șoldurile pătate de sânge ale acelei tinere femei care zăcea în mașină, și avându-i ca protagoniști pe membrii acelui public de spectatori, dintre care fiecare, pășind în față și intrând în compartimentul distrus al limuzinei, îi introducea penisul în vagin, inseminând infinitele posibilități pe care mariajul dintre violență și dorință le-ar fi făcut să înflorească.

În jurul meu, pe Western Avenue și de-a lungul ambelor rampe ale podului rutier, se întindea uriașul trafic congestionat pricinuit de accident. Eu, în mijlocul uraganului paralizant, mă simțeam absolut liniștit, de parcă obsesiile centrate pe infinita înmulțire a vehiculelor îmi fuseseră în sfârșit potolite.

Vaughan, dimpotrivă, părea să-și fi pierdut interesul față de accident. Cu aparatul foto ridicat deasupra capului, își croia violent drum printre spectatorii care coborau încet podul. Catherine îl privi cum face ultimii trei metri dintr-un salt și cum tâșnește printre polițiștii obosiți. Evidentul ei interes pentru Vaughan, ochii care îi evitau pe ai mei, dar care priveau țintă fața lui plină de cicatrice pe când mă ținea strâns de braț, nu mă surprindeau și nici nu mă tulburau. Simțeam deja că noi trei aveam încă de profitat la maximum de acel accident, să-i jucăm posibilitățile accelerante în cadrul propriilor noastre vieți. Mă gândeam la cicatricele de pe corpul meu și al lui Vaughan, și la rănilor de pe corpurile supraviețuitorilor accidentului din spatele nostru, puncte de contact ale tuturor posibilităților sexuale din viitorul lor.

Cu sirenele țipând, plecă și ultima ambulanță. Spectatorii se întoarseră la mașinile lor sau urcară terasamentul către spărtura din gardul de sârmă. O adolescentă într-un costum de dril trecu pe lângă mine, ținută de mijloc de tânărul ei bărbat. Acesta îi susținea sânul drept cu dosul palmei, mângâindu-i sfârcul cu încheieturile degetelor. Urcară într-o mașină cu roți mari toată numai fanioane și vopsea galbenă, și plecară în sunetul ciudat al claxonului. Un bărbat îndesat în geacă de camionagiu își ajută nevasta să urce terasamentul, ținându-i o mână pe

fese. Această sexualitate perversă umplea aerul, ca și când am fi fost membrii unei congregații care plecau de la o predică unde fuseseră îndemnați să își celebreze propria sexualitate cu prietenii și străinii, și porneau în noapte să imite euharistia sângeroasă pe care tocmai o privisem cu cei mai improbabili parteneri.

Catherine stătea sprijinită de partea din spate a Lincolnului, cu pubisul lipit de aripa cromată și fără să mă privească.

— Conduci tu? Te simți bine, nu?

Stăteam cu picioarele depărtate, cu mâinile la piept, inhalând aerul inundat de lumină. Îmi simțeam din nou rănilile, simțeam cum mă taie la piept și genunchi. Mi-am căutat cicatricele, leziunile acelea fine care emanau acum o durere rafinată și mângâietoare. Corpul îmi strălucea în punctele acelea, ca un om ridicat din morți care se încălzea la rănilile vindecate ce îi cauzaseră deja prima moarte.

Am îngenuncheat lângă roata stângă din față a Lincolnului. Bara de protecție și carcasa roții erau mânjite cu fâșii dintr-un material gelatinos negru, demarcând discul înnoroiat al pneului alb. Am atins reziduurile gumate cu degetele. Carcasa roții prezenta o adâncitură pronunțată, aceeași deformare suferită de propria mea mașină în urmă cu aproximativ doi ani când lovisem un ciobănesc german care traversase orbește strada în fugă. Mă oprisem atunci la o sută de metri mai încolo și mersesem pe

jos înapoi, unde găsisem două școlărițe care vomitau în căușul palmelor la vederea câinelui mort.

Am arătat spre urmele de sânge.

— Probabil ai lovit un câine – s-ar putea ca poliția să-ți sechestreze mașina până ce vor face analizele de sânge.

Vaughan îngenunche lângă mine și inspectă petele de sânge, clătinând cu înțelepciune din cap.

— Ai dreptate, Ballard – în zona de serviciu a aeroportului e o spălătorie deschisă și noaptea.

Îmi țin portiera deschisă, fără urmă de ostilitate în ochii severi, calmat parcă și relaxat de accidentul pe lângă care trecuserăm. M-am așezat la volan, așteptându-l să dea ocol mașinii și să se așeze lângă mine, însă el deschise portiera din spate și urcă alături de Catherine.

Când am pornit, aparatul lui foto ateriză pe scaunul din față. Amintirile lui invizibile, argintii, ale durerii și excitării se distilau pe rola lor întunecoasă în vreme ce, în spatele meu, cele mai sensibile suprafețe mucoase ale lui Catherine își descărcău în liniște propriile substanțe chimice stimulatoare.

Am pornit spre vest, către aeroport. Am urmărit-o pe Catherine în oglinda retrovizoare. Ședea în mijlocul banchetei, cu coatele pe genunchi, uitându-se peste umărul meu la luminile aiuritoare ale autostrăzii. La primul semafor, când am aruncat o

privire spre ea, mi-a zâmbit liniștitor. Vaughan ședea ca un gangster plictisit lângă ea, cu genunchiul stâng sprijinit de coapsa ei. Cu o mână se freca fără băgare de seamă între picioare. Se uita ținută la baza gâtului ei, plimbându-și ochii pe contururile obrazului și umărului său. Dacă l-ar fi ales ea pe Vaughan, al cărui stil maniacal însuma tot ce găsea ea mai exasperant, mi s-ar fi părut perfect logic. Accidentul în lanț pe care-l văzuserăm făcuse să i se deschidă în minte aceleași capcane ca și-n mintea mea.

La intrarea dinspre nord-vest a aeroportului am întors în zona de serviciu. În peninsula aceea dintre gardul împrejmuitor și drumurile de acces spre Western Avenue se afla un complex de firme de închirieri auto, cantine non-stop, birouri de transport marfă și stații de benzină. Aerul de seară era străbătut de luminile de navigație ale avioanelor de pasageri și ale vehiculelor de întreținere, de mii de faruri care străbăteau Western Avenue și podul rutier. Lumina tremurătoare de pe fața lui Catherine o făcea să pară ca fiind parte a acelei serii de la mijlocul verii, o adevărată creatură a aerului electric.

O coloană de mașini își aștepta rândul să treacă prin spălătoria automată. În întuneric, cele trei role de nailon se loveau ritmic de lateralele și acoperișul unui taxi parcat în stația de spălare, din suporturile metalice țâșnind apă și soluție pe bază de săpun. La cincizeci de metri mai încolo, cei doi îngrijitori de

noapte ședeau în dughenele de sticlă de lângă pompele pustii de benzină, citind reviste cu benzi desenate și ascultând un radio cu tranzistori. Am urmărit rolele cum măturau taxiul. Ascunși în cabină, în vreme ce apa clăbucită lovea geamurile, șoferul ieșit din tură și soția lui erau două manechine invizibile și misterioase.

Mașina din față avansă câțiva metri. Stopurile de frână iluminează interiorul Lincolnului, poleindu-ne în roz. În oglinda retrovizoare am văzut că soția mea stătea tolănită pe banchetă, cu spatele lipit de al lui Vaughan, cu ochii ațintiți spre pieptul lui, spre cicatricele din jurul sfârcurilor rănite, care străluceau ca niște puncte de lumină.

Am înaintat câțiva metri. În spatele meu se întindea o masă de întuneric și tăcere, un univers condensat. Mâna lui Vaughan se mișcă pe o suprafață. M-am prefăcut că retrag antena radioului. Accidentul de sub podul rutier, într-o poziție aproape simetric opusă poziției mele, și loviturile pulsatile ale rolelor din spălătorie îmi goliseră de sens reacțiile. Eventualitatea unei noi violențe, chiar mai excitantă, fiindcă îmi atingea doar mintea, nu și terminațiile nervoase, era reflectată în luciul deformat al stâlpului cromat al geamului de lângă încheietura mâinii mele, în panourile afundate ale capotei Lincolnului. M-am gândit la infidelitățile trecute ale lui Catherine, legături amoroase întotdeauna vizualizate în minte, dar niciodată observate.

Un îngrijitor ieși din cabina de plată și se duse la automatul cu țigări de lângă zona de lubrifiere. Reflexia sa în cimentul ud se îmbină cu luminile mașinilor care treceau pe autostradă. Apa țâșnea din suporturile metalice de deasupra mașinii dinaintea noastră. Jetul de spumă lovi capota și parbrizul, ascunzând vederii după smalțul lui lichid două stewardese și-un steward.

Când m-am întors, am văzut că Vaughan ținea în mâna făcută căuș sânul drept al soției mele.

Am înaintat încet în tunelul gol, concentrându-mă asupra comenzilor. De pe rolele nemișcate din fața mea curgeau ultimele șiroaie de lichid. Am coborât geamul și m-am căutat în buzunare după monede. Meridianul rotofei al sânelui lui Catherine stătea adăpostit în mâna lui Vaughan, cu sfârcul umflat între degetele sale, pregătit parcă să hrănească un pluton de guri masculine vorace, buzele a nenumărate secretare lesbiene. Vaughan îl lovea încet, mângâind protuberanțele supranumerare, nu mai mari ca niște delicioase zgrăbunțe, cu buricul degetului mare. Catherine coborî ochii spre sân cu o privire extaziată, de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară, fascinată de geografia lui unică.

Mașina noastră era singură în spațiul pentru spălare. Împrejur, curtea era pustie. Catherine se lăsă pe spate cu picioarele depărtate, cu gura ridicată spre Vaughan, care o atinse cu buzele sale,

suprapunându-și pe rând fiecare cicatrice. Aveam impresia că actul acela era un ritual golit de sexualitatea comună, o întâlnire stilizată dintre două corpuri care-și recapitulau sensul mișcării și al coliziunii. Pozițiile lui Vaughan, felul în care-și ținea brațele pe când o mișca pe soția mea pe banchetă, ridicându-i genunchiul stâng așa încât corpul său să stea în deschiderea coapselor ei, un balet gimnastic celebrând o nouă tehnologie. Mâinile lui explorau dosul coapselor ei într-un ritm lent, ținând-o de fese și, fără să-l atingă, ridicându-i pubisul expus spre gura sa plină de cicatrice. Îi aranja corpul într-o serie de poziții, căutând cu grijă codurile membrelor și musculaturii ei. Catherine încă părea doar pe jumătate conștientă de Vaughan, ținându-i penisul în mâna stângă și făcându-și degetele să alunece către anus ca și când ar fi întreținut un act absolut golit de sentiment. Îi atinse pieptul și umerii cu mâna dreaptă, explorând desenele cicatricelor de pe piele, puncte de prindere pe care le concepuseră accidente speciale pentru actul acela sexual.

O voce strigă. Cu țigara în mână, unul dintre îngrijitori stătea în întunecimea udă, făcându-mi semn ca un comandant de zbor al unui portavion. Am introdus monedele în fantele cuvenite și-am închis geamul. Apa începu să lovească mașina, încețoșând geamurile și închizându-ne în interiorul ei, luminat doar de cadranele tabloului de bord. În acea grotă albastruie, Vaughan stătea pe diagonala

banchetei din spate. Catherine îngenunche peste el, cu fusta trasă în jurul mijlocului, ținându-i penisul în ambele mâini, cu gura la doar câțiva centimetri de gura lui. Farurile îndepărtate, refractate prin soluția de săpun care biciuia geamurile, le acopereau trupurile cu o strălucire luminescentă, făcându-i să pară două ființe umane semimetalice din viitorul îndepărtat care făceau dragoste într-un alcov cromat. Motorul angrenajului de spălare începu să duduie. Periile bubuiră pe capota Lincolnului și porniră huruind către parbriz, învârtind soluția de săpun într-un vârtej de spumă. Mii de bule se sparseră pe parbriz. În vreme ce rolele duduiau pe acoperiș și portiere, Vaughan începu să-și împingă pelvisul în sus, aproape ridicându-și fesele de pe banchetă. Cu mâini nepricepute, Catherine își așeză vulva peste penisul lui. În hurelul tot mai puternic al rolelor din jurul nostru, ea și Vaughan se legănară împreună, Vaughan ținându-i sânii cu palmele ca și când ar fi încercat să-i forțeze să devină un singur glob. În clipa orgasmului lui, icnetele lui Catherine fură înghițite de vâjâitul angrenajului de spălat.

Cadrul metalic de susținere se retrase în poziția de start. Mașinăria se închise singură. Rolele atârnavu flască în fața sticlei curate a parbrizului. Ultimele șiroaie de apă cu detergent se scurgeau prin întunecimea gurilor de drenaj. Aspirând aerul printre buzele cicatrizate, Vaughan se lăsă epuizat pe spate, uitându-se la Catherine cu ochi confuzi. O privi cum

își trage în lături coapsa stângă prinsă de crampe, o mișcare pe care-mi aminteam s-o fi făcut de o sută de ori cu mine. Avea sânii învinețiți de degetele lui Vaughan, urmele formând un desen ca de răni ale unui accident. Îmi venea să mă întorc și să-i ajut să înceapă următorul act sexual, să vâr sfârcurile lui Catherine în gura lui Vaughan, să introduc penisul lui în rectul ei mic, urmând liniile călăuzitoare oferite de cusăturile diagonale ale banchetei îndreptate spre perineul ei. Îmi venea să-i potrivesc contururile sânilor și șoldurilor după linia capotei mașinii, celebrând în acel act sexual mariajul dintre corpurile lor și tehnologia aceea blajină.

Am coborât geamul și am introdus alte monede în fanta mașinăriei. Când jeturile de apă biciuірă caroseria încă udă, Vaughan și soția mea începură din nou să facă dragoste. Catherine îl ținea de umeri, uitându-se la fața sa cu ochi posesivi, o amantă dezlănțuită. Își înlătură părul blond de pe obraji, dornică să se întoarcă iarăși la corpul lui Vaughan. Acesta o sprijini de banchetă, îi depărtă coapsele și începu să-i maseze pubisul, căutându-i anusul cu degetul mijlociu. Se aplecă spre ea pe-un șold, adoptând amândoi poziția diplomatului rănit și-a tinerei femei pe care-i văzuserăm stând împreună în cabina limuzinei zdrobite. O ridică peste el, înfi-gându-i frontal penisul în vagin, cu o mână la sub-suoara ei dreaptă, cu cealaltă sub fesă, cu aceleași mișcări pe care le făcuseră infirmierii ca s-o ridice pe femeie din mașină.

În vreme ce rolele bubuiau deasupra noastră, într-un moment de luciditate deplină, Catherine se uită în ochii mei. Expresia ei arăta deopotrivă ironie și afecțiune, o acceptare a unei logici sexuale pe care o recunoșteam amândoi și pentru care ne pregătiserăm. Am stat tăcut pe scaunul din față în timp ce săpunul se prelingea pe acoperiș și pe portiere ca varul lichid. În spatele meu, sperma lui Vaughan scliffea pe sâni și abdomenul soției mele. Periile bubuiau și izbeau mașina; jeturile de apă și soluție de săpun stropeau caroseria ei acum imaculată. De fiecare dată când mașinăria își încheia ciclul, lăsam geamul jos și introduceam alte monede în fantă. Cei doi îngrijitori ne priveau din chioșcul lor de sticlă, muzica diafană a radioului cu tranzistori răsunând în aerul nopții pe când angrenajul se întorcea la poziția inițială.

Catherine strigă, un icnet de durere întrerupt de mâna puternică a lui Vaughan așezată peste gura ei. Apoi, Vaughan se lasă pe spate, cu șoldurile încălecate de picioarele ei, lovind-o cu o mână în vreme ce cu cealaltă îi îndesa forțat penisul în vagin. Fața ei era contractată într-o expresie de furie și neputință. De pe gâtul și pieptul lui curgea transpirația, îmbibându-i betelia pantalonilor. Loviturile mâinii lui produceau umflături livide pe brațele și șoldurile lui Catherine, care, sleită de puteri, stătea sprijinită de spătarul banchetei în spatele capului său. Cu penisul pompând fără rost în vulva ei învinețită,

Vaughan se lăsă să cadă pe banchetă. Își pierduse deja interesul pentru tânăra femeie care, în timp ce-și trăgea hainele pe ea, plângea cu suspine. Măinile lui pline de cicatrice explorau materialul ros al banchetei, desenând din spermă o diagramă misterioasă: un semn astrologic sau poate o intersecție rutieră.

Când am ieșit din spălătorie, rolele continuau să se scurgă tăcute în întuneric. În jurul mașinii, o baltă imensă de clăbuci albi se făcea una cu cimentul ud.

Capitolul 18

Autostrada era liberă. Pentru întâia oară de la externarea mea, străzile erau goale, ca și când epuizantele acte sexuale dintre Vaughan și Catherine ar fi izgonit pentru totdeauna vehiculele. În vreme ce conduceam mașina spre imobilul nostru din Drayton Park, felinarele stradale iluminau fața adormită a lui Vaughan, abandonat pe bancheta din spate, cu gura desfigurată de cicatrice deschisă ca aceea a unui copil pe spătarul îmbibat de sudoare. Chipul lui părea golit de orice urmă de agresivitate, ca și când sperma pe care o vărsase în vulva lui Catherine atenuase momentul de criză.

Catherine se așază în față, îndepărtându-se de Vaughan. Îmi atinse umărul într-un gest de afecțiune domestică. În oglinda retrovizoare i-am văzut umflăturile de pe obraz și gât, gura învinețită care-i deforma zâmbetul nervos. Desfigurările acestea subliniau elementele adevăratei sale frumuseți.

Când am ajuns acasă, Vaughan încă dormea. Eu și Catherine am stat în întuneric lângă mașina imaculată, capota ei lustruită părând un scut negru.

Am prins-o de braț pentru a o susține, luându-i poșeta din mână. Când am pornit spre intrarea casei peste pietrișul sfărâmat, Vaughan se ridică anevoie de pe bancheta din spate. Fără să se uite în urmă la noi, se strecură nesigur la volan. Mă așteptam să demareze în trombă, însă el porni motorul și plecă în liniște.

În lift, am ținut-o strâns pe Catherine, iubind-o pentru loviturile pe care Vaughan le aplicase corpului său. Mai târziu în noaptea aceea, i-am explorat trupul și vânătăile, pipăindu-le blând cu buzele și obrazii, văzând în porțiunea de piele zdrelită de pe abdomen geometria violentă a fizicului puternic al lui Vaughan. Penisul meu urmări simbolurile crude pe care i le lăsaseră pe piele mâinile și gura lui. Am îngenuncheat peste ea pe când stătea întinsă pe diagonala patului, picioarele-i mici odihnindu-se pe perna mea, cu o mână sub sânul drept. M-a privit cu o expresie calmă și afectuoasă în timp ce-i atingeam corpul cu vârful penisului, demarcând punctele de contact ale accidentelor imaginare de automobil pe care Vaughan i le imprimase pe corp.

Dimineața următoare, am plecat la studiourile din Shepperton, fericit de mișcarea traficului din jurul meu, liber în sfârșit să mă bucur de benzile pline de mașini în viteză. De-a lungul elegantei sculpturi mobile a autostrăzii de ciment, carapacele colorate ale miilor de mașini se mișcau precum centaurii bine-veniți ai unei insule arcadiene.

Vaughan mă aștepta deja în parcare la studioului, cu Lincolnul parcat în locul meu. Cicatricele de pe abdomenul său străluceau în soarele dimineții, la câțiva centimetri de degetele mele strânse pe rama portierei. O aureolă albă de mucoasă vaginală uscată îi încercuia prohabul jeansilor, demarcând locul unde vulva soției mele îi apăsase pubisul.

Îmi deschise portiera Lincolnului din partea șoferului. Așezându-mă la volan, mi-am dat seama că-mi doream acum să petrec cât mai mult timp posibil cu el. Se așază cu fața la mine, cu un braț întins pe spătarul scaunului în spatele capului meu, cu penisul greu îndreptat spre mine dintre cracii jeansilor. Simțeam acum fiorii unei adevărate afecțiuni față de el, fiori de gelozie, iubire și mândrie. Voiam să-i ating corpul, să-l țin de coapsă în timp ce conduceam, așa cum o ținusem pe Catherine în ziua primei noastre întâlniri, să-mi las mâna să i se odihnească pe șold în vreme ce ne îndreptam spre mașină sau ne îndepărtam de ea.

Când am rotit cheia în contact, spuse:

— Seagrave a dispărut.

— Unde? Aici s-a terminat scena accidentului.

— Numai Dumnezeu știe. Se plimbă la volan cu o perucă pe cap și într-o haină din piele de leopard. S-ar putea să înceapă s-o urmărească pe Catherine.

Nu m-am mai dus la birou. În acea primă zi ne-am plimbat ore întregi pe autostrăzi în căutarea lui

Seagrave, ascultând frecvențele poliției și ambulanței la radioul VHF al lui Vaughan. Cu urechea la rapoartele privitoare la accidente, acesta își pregătea aparatele foto pe bancheta din spate.

Când luminile serii se așezară peste ultimele blocaje rutiere ale zilei, Vaughan își reveni complet în simțiri. L-am dus la apartamentul său, un studio mare cu o singură cameră la ultimul etaj al unui bloc ce dădea spre râul de la nord de Shepperton. Încăperea era plină de aparate electronice defecte: mașini de scris electrice, o unitate de calculator, mai multe osciloscoape, casetofoane și aparate de filmat. Pe patul nearanjat erau maldăre de cabluri electrice încolăcite. Rafturile și pereții erau burdușiți cu manuale științifice, serii incomplete de reviste tehnice, romane științifico-fantastice în ediții de masă și reeditări ale propriilor sale lucrări. Vaughan își mobilase apartamentul fără vreo urmă de interes – scaunele desperecheate din vinilin și crom păreau să fi fost alese la voia întâmplării din vitrina unui magazin universal de periferie.

Mai presus de toate, apartamentul era dominat de evidentul narcisism al stăpânului său – pereții studioului, ai băii și ai bucătăriei erau acoperiți cu fotografii ale lui însuși, instantanee din emisiunile sale televizate, încercări ale unor poze de ziar, cadre polaroid înfățișându-l pe el pe platou, bucurându-se de atenția fetei de la machiaj, gesticulând spre producător doar de dragul fotografului. Toate pozele

datau dinaintea accidentului său, ca și când anii următori ar fi marcat o zonă atemporală, o perioadă ale cărei nevoi imediate depășeau vanitatea. Și totuși, în timp ce se plimba prin apartament, făcând un duș sau schimbându-și hainele, Vaughan era pe deplin conștient de acele imagini șterse, îndreptându-le colțurile ridicate de parcă s-ar fi temut că, odată cu dispariția lor completă, și-ar fi pierdut și el propria identitate.

În seara aceea, în vreme ce conduceam de-a lungul autostrăzilor, i-am observat această încercare de autoetichetare, de fixare a propriei identități prin imprimarea ei peste un eveniment extern sau altul. Ascultând radioul, Vaughan stătea lângă mine, în scaunul pasagerului, aprinzându-și prima țigară. Mirosul proaspăt al corpului său bine îmbăiat fu înăbușit mai întâi de mirosul hașişului și apoi, când am trecut pe lângă primul accident de mașină, de acreala spermei care-i umezi prohabul pantalonilor. În timp ce străbăteam rețeaua de străzi lăturalnice către următorul accident, cu capul invadat de rășina arsă, m-am gândit la corpul lui Vaughan în baia apartamentului său, la furtunul puternic al penisului ițindu-i-se din pubisul tare. Cicatricele de pe genunchi și coapse erau ca niște trepte miniaturale, locuri de prindere pe acea scară a excitărilor disperate.

Până la primele ore ale dimineții, văzuserăm deja trei coliziuni. În confuzia mea, continuam să cred că încă mai încercam să-l căutăm pe Seagrave, însă

știam că Vaughan își pierduse interesul față de pilotul cascador. După a treia dintre ciocnirile acestea, după ce plecară polițiștii și infirmierii de ambulanță, și după ce și ultimul camionagiu de noapte se întorsese la vehiculul său, Vaughan își termină țigara și străbătu nesigur cimentul alunecos din cauza uleiului spre terasamentul autostrăzii. O berlină mare, condusă de o doctoriță stomatolog de vârstă mijlocie, derapase prin parapet și se răsturnase în grădina abandonată de jos. L-am urmat și m-am uitat de la balustrada ruptă cum coboară la mașina întoarsă acum cu roțile în sus. Se plimbă prin iarba înaltă până la genunchi din jurul mașinii și ridică de jos o bucată de cretă albă aruncată de polițiști. Pipăi cu mâinile marginile tăioase ale sticlei sparte și ale tablei perforate, se apăsă pe acoperișul zdrobit și pe cutia tabloului de bord. Apoi făcu o scurtă pauză, urinând în întuneric peste grilajul cald încă al radiatorului, făcând să se ridice în aerul nopții un nor de aburi. Își coborî ochii spre penisul pe jumătate erect, apoi se uită în spate la mine într-un fel confuz, cerându-mi parcă să-l ajut să identifice acel ciudat organ. Îl lipi apoi de aripa din dreapta față a mașinii și, cu creta, îi desenă conturul pe celuloza neagră. Inspectă gânditor rezultatul și, satisfăcut, se învârti în jurul mașinii, marcându-și conturul penisului pe portiere și pe geamurile crăpate, pe capacul portbagajului și pe bara de protecție din spate. Ținându-și penisul

în mână pentru a-l proteja de metalul tăios, urcă pe locul din față și începu să-i deseneze conturul pe tabloul de bord și pe cotiera dintre scaune, demar-când astfel epicentrul erotic al unui accident sau act sexual, celebrând mariajul dintre propriul organ genital și bordul zdrobit peste care murise doctorița stomatolog de vârstă mijlocie.

Pentru el, cele mai mici detalii stilizate conțineau o viață organică la fel de semnificativă ca și aceea a membrilor și a organelor de simț ale ființelor umane care conduceau acele vehicule. Avea astfel obiceiul să mă oprească la semafoare și să se uite minute în șir la îmbinarea dintre montura unui ștergător de parbriz și parbrizul însuși la o mașină staționată. Contururile caroseriilor limuzinelor americane și ale mașinilor sport europene, cu subordonarea funcției lor gestului, îl încântau. Urmăream un Buick nou sau un Ferrari vreme de jumătate de oră, în tot acest timp el studiind fiecare detaliu al caroseriei și fasonării părții posterioare. Am fost opriți de mai multe ori de poliție pentru că ne învârteam în jurul unui Lamborghini parcat, proprietatea unui înstărit proprietar de bar din Shepperton, în timp ce Vaughan fotografia obsesiv înclinația precisă a stâlpilor de parbriz, proeminența unui adăpost de far, forma bombată a unei apărătoare de roată. Era obsedat de profilul aerisitoarelor cromate de pe barele de protecție, de cornișele din oțel inoxidabil ale caroseriei, de capacele ștergătoarelor de parbriz, de încuietorile portbagajului și ale portierelor.

Hoinărea prin parcările supermarketurilor de lângă Western Avenue ca și când s-ar fi plimbat printr-o colonie estivală, fascinat de aripile înălțate ale unei mașini Corvette pe care o tânără gospodină o scoate cu spatele în stradă. Spoilerele din față și din spate îl aruncau într-o transă a recunoașterii, de parcă ar fi revăzut cine știe ce pasăre a paradisului. Deseori, pe când străbăteam autostrăzile, îmi făcea semn să trec pe stânga peste liniile demarcatoare și să țin Lincolnul pe poziție, așa încât lumina soarelui ce ne venea pieziș din față să se reflecte în profilul exact al liniei de acoperiș al unui coupé aflat în trecere, savurând proporțiile perfecte ale unui montaj posterior trunchiat. Mima încontinuu, în propriu-i comportament, egalitatea dintre linia unei mașini și elementele organice ale corpului său. Într-o zi, când urmăream o mașină de concepție italiană cu aripile din spate boante, gesticulațiile sale spre târfa de la aeroport care ședea între noi deveniră stilizate și exagerate, uimind-o pe femeia plictisită cu felul său grăbit de-a vorbi și cu mișcările umerilor.

Pentru Vaughan, interioarele colorate ale Lincolnului și ale celorlalte mașini pe care începuse să le fure pentru aproximativ o oră în fiecare seară stimulau cu precizie porțiunile de piele ale tinerelor târfe pe care el le dezbrăca în vreme ce eu conduceam mai departe pe autostrăzile întunecate. Coapsele lor goale se modelau după panourile de vinilin pastel;

difuzoarele conice adânci recapitulau contururile sânilor lor ascuțiți.

Vedeam interiorul mașinii ca pe un caleidoscop de părți iluminate ale corpurilor feminine. Antologia aceasta de articulații ale mâinilor și coatelor, ale coapselor și pubisului, formau mariaje mereu schimbătoare cu contururile automobilului. Odată, eu și Vaughan am parcurs autostrada perimetrală de la sud de aeroport; am ținut cu grijă mașina pe mijlocul curburii suprafeței de asfalt, celebrând cu Vaughan sânul expus al unei școlărițe pe care o agățase lângă studiouri. În mișcarea mașinii de-a lungul acelei curburi, noi doi izolam geometria perfectă a acelei pere albe scoase din cămașa ei.

Corpul lui Vaughan, cu pielea lui neplăcută la vedere și cu paloarea-i unsuroasă, adopta o frumusețe dură, mutilată, în peisajul, tot numai panouri de semnalizare, al autostrăzii. Contraforturile de ciment de-a lungul bazei podului rutier de pe Western Avenue, umeri osoși dispuși la intervale de cincizeci de metri, recompuneau secțiuni ale fizicului plin de cicatrice al lui Vaughan.

În cursul multelor săptămâni când i-am servit drept șofer, dându-i bani ca să plătească prostituatele și târfele cu jumătate de normă care-și făceau veacul în jurul aeroportului și-a hotelurilor lui, l-am privit pe Vaughan cum explorează fiecare stradă și fiecare cotitură a raportului sex-automobil. Pentru el, mașina era cel mai important și singurul loc

adevărat al actului sexual. Cu fiecare dintre femeile acelea, Vaughan explora câte un act sexual diferit, introducându-și penisul în vagin, anus și gură aproape ca reacție la drumul pe care circulam, la densitatea traficului, la stilul meu de condus.

În același timp, mi se părea că Vaughan alegea în gând anumite acte sexuale și poziții pentru o întrebuințare viitoare, pentru actul sexual suprem din mașină. Evidenta egalitate instituită de el între sex și chinestezia autostrăzii era într-un fel înrudită cu obsesiile sale față de Elizabeth Taylor. Se imagina el oare într-un act sexual cu ea, murind împreună într-un accident complex? Dimineața și în primele ore ale după-amiezilor o urmărea de la hotel și până la studiourile de film. Nu-i spuseseam că negocierile noastre pentru ca actrița să joace în proiectata reclamă la mașină eșuaseră. Așteptând-o să apară, își contorsiona ușor mâinile și se agita pe bancheta din spate, aproape ca și când trupul său ar fi mimat inconștient, pe derulare rapidă, sute de raporturi sexuale cu ea. Mi-am dat seama că asambla într-o formă incoerentă elementele unui act sexual conceptual ce o cuprindea pe actriță și traseul pe care l-ar fi ales aceasta pentru a se întoarce de la studiourile din Shepperton. Gesturile sale pe jumătate conștiente, felul grotesc în care stătea cu brațul atârnat afară din mașină, voind parcă să-l deșurubeze și să arunce membrul însângerat sub roțile mașinii din spatele nostru, rictusul gurii sale când

simula sugerea unui sfârc păreau a fi repetiții particulare pentru o dramă înspăimântătoare care i se derula în minte, actul sexual pe care-l vedea drept punctul culminat al propriei sale coliziuni mortale.

În cursul acestor ultime săptămâni, Vaughan era hotărât să atingă cu propria-i sexualitate locurile unui itinerar secret, cartografiind cu sperma sa coridoarele acestei viitoare drame. Treptat, am ajuns aproape de-o confruntare deschisă cu poliția. Într-o seară, în timpul orei de vârf, Vaughan mi-a făcut semn să aștept la verdele semaforului, blocând intenționat coloana de mașini din spatele nostru. Cu farurile pâlpâind, o mașină a poliției trase lângă noi, copilotul bănuind după poziția contorsionată a lui Vaughan că fuseserăm implicați într-un accident major. Acoperind fața fetei de lângă el, o casierită adolescentă de supermarket, Vaughan stătea în poziția ambasadorului rănit pe care-l văzuserăm scos din limuzina zdrobită. În ultimul moment, când polițistul coborî din mașină, i-am ignorat protestele și am accelerat.

Sătul de Lincoln, Vaughan închiria alte mașini din parcurile aeroportului, folosind un set de chei universale pe care i le dăduse Vera Seagrave. Urcam și coboram din vehiculele acestea parcate pe timpul zilei, ale căror proprietari erau în Paris, Stuttgart sau Amsterdam, ducându-le seara înapoi la locul de parcare, după ce ne terminam treaba cu ele. Deja nu mai eram în stare să mă adun și să fac un efort

pentru a-l opri pe Vaughan. Obsedat de corpul lui dur în aceeași măsură în care el însuși era obsedat de corpurile automobilelor, m-am trezit prizonierul unui sistem de ademenitoare violențe și excitări, un sistem alcătuit din autostrăzi și blocaje rutiere, din mașinile pe care le furam și din descărcările sexuale ale lui Vaughan.

În ultima vreme, am observat că femeile pe care le aducea în mașină seară de seară începuseră să semene din ce în ce mai mult, la culoarea pielii și la figură, cu actrița de film. Școlărița cu păr negru aducea cu Elizabeth Taylor tânără, iar celelalte femei o reprezentau în etape succesive de vârstă.

Capitolul 19

Vaughan, Gabrielle și cu mine am vizitat salonul auto de la Earls Court. Calm și galant, Vaughan o conducea pe Gabrielle prin mulțime, purtându-și ostentativ fața plină de cicatrice ca și când rănila acelea ar fi fost o reacție solidară la picioarele ei infirme. Gabrielle se legăna printre sutele de mașini expuse pe stativă, cu corpurile lor de crom și celuloză scânteind aidoama armurii de ceremonie a unei armate de arhangheli. Legănându-se pe călcâie, femeia părea să încerce o plăcere enormă datorită acelor vehicule imaculate: așeza mâinile marcate de cicatrice pe vopseaua caroseriilor, se freca de ele cu șoldurile rănite ca o pisică săcâitoare. La standul Mercedes, reuși să-l facă pe tânărul vânzător s-o cheme ca să inspecteze interiorul unei mașini sport albe, bucurându-se de stânjeneala lui atunci când o ajută să-și potrivească picioarele zdrobite în spațiul dintre bancheta din față și bord. La aceasta, Vaughan fluieră admirativ.

Ne-am plimbat printre standurile și platformele rotitoare, Gabrielle croindu-și șontăcăit loc între

directori de firme auto și prezentatoare. Îmi țineam ochii ațintiți la proteza ei ortopedică, la coapsele și genunchii ei deformați, la umărul stâng tremurând, la părțile corpului său ce păreau să facă semne mașinilor imaculate de pe platformele rotitoare, invitându-le să-i înfrunte rănile. Când urcă în cabina unui mic sedan japonez, ochii ei blânzi îmi văzură corpul nevătămat în aceeași lumină verde-albăstruie care cădea și peste mașinile acelea cu o geometrie perfectă. Vaughan o conduse de la o mașină la alta, ajutând-o să urce pe platforme și să intre în cabinele prototipurilor stilizate, în mașinile special proiectate, în limuzinele de lux pe a căror banchete din spate ședea ca regina ostilă a acelei tehnarii hiperactive.

— Plimbă-te cu Gabrielle, Ballard, mă îndemnă Vaughan. Ține-o de braț. O să-i facă plăcere.

Mă încurajă să-i iau locul. După ce plecă sub pretextul că-l văzuse pe Seagrave, am ajutat-o pe Gabrielle să inspecteze un șir de mașini pentru invalizi. Am discutat în termeni ultraformali cu prezentatorii despre instalarea unor comenzi auxiliare, pedale manuale de frână și schimbătoare clasice de viteză. În tot acest timp, mi-am ținut privirea fixată asupra părților corpului ei reflectate în acea tehnologie coșmarescă a comenzilor pentru invalizi. I-am privit coapsele cum se freacă una de cealaltă, proeminența sânelui drept sub breteaua corsetului spinal, curbura unghiulară a pelvisului,

puternica strânsoare a mâinii ei pe brațul meu. La rândul ei, mă țintuia cu privirea prin parbriz, jucându-se cu pedala cromată a schimbătorului de viteze, așteptând parcă să se întâmple ceva obscen.

Gabrielle nu arată nici un semn de ostilitate față de Vaughan pentru asta, însă eu am fost cel care a făcut primul dragoste cu ea – pe bancheta din spate a mașinuței ei, înconjurați de bizara geometrie a comenzilor pentru invalizi. În vreme ce-i exploram corpul, croindu-mi drum pe pipăite printre bretelele și chingile lenjeriei sale intime, suprafețele nefamiliare ale șoldurilor și picioarelor ei mă purtară în fundături neștiute de nimeni, ciudate pante de piele și musculatură. Fiecare deformăție a ei devenea o metaforă puternică a excitațiilor unei noi violențe. Corpul său, cu formele lui unghiulare, cu neașteptatele-i îmbinări de membrane mucoase și linii ale părului, mușchi detrusor și țesut erectil, era o desăvârșită antologie a posibilităților perverse. Stând cu ea în mașina întunecată lângă gardul aeroportului, ținându-i în mână sânul alb luminat de avioanele în decolare, forma și frăgezimea sfârcului ei păreau să-mi violeze degetele. Actele noastre sexuale fuseseră încercări exploratoare.

În vreme ce conducea spre aeroport, am privit-o cum mânuia comenzile nefamiliare. Complexul de pedale inversate și pârghii pentru schimbarea vitezei fusese conceput pentru ea – implicit, bănuiam, pentru

primul ei act sexual. Douăzeci de minute mai târziu, când am îmbrățișat-o, miasma corpului ei se îmbină cu izul imitației de piele muștar al salonului auto. Ne opriserăm lângă rezervoare ca să privim aterizarea avioanelor. Când i-am apăsât umărul stâng de pieptul meu, am văzut curbura scaunului, construit după forma corpului ei: emisfere de piele căptușită care se potriveau adânciturilor aparatului său ortopedic cu chingi la spate. Mi-am strecurat mâna sub sânul ei drept, aflându-ne deja în coliziune cu ciudata geometrie a interiorului mașinii. De sub volan se ițeau manete neașteptate. Un grup de pedale cromate era atașat de un pivot de oțel prins de coloana de direcție. O prelungire a manetei schimbătorului de viteză fixat pe podea se înălța în lateral, făcând loc unei alte manete, verticale, din metal cromat, turnate sub forma unei palme răsturnate.

Conștientă de acești noi parametri, de îmbrățișarea acelei tehnologii ascultătoare, Gabrielle se lăsă pe spate. Ochii ei inteligenți îi urmară mâna când aceasta îmi pipăi fața și bărbia, căutându-mi parcă propriile armături inexistente de crom sclipitor. Își ridică piciorul stâng așa încât să i se sprijine proteza de genunchiul meu. Pe suprafața interioară a coapsei, chingile formau adâncituri pronunțate, albii de piele înroșită săpate sub formă de cataramă și cârlige. Când i-am desfăcut proteza de la piciorul stâng și mi-am plimbat degetele de-a lungul scobiturii adânci

lăsate de cataramă, am simțit căldura și catifelarea pielii încrețite, mai excitantă ca membrana unui vagin. Acel orificiu depravat, invaginația unui organ sexual aflat încă în stadiul embrionar al evoluției îmi aduse aminte de micile răni de pe propriul corp, care încă mai purta contururile tabloului de bord și ale comenzilor. I-am atins adâncitura de pe coapsă, șanțul săpat între sân și subsuoara dreaptă de corsetul spinal, urma roșie de pe interiorul părții superioare a brațului drept – acestea erau șabloanele pentru noi organe genitale, mulajele posibilităților sexuale care așteptau încă să fie create într-o sută de accidente experimentale de mașină. În spatele brațului meu drept, în vreme ce-mi strecuram mâna spre despicătura feselor ei, contururile nefamiliare ale scaunului îmi apăsau pielea. Interiorul mașinii era cufundat în umbre, ascunzând fața Gabriellei, și, cum stătea așa, cu capul sprijinit de tetieră, i-am evitat gura. I-am ridicat sânul în palmă și-am început să sărut sfârcul rece, dinspre care se ridica un iz dulce, un amestec de mucus propriu și un plăcut compus farmaceutic. Mi-am lăsat limba să zăbovească pe sfârcul ce acum începea să se alungească, apoi m-am îndepărtat și-am examinat sânul cu atenție. Din cine știe ce motiv, mă așteptasem să fie o structură de latex detașabilă, pusă la locul ei în fiecare dimineață odată cu corsetul spinal și proteza pentru picior, și m-am simțit vag dezamăgit că era carne din carnea ei. Gabrielle stătea acum în

față către umărul meu, pipăindu-mi cu un arătător interiorul buzei inferioare, lovindu-mi dinții cu unghia. Porțiunile expuse ale corpului ei erau unite între ele de bretelele și chingile acum slăbite. M-am jucat cu pubisul ei osos, pipăindu-i despicătura printre firele rare de păr. În timp ce-mi ședea pasivă în brațe, mișcând din buze într-un răspuns minim, mi-am dat seama că, pentru femeia aceasta tânără, plictisită și infirmă, punctele convenționale de conjuncție ale actului sexual – sân și penis, anus și vulvă, sfârc și clitoris – nu erau pentru noi sursa vreunei excitații.

În lumina tot mai slabă a după-amiezii, avioanele de pasageri zburau deasupra noastră de-a lungul pistelor est-vest ale aeroportului. În aer plutea plăcutul iz chirurgical emanat de corpul Gabriellei, dar și mirosul imitației de piele. Comenzile cromate se retrăgeau între umbre precum capetele unor șerpi argintii, fauna unui vis de metal. Gabrielle îmi puse un strop de salivă pe sfârcul drept și-l mângâie mecanic, întreținând slaba ficțiune a acelei legături sexuale convenționale. La rândul meu, i-am masat pubisul, mângâindu-i protuberanța inertă a clitorisului. În jurul nostru, comenzile argintii ale mașinii păreau un *tour de force* al tehnologiei și sistemelor chinestezice. Mâna ei mi se plimbă pe piept. Degetele îmi găsiră cicatricele mici de sub clavicula stângă, amprenta cadranului extern al tabloului de bord. Începând să exploreze cu buzele această crevasă

circulară, am simțit pentru întâia oară cum mi se îngroașă penisul. Mi-l scoase din pantaloni, apoi începu să exploreze celelalte cicatrice de pe piept și abdomen, plimbându-și vârful limbii prin fiecare în parte. Apoi, una câte una, sublinie fiecare dintre aceste semnături, înscrise pe corpul meu de bordul și de suprafețele de control ale mașinii cu care intra-sem în coliziune. În timp ce-mi mângâia penisul, am dus mâna de la pubisul la cicatricele de pe coapsele ei, pipăindu-i acele pasarele moi incrustate în carne de frâna de mână a mașinii cu care intrase ea în coliziune. O țineam de spate cu brațul drept și-i simțeam amprenta pielii zbârcite, punctele de întâlnire ale geometriilor emisferice și rectilinii. I-am explorat cicatricele de pe coapse și brațe, pipăindu-i urmele rănilor de sub sânul stâng, pe când, la rândul ei, mi le explora pe ale mele, descifrând împreună aceste coduri ale unei sexualități făcute posibile de cele două accidente rutiere ale noastre.

Primul meu orgasm, care avu loc în rana adâncă de pe coapsa ei, făcu să-mi țâșnească sperma de-a lungul aceluși canal, irigându-i șanțul încrețit. Ținând sperma în mână, o șterse de comenzile argintii ale pedalei de schimb. Gura mea era lipită de cicatricea de sub sânul ei stâng, explorându-i albia sub formă de seceră. Gabrielle își schimbă poziția în scaun, întorcându-și corpul spre mine, așa încât să-i pot explora și rănilor de pe șoldul drept. Pentru prima oară n-am simțit nici urmă de milă

pentru femeia aceea infirmă, ci am celebrat cu ea excitarea oferită de supapele acelea abstracte perforate în corp de părți ale propriului său automobil. În următoarele câteva zile, orgasmele mele avură loc în cicatricile de sub sânul și subsuoara ei stângă, în rănilor de pe gât și spate, în aperturile acelea sexuale formate de frânturile parbrizului și ale cadranelor de bord într-un impact la mare viteză, care îmi permisese să unesc, cu ajutorul penisului, mașina cu care avusesem eu accidentul și mașina în care Gabrielle trecuse cu puțin pe lângă moarte.

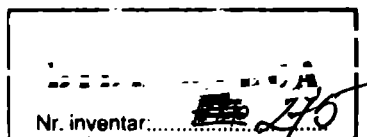
Visam la alte accidente care ar fi putut spori acest repertoriu al orificiilor, să le corelez cu și mai multe elemente ale ingineriei automobilistice și cu tot mai complexe tehnologii ale viitorului. Ce răni ar fi creat posibilitățile sexuale ale tehnologiilor invizibile ale camerelor de reacții termonucleare, ale încăperilor de control cu faianță albă, ale misterioaselor scenarii de circuite electronice? Îmbrățișând-o pe Gabrielle, mi-am imaginat, așa cum mă învățase Vaughan, accidente în care ar fi putut fi implicați cei frumoși și celebri, rănilor care ar fi putut da naștere fanteziilor erotice, extraordinarele acte sexuale celebrând posibilitățile tehnologiilor nemaipomenite. În fanteziile acestea eram capabil în sfârșit să vizualizez acele morți și răni de care mă temusem întotdeauna. Mi-am închipuit soția rănită într-o coliziune la mare viteză, cu gura și fața distruse, și cu un nou și excitant orificiu deschis în

perineu de coloana de direcție spulberată, nici vagin, dar nici rect, un orificiu pe care-l puteam obloji cu toată afecțiunea noastră cea mai profundă. Am văzut cu ochii minții rănilor actrițelor de film și ale vedetelor de televiziune, ale căror corpuri ar fi înflorit în zeci de orificii auxiliare, puncte de conjuncții sexuale cu publicul fiecăruia în parte, produse de devianta tehnologie a automobilului. Mi-am imaginat trupul mamei mele, în diferite etape ale vieții, rănit într-o succesiune de accidente, prevăzut cu orificii de o abstracțiune și o ingeniozitate tot mai mari, așa încât incestul meu ar fi devenit din ce în ce mai cerebral, permițându-mi în sfârșit să mă obișnuiesc cu îmbrățișările și pozițiile sale. Am vizualizat fanteziile pedofililor satisfăcuți, în stare să închirieze corpurile copiilor răniți în accidente pentru a le potoli și iriga rănilor cu propriile lor organe sexuale desfigurate de cicatrice, și acelea ale pederăștilor bătrâni penetrând cu limba anusurile artificiale ale adolescenților colostomizați.

Orice aspect al corpului lui Catherine, în perioada aceea, părea un model al unui alt lucru, extinzând la nesfârșit posibilitățile corpului și ale personalității ei. Când umbla goală pe podeaua băii, respingându-mă cu o privire confuză și nervoasă; când se masturba dimineața în pat lângă mine, cu coapsele depărtate simetric, dezmiardându-și pubisul cu degetele încordate ca și când ar fi rostogolit frenetic o biluță de muci venerici; când își

pulveriza deodorant la subsuori, gingașe cavități ca niște universuri misterioase; când mă însoțea la mașină, jucându-se afectuos cu degetele pe umărul meu stâng – toate aceste acte și emoții erau cifruri care își căutau sensul printre materiile dure și cromate care ne utilau mințile. Un accident auto în care ar fi murit era singurul eveniment care ar fi putut elibera codurile care așteptau înlăuntrul ei. Întins în pat alături de ea, îmi lăsam mâna să alunece în despicătura feselor sale, ridicând și modelând fiecare dintre acele emisfere albe, acele rotunjimi de carne conținând toate programele de vise și genociduri.

Am început să mă gândesc la moartea lui Catherine într-un mod mai calculat, încercând să-i ticluiesc în minte o dispariție și mai complexă decât moartea concepută de Vaughan pentru Elizabeth Taylor. Aceste fantezii făceau parte din afectuoasele răspunsuri pe care le schimbam în vreme ce străbăteam împreună autostrada.

Capitolul 20

Pe-atunci eram deja convins că, dacă actrița de cinema n-ar fi murit totuși într-un accident de mașină, Vaughan avusese grijă să-i creeze toate modurile posibile de-a pieri. Din sutele de kilometri și acte sexuale, el alegea doar unele elemente, cele indispensabile: o porțiune a podului rutier de pe Western Avenue, examinată prin prisma accidentului meu și a morții soțului lui Helen Remington, indicată într-o notație sexuală a unui act de felație cu o școlăriță de șaptesprezece ani; apărătoarea stângă a unei limuzine americane negre, marcată de apăsarea brațului lui Catherine pe cadrul portierei stângi și oficiată de întărirea prelungită a sfârcului unei prostituate de vârstă mijlocie; actrița însăși dând să coboare din mașină și agățându-se ușor de geamul pe jumătate deschis, cu grimasa înregistrată de Vaughan prin teleobiectivul aparatului său de filmat; părți ale mașinilor în goană, ale semafoarelor care-și schimbau culoarea, ale sânilor legănându-se, ale clitorisurilor ținute cu delicatețe, ca niște specimene botanice, între degetul mare și

arătător, stilizarea a o mie de acțiuni și posturi în timp ce conducea – toate acestea erau depozitate în mintea sa, gata să fie rechemate și adaptate oricărei arme criminale concepute de el. Vaughan mă interoga în repetate rânduri cu privire la viața sexuală a actriței, lucru despre care eu nu știam nimic, îndemnându-mă să mă folosesc de Catherine pentru o cercetare bibliografică prin reviste defuncte de cinema. Multe dintre actele sale sexuale erau în mod evident modele pentru cele pe care și le imagina întreținute de actriță în automobil.

Cu toate acestea, Vaughan elaborase deja actele sexuale imaginare întreținute în mașină de o sumedenie de personalități celebre – politicieni, câștigători ai premiului Nobel, atleți internaționali, astronauți și criminali –, la fel cum își imaginase deja și moartea fiecăreia în parte. În timp ce ne plimbam împreună prin parcurile aeroportului, căutând o mașină pe care s-o luăm cu împrumut, Vaughan mă supunea unui interogatoriu încrucișat cu privire la modurile probabile în care Marilyn Monroe ori Lee Harvey Oswald trebuie să fi avut raporturi sexuale în mașinile lor, la fel și Armstrong, Warhol, Raquel Welch... Îmi cerea să-mi spun părerea despre alegerile acestora în ceea ce privea modelul și anul de producție al vehiculului, despre pozițiile și zonele lor erogene preferate, despre autostrăzile americane și cele europene pe care le parcurgeau în mintea lui, cu trupurile consolidate de sexualitățile lor fără limite, de iubirea, tandrețea și erotismul lor.

— ...Monroe masturbându-se, sau Oswald, să spunem – cu dreapta sau cu stânga, tu ce zici? Și ce fel de tablou de bord? Ajungeau mai repede la orgasm dacă mașina avea carcasa consolei proeminentă sau tăiată? Contururile de vinilin colorate, sticla parbrizului sunt factori determinanți. Garbo și Dietrich: are rostul ei și-o abordare gerontologică. Raportul special cu automobilul a cel puțin doi dintre Kennedy...

Și întotdeauna aluneca în auto-parodiere.

Chiar și așa, în cursul ultimelor mele zile petrecute împreună cu Vaughan, obsesiile lui pentru mașina accidentată deveniră tot mai dezordonate. Fixația sa asupra actriței de cinema și-a morții sexuale pe care i-o concepute părea să-l frustreze cu atât mai mult, cu cât sperata moarte întârzia să se producă. În loc să străbatem autostrada, stăteam într-o parcare pustie în spatele imobilului meu din Drayton Park, privind în lumina difuză cum sunt purtate frunzele platanilor de-a lungul macadamului ud. Vaughan asculta ore întregi frecvențele poliției și ambulanței, corpul lui lung negăsindu-și locul în timp ce lovea ușor scrumiera plină până la refuz, îndesată cu chiștoace de țigări cu marijuana șiampoane sanitare vechi. Fiindcă țineam la el, simțeam dorința de a-i mângâia coapsele și abdomenul pline de cicatrice, de a-i oferi rănilor provocate de mașină pe propriu-mi corp în locul acelor imagine pe care i le dorea actriței.

Accidentul de care mă temeam cel mai mult – după moartea lui Vaughan, deja o realitate inevitabilă în mintea mea – avu loc trei zile mai târziu pe șoseaua de mare viteză Harlington. Când transmisiunile poliției dădură primele informații confuze cu privire la rănille multiple suferite de Elizabeth Taylor și puțin după aceea fură întrerupte, am înțeles imediat că chinurile morții la care aveam să fim martori nu erau ale ei.

Vaughan ședea răbdător lângă mine în vreme ce eu conduceam Lincolnul spre vest, pe direcția locului accidentului. Se uita cu ochi resemnați la fațadele albe ale fabricilor de materiale plastice și ale depozitelor de pneuri de pe marginea șoselei. Asculta detaliile coliziunii triple transmise pe frecvența poliției, ridicând treptat volumul ca și când ar fi vrut să audă într-un crescendo maxim confirmarea radiofonică finală.

O jumătate de oră mai târziu, ajunși la locul accidentului, am parcat în iarba de pe marginea drumului de sub pasajul superior al șoselei Harlington. Trei mașini intraseră în coliziune în mijlocul unei intersecții de mare viteză. Primele două – o mașină sport modificată, din fibră de sticlă, și un coupé Mercedes argintiu – se ciocniseră în unghi drept, pierzându-și roțile din stânga și zdrobindu-și compartimentele pentru motor. Mașina sport din fibră de sticlă, antologia oricărui model bombat cu muchii în relief din anii '50, fusese lovită

apoi în spate de o limuzină guvernamentală cu șofer. În stare de șoc, dar nevătămată, tânăra șoferiță în uniformă verde fu ajutată să coboare din vehicul, care-și îngropase capota în partea din spate a mașinii sport. În jurul fuzelajului zdrobit erau împrăștiate bucăți zdrențăroase de fibră de sticlă, asemănătoare unor probe stilizate abandonate într-un studio de creație vestimentară.

Șoferul mașinii sport zăcea mort în cabina lui; doi pompieri și un polițist se chinuiau să-l elibereze din carcasa contorsionată a tabloului de bord. Haina de damă din piele de leopard pe care o purta fusese ruptă în momentul impactului și acum îi scotea la iveală pieptul zdrobit, însă părul platinat îi era încă prins frumos sub o plasă de nailon. Pe scaunul de lângă el, ca o pisică moartă, era o perucă neagră. Fața slabă și epuizată a lui Seagrave era acoperită cu cioburi de sticlă securizată, de parcă i s-ar fi cristalizat deja corpul, scăpat în sfârșit din acel complex incomod de dimensiuni și proiectat într-un univers mai bun.

La doar cinci sau șase pași de el, șoferița coupé-ului argintiu zăcea pe-o rână în scaun sub parbrizul spart. Mulțimea de spectatori se îngrămădea în jurul și deasupra celor două mașini, aproape doborându-i din picioare pe infirmierii de ambulanță care încercau s-o ridice pe femeie din cabina distrusă. De la un polițist care-și croi drum cu forța înainte cu o pătură i-am auzit numele, acela al unei

foste prezentatoare TV, trecută cu câțiva de ani de vârful carierei, dar încă participând uneori la emisiunile de cultură generală și prezentă la talk-show-urile de noapte. Când o ridicară în poziție semiașezată, i-am recunoscut chipul, o față acum palidă și uscățivă, ca de bătrână. O broderie de sânge uscat îi cobora dinspre bărbie, formând o bavetă de culoare întunecată. Când o întinseră pe targă, spectatorii se uitară cu respect la rănille de pe coapsele și pântecul ei, făcându-i loc să fie dusă la ambulanță.

Două femei cu batic pe cap și haine de tweed fură împinse în lături. Cu brațele întinse, Vaughan plonjă între ele. Privirea sa părea pierdută. Apucă mânerul pe care-l ținea deja o infirmieră și ajută să fie dusă targa la ambulanță. Femeia, care respira sacadat prin crusta de sânge care-i acoperea nasul, fu urcată prin spatele vehiculului. Aproape că am strigat la polițiști, convins, după felul agitat în care Vaughan se aplecă peste femeia culcată, că era pe cale să-și scoată penisul și să-l folosească pentru a-i curăța gura plină de sânge. Presupunând după starea lui de surescitare că Vaughan îi era rudă, infirmierii se dădură în spate, însă un polițist, care-l recunoscuse, îl lovi în piept cu palma și-i strigă să plece de acolo.

Vaughan, ignorându-l, continuă să rămână lângă portierele pe cale să fie închise, apoi, întorcându-se brusc, porni prin mulțime, dezorientat pentru o clipă. Deschizându-și drum spre mașina sport zdrobită,

aruncă o privire nesigură spre corpul lui Seagrave, îmbrăcat în armura sa de paradă făcută din cioburi de sticlă, un costum cu paiete ca al unui matador mort. Apucă stâlpul parbrizului cu mâinile.

Zăpăcit și zguduit de moartea cascadorului și de etichetele hainelor actriței de film – ele însele recuzite ale unei coliziuni calculate – încă împrăștiată în jurul mașinii, l-am urmat pe Vaughan printre spectatori. Acesta începu să se plimbe cu un aer absent în jurul Mercedesului argintiu, privind țintă petele de sânge care mânjeau scaunul și tabloul de bord, examinând fiecare bucată a ciudatelor resturi care apăruseră din senin în urma accidentului. Făcea mișcări scurte prin aer cu mâinile, determinând traiectoriile impacturilor lui Seagrave cu habitacul mașinii, momentele mecanice ale celei de-a doua coliziuni dintre acea neînsemnată prezentatoare TV și tabloul ei de bord.

Mai târziu mi-am dat seama ce anume îl neli-niștise cel mai mult pe Vaughan. Nu era vorba de moartea lui Seagrave, ci de faptul că, având un accident în timp ce purta peruca și costumul lui Elizabeth Taylor, acesta golise de sens adevărata moarte pe care el și-o rezervase pentru sine. În mintea sa, de la acel accident încoace, actrița de film era deja moartă. Tot ce-i mai rămânea acum de făcut era să se ocupe de formalitățile legate de timp și de loc, de intrarea trupului ei într-un mariaj cu el însuși, o uniune deja oficiată pe altarul însângerat al mașinii lui Seagrave.

Ne-am întors la mașină. Vaughan deschise portiera pasagerului, uitându-se țintă la mine de parcă m-ar fi văzut clar pentru prima oară.

— Spitalul Ashford, îmi spuse, făcându-mi semn să mă mișc. Acolo o să-l ducă pe Seagrave după ce o să-l elibereze din mașină.

— Vaughan... am șoptit, încercând să mă gândesc la ceva care să-l calmeze. Îmi venea să-i ating coapsa, să-mi apăs încheieturile degetelor de la mâna stângă peste gura lui. Trebuie să-i spui Verei.

— Cui? întrebă, cu ochii limpezi pentru o clipă. Vera – ea știe deja.

Scoase din buzunar un pătrat soios de eșarfă din mătase. Îl întinse cu grijă pe scaun, între noi. În mijlocul pătratului era un triunghi de piele cenușie pătată de sânge aproape proaspăt, încă de un roșu aprins. Încercându-l cu buricele degetelor, îl duse la gură și gustă picăturile lipicioase. Tăiase bucata de pe scaunul din față al Mercedesului, acolo unde se scursese printre picioarele femeii sângele provenit de la rănilor abdominale.

Hipnotizat, continuă să se uite fix la bucata de pânză, pipăind cusătura de vinilin care brăzda triunghiul, pornind din vârf. Acesta stătea între noi ca o relicvă sfântă, ca un fragment de mână sau tibie. Pentru Vaughan, bucata aceea de piele, la fel de minunată și de vie ca petele de pe clinul unui giulgiu, conținea toate puterile speciale magice și vindecătoare ale unui martir modern al superautostrăzilor.

Acei prețioși centimetri pătrați stătuseră lipiți de vulva femeii muribunde, fuseseră pătați de sângele scurs din orificiul ei genital rănit.

L-am așteptat la intrarea în spital. El, ignorând strigătul unui infirmier aflat în trecere, dădu fuga la secția accidente. Stând în mașină de cealaltă parte a porților, m-am întrebat dacă Vaughan așteptase acolo, cu aparatul foto pregătit, în ziua când rănitul adus la Urgențe eram eu. În momentul acela, femeia rănită probabil că murea, presiunea arterială scăzându-i, organele îngreunându-se de fluide nepuse în circulație, o mie de delte arteriale stagnante formând un blocaj oceanic al râurilor circuitului sangvin. Mi-am închipuit-o stând întinsă pe un pat metalic în secția de urgențe, fața-i însângerată și puntea nasului sfărâmată semănând cu o mască purtată într-o seară obscenă de Halloween, într-un ritual inițiativ al propriei morți. Și mi-am imaginat graficele care înregistrau scăderea temperaturilor rectale și vaginale, gradientii tot mai mici ai funcției nervoase, ultimele zvâcnete ale creierului muribund.

Venind pe trotuar, un polițist de circulație se apropie de Lincoln, recunoscând în mod evident mașina. Când mă văzu la volan pe mine, trecu mai departe, dar, preț de o clipă, m-am bucurat de senzația provocată de faptul că fusesem confundat cu Vaughan și cu imaginile neclare ale violenței criminale care prindeau formă în ochii poliției.

M-am gândit la mașinile zdrobite de la locul accidentului, la Seagrave murind în timpul ultimei supradoze de acid lisergic. În momentul coliziunii cu descreieratul pilot de acrobații, actrița de televiziune celebrase ultimul ei spectacol, unindu-și corpul într-un mariaj cu profilurile stilizate ale tabloului de bord și parbrizului, poziția sa elegantă cu conjuncțiile violente dintre panourile portierelor și pereții de rezistență. Mi-am imaginat accidentul filmat cu încetinitorul, aidoma coliziunilor simulate pe care le văzuserăm la Laboratorul de Cercetări Rutiere. Am văzut-o pe actriță lovindu-se de tabloul de bord, coloana de direcție îndoindu-se sub greutatea toracelui ei planturos; mâinile slabe, familiarizate după o sută de jocuri televizate, încercând inutil să se agațe de grilajele tăioase ale scrumierei și de tabloul de bord; fața cufundată în sine, idealizată într-o sută de prim-planuri, iluminată pe trei sferturi de cele mai flatante intensități de lumină, lovindu-se de bordura superioară a volanului; puntea nasului zdrobită, incisivii superiori împinși prin gingii în palatul moale. Mutilarea și moartea ei deveneau o încununare a imaginii sale la voia unei tehnologii în coliziune, o celebrare a membrilor și a suprafețelor faciale, a gesturilor și a nuanțelor pielii sale. Fiecare dintre spectatorii de la locul accidentului avea să poarte cu el o imagine a violentei transformări a acelei femei, a complexului de răni ce-i contopeau laolaltă propria sexualitate și

tehnologia dură a automobilului. Fiecare dintre ei avea să îmbine propria fantezie, delicatele membrane ale propriilor țesuturi mucoase, propriile suprafețe ale țesutului erectil, cu rănila acelei actrițe de duzină, iar asta prin intermediul propriei mașini, atingându-i rănila în timp ce conducea într-o diversitate de poziții stilizate. Fiecare și-ar fi așezat buzele pe aperturile acelea sângerânde, ar fi atins cu septul nazal leziunile de pe mâna ei stângă, și-ar fi apăsât pleoapele pe tendonul expus al arătătorului acesteia, suprafața dorsală a penisului erect pe pereții laterali rupți ai vaginului. Accidentul făcuse posibilă ultima și mult râvnita uniune dintre actriță și membrii publicului său.

Ultima perioadă petrecută împreună cu Vaughan e inseparabilă, în mintea mea, de exaltarea pe care o simțeam când mă gândeam la aceste morți imaginare, euforia de a fi aproape de Vaughan și de a-i accepta pe deplin logica. În mod ciudat, Vaughan rămase abătut și deprimat, indiferent la reușita sa de-a mă converti într-un discipol zelos. Pe când luam prânzul într-o cantină de pe marginea autostrăzii, el își hrănea gura înconjurată de cicatrice cu tablete de amfetamină, însă aceste stimulente nu făceau decât să-i dea probleme mai spre seară, când își revenea ușor. Își pierdea oare determinarea? Simțeam deja partenerul dominant din relația noastră. Fără să am nevoie de vreo indicație din partea lui,

ascultam frecvențele poliției și ambulanței, făcând mașina masivă să înainteze de-a lungul și de-a latul drumurilor de acces în urmărirea celei mai recente ciocniri multiple sau coliziuni.

Comportamentul nostru împreună deveni tot mai stilizat, ca și când am fi fost un cuplu de chirurghi experți, jongleri sau comedianți. Departe de-a reacționa acum cu oroare sau repulsie la vederea acelor victime rănite, întinse în stare de șoc pe iarbă în spatele mașinilor lor după o accidentare cauzată de ceața primelor ore ale după-amiezii, ori ținute pe tablourile de bord, eu și Vaughan încercam o senzație de detașare profesională, în care se manifestau primele simptome ale unei autentice implicări. Oroarea și dezgustul meu la vederea acelor răni îngrozitoare făcuseră loc unei acceptări lucide a faptului că transformarea rănilor în termenii fanteziilor și ai comportamentelor noastre sexuale era singurul mijloc de revigorare a victimelor rănite și muribunde. La primele ore ale serii din ziua când am văzut o șoferiță grav rănită la față, Vaughan a stat vreme de zece minute cu penisul în gura unei prostituate de vârstă mijlocie, cu păr argintiu, aproape sufocând-o pe când aceasta stătea călare pe el, în genunchi. Îi ținu capul fără milă în mâini ca să o împiedice să se miște, până ce acesteia începu să-i curgă saliva din gură ca dintr-un robinet. Conducând încet pe străzile tot mai întunecate ale cartierelor rezidențiale de la sud de aeroport, m-am

uitat peste umăr cum Vaughan o învârtea pe femeie pe bancheta din spate, manevrând-o cu coapsele puternice. Violența și furia i se întorseseră. După orgasmul lui, femeia se trânti pe spătarul banchetei, lăsând sperma să picure pe vinilinul umed de sub testiculele lui Vaughan, trăgându-și suflarea în vreme ce-i ștergea urmele de vomă de pe penis. Uitându-mă atent la fața ei pe când își reumplea poșeta răsturnată, am văzut chipul rănit al șoferiței limuzinei guvernamentale irigat de sperma lui Vaughan. Pe banchetă, pe coapsele lui Vaughan și pe mâinile prostituatei de vârstă mijlocie, sperma scânteia în picături opalescente, culoarea lor schimbându-se din roșu în chihlimbării și verde în ritmul semafoarelor, reflectând miile de lumini din aerul nopții pe care le întâlneau de-a lungul autostrăzii, asprimea tuburilor fosforescente ale stâlpilor de iluminat public și imensa coroană de lumină ce plutea deasupra aeroportului. Uitându-mă la cerul întunecat, mi se părea că sperma lui Vaughan spăla întregul peisaj, dând putere miilor de motoare, circuite electrice și destine personale, irigând cele mai mici gesturi ale existențelor noastre.

Tot în seara aceea am observat primele răni autoprovocate ale lui Vaughan. La o benzinărie de pe Western Avenue, își prinse intenționat mâna la portiera mașinii, imitând rănilor suferite la braț de o tânără recepționeră de hotel implicată într-o coliziune laterală în parcare hotelului la care lucra.

Apoi, mai târziu, continuă să-și rupă crustele formate peste rănila de la încheieturile degetelor. Cicatricele de la genunchi, vindecate acum de mai bine de-un an, începeau să se redeschidă. Picăturile de sânge se infiltrau prin materialul uzat al jeanșilor. Pete roșii apărură pe curbura de jos a spațiului de depozitare din bord, pe marginea inferioară a consolei radio, și însemnă vinilinul negru al portierelor. Vaughan mă îndemna să conduc cu viteză mai mare decât aceea permisă pe drumurile de acces ale aeroportului. Când frânam brusc la intersecții, se lăsa intenționat să alunece spre bord. Sângele se amesteca pe scaune cu sperma uscată, marcându-mi mâinile cu puncte negre de fiecare dată când învârteam volanul. Fața lui era mai albă decât o văzusem vreodată și se mișca prin interiorul mașinii în răbufniri de nervozitate epuizată, ca un animal neliniștit. Această hiperiritare îmi aducea aminte de propria-mi convalescență îndelungată care fusese rezultatul unei urâte supradoze de acid lisergic în urmă cu câțiva ani, când luni în șir avusesem impresia că mi se deschisese momentan în minte o supapă infernală, că membranele creierului mi-ar fi fost dezgolite de-un înfricoșător accident rutier.

Capitolul 21

Ultima mea întâlnire cu Vaughan – punctul culminant al unei lungi expediții punitive în propriul meu sistem nervos – avu loc cu o săptămână mai târziu în salonul de la mezanin al Terminalului Oceanic. Privind retrospectiv, pare ironic ca acea casă de sticlă, de zbor și potențialitate să fi fost punctul de plecare al vieților și morților noastre. Venind spre mine printre scaunele și mesele cromate, cu reflexia multiplicată în pereții de oglindă, Vaughan nu mi se păruse niciodată mai distrus și mai nesigur. Fața mușcată de vărsat și pasul vlăguit printre pasagerii care așteptau să fie chemați la bord îi confereau aspectul unui fanatic falit, care se agață cu încăpățânare de obsesiile sale zadarnice.

Când m-am ridicat să-l salut, rămase în picioare lângă mine la bar aproape fără a se sinchisi să mă recunoască, de parcă aș fi fost doar un element nedeslușit și nefamiliar de decor. Mâinile i se agitau pe teigheaua barului, căutând o suprafață de control, picăturile de sânge proaspăt de pe încheieturile

degetelor reflectând lumina. În ultimele șase zile așteptasem neliniștit fie la birou, fie în apartament, supraveghind autostrăzile de la fereastră, coborând în fugă scările de lângă ascensor ori de câte ori aveam impresia că-i vedeam mașina trecând în goană pe stradă. Trecusem de asemenea în revistă rubricile mondene ale ziarelor și revistelor cinematografice, încercând să ghicesc pe care vedetă de cinema sau celebritate politică era posibil s-o urmărească Vaughan, punând cap la cap elementele accidentelor imaginare din mintea sa. Toate experiențele pe care le trăiserăm în săptămânile cât fuseserăm împreună mă lăsaseră într-o stare de violență tot mai accentuată, pe care știam că numai el o putea potoli. În fanteziile mele, în timp ce făceam dragoste cu Catherine, mă vedeam întreținând un act de sodomie cu Vaughan, ca și când numai acesta ar fi putut dezlega codurile unei tehnologii deviante.

Așteptând cât i-am comandat ceva de băut, Vaughan se uita țintă, dincolo de piste, la un avion care se înălța în aer deasupra perimetrului vestic al aeroportului. Îmi telefonase în dimineața aceea, cu o voce de nerecunoscut, și-mi propusese să ne întâlnim la aeroport. Faptul că-l revedeam, că-i puteam urmări din nou contururile feselor și coapselor în pantalonii uzați, cicatricele din jurul gurii și de sub maxilar, mă umplea de o puternică excitare erotică.

— Vaughan...

Am încercat să-i pun forțat cocteilul în mâini. El clătină din cap fără să scoată o vorbă.

— Încearcă să-l bei încet. Vrei să mănânci ceva?

Nici nu se atinse de băutură. Se uita fix la mine cu ochi nesiguri, ca un trăgător care-și calculează distanța până la țintă. Luă apoi o carafă cu apă, ținând lichidul strălucitor între palme. Când umplu un pahar murdar de pe tejghea și-l bău cu sete, mi-am dat seama că intra în primele faze ale unei euforii narcotice. Închidea și desfăcea palmele, ștergându-se la gură cu vârfurile degetelor. Am așteptat văzându-l atins de acești primi gradienti ai excitării și panicii, plimbându-și ochii rătăciți de jur împrejurul cuștii de sticlă a mezaninului și culegând din aer primele particule topite de lumină și mișcare.

Ne-am dus împreună la mașina lui, parcată pe al doilea rând lângă un autocar al liniilor aeriene. Mergând înaintea mea cu câțiva pași, cu o precauție excesivă de somnambul, se uita țintă când la o parte, când la alta de cer, trăind – așa cum îmi aminteam mult prea bine și eu – acele prime schimbări prevestitoare de lumină care transformă o luminoasă amiază de vară într-o seară plumburie de iarnă într-o singură secundă. Așezându-se în scaunul pasagerului, își potrivea comod spatele în tapiseria spătarului, ca pentru a-și scoate la vedere rănila. Mă privi cum băjbâi după cheia din contact, pe buze cu un surâs vag care mă lua peste picior pentru toată râvna de care dădusem dovadă căutându-l, dar

care exprima și acceptarea propriului eșec și autoritatea mea asupra lui.

Când am pornit motorul, îmi așeză palma bandajată peste coapsa mea. Surprins de acest contact fizic dintre noi, am crezut la început că Vaughan încerca să mă liniștească. Îmi duse apoi mâna la gură, și-am văzut cubul argintiu, deja scobit, dintre degetele sale. Am desfăcut folia și-am așezat cubul de zahăr pe limbă.

Am părăsit aeroportul prin tunelul de ieșire, am străbătut Western Avenue și-am urcat rampa racordului. Preț de douăzeci de minute, am condus de-a lungul autostrăzii din Northolt, ținând mașina pe banda din mijloc și lăsându-mă depășit pe-o parte și pe cealaltă de mașinile mai grăbite. Vaughan stătea lăsat pe spate, cu obrazul drept lipit de scaunul răcoros, cu brațele căzute flasce pe lângă corp. Din când în când, mâinile i se contractau, iar brațele și picioarele i se curbau involuntar. Începeam deja să simt primele efecte ale acidului. Îmi simțeam palmele reci și sensibile: erau pe cale să-mi crească aripi din ele și să mă ridice în aerul turbulent. Un nimb glacial mi se aduna în jurul calotei craniene, aidoma norilor care se formau în hangarele vehiculelor spațiale. Mă mai drogasem cu acid o dată în urmă cu doi ani, un coșmar paranoic în timpul căruia lăsasem să-mi intre în creier un cal troian. Catherine, care încercase zadarnic să mă calmeze, mi se păruse atunci o pasăre de pradă

ostilă. Îmi simțisem creierii cum alunecă pe pernă prin gaura pe care mi-o făcuse ea în craniu. Mi-aminteam că plânsesem ca un copil și că mă agățasem de brațul ei, implorând-o să nu mă părăsească, timp în care simțeam că mi se reduce corpul la dimensiunea unei membrane dezgolite.

Alături de Vaughan, dimpotrivă, mă simțeam în largul meu, convins de sentimentele lui față de mine, ca și când m-ar fi condus intenționat de-a lungul acelei autostrăzi pe care o crease numai și numai pentru mine. Celelalte mașini care treceau pe lângă noi erau prezente datorită unui enorm act de bunăvoință din partea sa. În același timp, eram convins că tot ce mă înconjura, că tot mai cuprinzătoarea răspândire a LSD-ului prin corpul meu, făcea parte dintr-o intenție ironică a lui Vaughan, ca și când excitația ce-mi scălda mintea ar fi oscilat între ostilitate și afecțiune, sentimente ce deveniseră intersanjabile.

Am urmat deviația vestică de mare viteză a autostrăzii circulare externe. Când să ocolim rondul central al intersecției, am mutat mașina pe banda de trafic lent, accelerând când am ajuns pe puntea descoperită a autostrăzii, în mijlocul fluxului rapid de trafic. Perspectivele se schimbaseră sub toate aspectele. Zidurile de ciment ale drumurilor de racord se înălțau deasupra noastră ca niște faleze luminoase. Liniile demarcatoare, cu mișcările lor paralele sau încrucișate, formau un labirint de șerpi

albi, care se zvârcoleau, veseli ca niște delfini, în vreme ce purtau în spinare roțile mașinilor. Indicatoarele rutiere suspendate se profilau deasupra noastră ca niște bombardiere în picaj pline. Mi-am apăsât palmele pe bordura volanului, împingând mașina doar cu forțele mele prin aerul auriu. Ne depășiră două autobuze ale aeroportului și un camion, roțile lor cu cilindru rotativ părând aproape imobile, de parcă vehiculele ar fi fost doar niște piese de decor suspendate din cer. Uitându-mă în jur, am avut impresia că toate mașinile de pe autostradă erau staționate, că iluzia mișcării provenea de la rotirea vertiginoasă a pământului sub ele. Oasele antebrățelor formau o îngemănare solidă cu schimbătorul de viteze de la coloana de direcție, și simțeam cele mai mici trepidații ale roților amplificate de o sută de ori, așa încât treceam peste fiecare grăunte de nisip sau ciment ca peste suprafața unui mic asteroid. Murmurul sistemului de transmisie îmi reverbera prin picioare și prin coloana vertebrală și îmi ricoșa în pereții craniului, ca și când eu însumi m-aș fi aflat în tunelul de transmisie al mașinii, cu mâinile pe arborele cotit, rotind picioarele ca să propulsez vehiculul.

Lumina de deasupra autostrăzii creștea în intensitate, precum soarele arzător al deșertului. Cimentul alb deveni un os curbat. Valuri de neliște împresurau mașina ca acumulările de căldură ridicându-se vara din asfaltul încins. Coborând ochii

spre Vaughan, am încercat să-i controlez spasmul nervos. Mașinile ce ne depășeau erau acum supraîncălzite de lumina soarelui, și eram sigur că trupurile lor metalice, aflate la doar un pas de punctul de topire, erau ținute laolaltă de forța viziunii mele, și că orice clipă de neatenție la volan ar fi făcut să explodeze peliculele metalice care le țineau astfel și ne-ar fi aruncat în cale bucăți din blocurile acelea de metal incandescent. Pe de altă parte, mașinile pe care le întâlneam din sens opus transportau uriașe încărcături de lumină rece, ca niște autocamioane cu platformele pline de flori electrice îndreptându-se către o sărbătoare. Pe când viteza lor sporea, m-am trezit atras pe banda de mare viteză, așa încât vehiculele din sens opus se îndreptau aproape drept spre noi, uriașe carusele de lumină din ce în ce mai puternică. Grilajele radiatoarelor lor formau embleme misterioase, alfabetice în goană ce se destrămau la mare viteză pe toată suprafața drumului.

Epuizat de efortul de a mă concentra asupra traficului și de a menține pe benzile lor mașinile din jurul nostru, am luat mâinile de pe volan și-am lăsat Lincolnul să înainteze singur. Cu o derapare lungă și elegantă, mașina traversă banda de viteză. Cauciucurile scrâșniră la frecarea cu bordura de ciment de pe marginea drumului, biciuind parbrizul cu o furtună de praf. M-am lăsat neputincios pe spate, cu corpul istovit. În fața mea, am văzut mâna

lui Vaughan pe volan. Stătea aplecat peste mine, cu un genunchi pe tabloul de bord, conducând mașina la câțiva centimetri de insula mediană. Pe banda de viteză adiacentă gonea spre noi un camion. Vaughan luă mâna de pe volan și, gesticulând în direcția camionului, îmi făcu semn să îndrept Lincolnul spre acesta, dincolo de insula mediană.

Tulburat de prezența fizică a lui Vaughan, aplecat peste mine, am apucat din nou volanul și-am îndreptat mașina înapoi pe banda de mare viteză. Corpul lui Vaughan era o sumă de suprafețe neglijent îmbinate. Elementele musculaturii și ale personalității sale erau suspendate la distanță de câțiva milimetri unele de altele, plutind lângă mine, în acea zonă liberă de presiune, precum conținutul capsulei unui astronaut. Am privit mașinile care se apropiau de noi, incapabil să înțeleg mai mult decât o frântură din miile de mesaje pe care roțile și farurile lor, parbrizele și grilajele de radiator mi le transmiteau.

M-am adus aminte primul drum spre casă de la spitalul Ashford de după accident. Strălucirea puternică a traficului, perspectivele solide ale terasamentelor autostradale și ale benzilor de circulație pe Western Avenue anticipaseră această viziune indusă de LSD, ca și când rănille mele ar fi înflorit în acele creaturi paradiziace, oficiind uniunea dintre accidentul meu și acest elizeu metalizat. Când Vaughan mă îndemnă din nou să intru cu mașina în

vehiculele ce veneau din sens opus, am fost tentat să-i dau ascultare, nefăcând nici un efort să reacționez la apăsarea sâcâitoare a mâinii lui. Un autobuz al liniilor aeriene trecu în viteză pe lângă noi, carcasa lui argintie luminând toate cele șase benzi ale autostrăzii și îndreptându-se către noi ca un arhanghel în aterizare.

Țineam în mână încheietura mâinii lui Vaughan. Firele întunecate de păr de pe antebrațul său palid, țesutul cicatrizat de la încheieturile inelarului și arătătorului erau acum irigate de-o frumusețe aspră. Luându-mi ochii de la drum, i-am prins mâna într-a mea, încercând să închid ochii la izvorul de lumină care curgea prin parbriz, venind dinspre mașinile care se apropiau de noi.

Armada de creaturi angelice, fiecare înconjurată de o imensă coroană de lumină, ateriza pe autostradă de-o parte și de alta a noastră, gonind în direcții opuse. Creaturile acestea se avântau pe lângă noi, la câțiva metri deasupra solului, aterizând pretutindeni pe acele nesfârșite piste care acopereau peisajul. Mi-am dat seama că toate străzile și autostrăzile acelea fuseseră fără știre construite de noi pentru primirea lor.

Aplecat peste mine, Vaughan pilota mașina printre traseele luminoase. Când am schimbat direcția, în jurul nostru țipară claxoane și cauciucuri. Vaughan controla volanul ca un părinte care îndrumă un copil vlăguit. Eu țineam pasiv cadrul

volanului în mâini, urmărind parcursul mașinii de-a lungul unui drum de racord.

Am oprit sub un pasaj superior, bara de protecție din față a Lincolnului frecându-se de palisada de ciment care despărțea terasamentul autostrăzii de marginea unui depozit abandonat de mașini dezmembrate. Înainte să rotesc cheia în contact, am ascultat ultima muzică a motorului, apoi m-am lăsat pe spate în scaun. Pe ecranul oglinzii retrovizoare am urmărit mașinile care urcau rampa de acces pe autostrada din urma noastră: nou-veniți nerăbdători la acel carnaval aerian. Navigau pe suprafața drumului, deasupra capetelor noastre, ca să se alătore aeronavelor pe care Vaughan le privise atât de multe luni la rând. Privind îndelung îndepărtatele șosele suspendate ale autostrăzii circulare nordice, vedeam acele creaturi metalizate planând peste tot în lumina soarelui, ridicându-se în aer din ambuteiajele care le ținuseră prizoniere laolaltă.

În jurul meu, interiorul mașinii strălucea precum chilia unui magician, lumina fiind mai scăzută sau mai intensă în funcție de cum îmi mișcam eu ochii. Cadranele de pe tabloul de bord îmi iradiau pielea cu acele și cifrele lor luminoase. Carapacea consolei, planurile înclinate ale tabloului de bord, marginile metalice ale radioului și scrumierei scânteiau în preajma mea ca niște piese de altar, geometriile lor întinzându-se spre corpul meu ca îmbrățișările stilizate ale unei mașinării hipercerebrale.

În depozitul de mașini dezmembrate, un scut colectiv de caroserii zăcea în lumina mereu schimbătoare, modificându-și contururile de parcă le-ar fi suflat adierea vremii. Fâșii de crom ruginit se scurgeau în aerul supraîncălzit, bucăți de celuloză intactă sângerău în coroana de lumină care acoperea depozitul. Pintenii de metal deformat, triunghiurile de sticlă spartă erau semne rămase necitite ani întregi în acea iarbă neîngrijită, cifruri traduse de mine și Vaughan în timp ce stăteam îmbrățișați în mijlocul furtunii electrice care ne traversa retinele.

I-am mângâiat umărul, amintindu-mi de momentele de teroare în care mă agățasem de soția mea. Și totuși, Vaughan, cu toată duritatea lui, era un partener absolut binevoitor, ochiul acelei iluminări a peisajului din jurul nostru. Luându-i mâna, i-am apăsat palma pe medalionul butonului de claxon, o emblemă aluminizată care mă iritase întotdeauna. I-am simțit adâncitura din pielea albă, aducându-mi aminte de vânătaia sub formă de triton din palma lui Remington mort, întins pe capota mașinii mele, aducându-mi aminte de șanțurile roz din pielea soției mele lăsate de lenjeria intimă, amprente ale rănilor imaginare, în vreme ce se schimba în cabina magazinului, aducându-mi aminte de crevasele și canelurile excitante ale corpului infirm al Gabriellei. Am mișcat mâna lui Vaughan peste cadranele sclipitoare ale tabloului de bord, apăsându-i degetele pe manetele tăioase, pe lăncile proeminente ale indicatorului de direcție și ale schimbătorului de viteze.

În cele din urmă, i-am lăsat mâna să-mi zăbovească pe penis, liniștit de apăsarea ei fermă pe testicule. M-am întors spre el, plutind împreună pe amniosul aerului iluminat, încurajat de morfologia stilizată a unui interior de mașină, de sutele de gondole radioase planând de-a lungul autostrăzii de deasupra noastră. Când l-am îmbrățișat, corpul lui păru să-mi alunece în sus și-n jos în brațe, mușchii spatelui și ai feselor sale întărindu-se și opacizându-se în timp ce atingeam suprafețele în transformare. I-am luat fața în mâini, simțindu-i netezimea de porțelan a obrazilor, și i-am atins cu degetele cicatricele de pe buze și obraji. Pielea lui Vaughan părea acoperită cu solzi de aur metalic, iar picăturile de sudoare de pe brațele și de pe gâtul lui îmi săgetau ochii. Am ezitat la gândul unei lupte cu creatura aceea aurie, urâtă, înfrumusețată doar de cicatricele și rănille pe care le purta. Mi-am plimbat gura peste cicatricele de pe buzele sale, pipăind cu limba după acele elemente familiare ale tablourilor de bord și ale parbrizelor de mult dispărute. Vaughan își desfăcu jacheta de piele, expunând – cu un gest de homosexual dezechilibrat care-și arată rănille supurânde ale unei operații chirurgicale transexuale eșuate – rănille redeschise care-i marcau pieptul și abdomenul. Am coborât capul până la nivelul toracelui său, apăsându-mi obrazul de profilurile însângerate ale unui volan deformat, de punctele de coliziune ale unui tablou de bord. Mi-am

plimbat buzele de-a lungul claviculei sale stângi și i-am supt sfârcul cicatrizat, simțind între buze areola resecționată. Am coborât cu gura pe abdomen până la pubisul umed, pătat de sânge și spermă, tija penisului păstrând izul vag al excrementelor unei femei. Acel pubis era reliefat de un zodiac al coliziunilor neuitate, și, una câte una, am explorat cu buzele aceste cicatrice, simțind gustul sângelui și al urinei. Cu degetele i-am atins cicatricea de pe penis, apoi i-am luat glandul în gură. I-am desfăcut pantalonii pătați de sânge. Fesele lui goale semănau cu cele ale unui puber, fine ca de prunc. Nervii picioarelor și brațelor începură să-mi zvâcnească de iritare, membrele contorsionându-mi-se într-o serie de spasme nervoase. M-am ghemuit în spatele lui, forțându-i coapsele să se atingă de ale mele. Carapacea proeminentă a consolei de bord prezida peste despicătura întunecată dintre fesele lui, pe care i le-am depărtat cu mâna dreaptă, căutându-i supapa încinsă a anusului. Preț de câteva clipe, în timp ce pereții cabinei străluceau și se modificau, încercând parcă să adopte geometria deformată a mașinilor accidentate de afară, mi-am condus penisul spre gura rectului său. Anusul i se deschise în jurul vârfului penisului meu, așezându-se în jurul tijei, puternicii lui mușchi detrusori prinzându-mi organul în menghină. În timp ce-i intram și ieșeam din rect, vehiculele care se avântau de-a lungul autostrăzii îmi aspirau sperma din testicule. După

orgasm, m-am ridicat încet de pe Vaughan, ținându-i fesele depărtate cu mâinile, așa încât să nu-i rănesc rectul ; și, ținându-le depărtate, mi-am privit sperma cum i se scurge din anus peste canelurile tapiseriei de vinilin.

Ședeam unul lângă celălalt, scăldați în lumina care curgea peste peisaj în toate direcțiile. Cu brațul petrecut pe după umerii lui Vaughan, care dormea, am urmărit treptata retragere a izvorului de lumină ce țâșnea din grilajele radiatoarelor mașinilor zdrobite aflate la distanță de douăzeci de metri. O profundă senzație de calm îmi domina corpul, un calm izvorât în parte din iubirea mea pentru Vaughan și în parte de sentimentele mele de tandrețe față de pavilionul de metal în care ne aflam. Când se trezi, Vaughan, epuizat și încă pe jumătate adormit, își sprijini de mine corpul gol. Avea fața palidă și ochii îmi explorau contururile brațelor și pieptului. Ne arătam unul altuia rănila, expunându-ne cicatricele de pe piepturi și mâini locurilor ademenitoare și periculoase din interiorul mașinii, marginilor ascuțite ale scrumierelor cromate, luminilor unei intersecții îndepărtate. Celebram astfel în rănila noastre renașterea celor morți în accidente rutiere, morțile și rănila celor pe care-i văzuserăm murind pe marginea drumului, rănila și pozițiile imaginare ale milioaneilor care mai trebuiau încă să moară.

Capitolul 22

Peste parbrizul mânjit de ulei, trepidând pe sticlă, fojgăiau muște. Lanțul corpurilor lor forma un vâl albastru între mine și traficul ce se mișca de-a lungul autostrăzii. Am pornit ștergătoarele, însă lamele trecură printre muște fără să le deranjeze. Vaughan stătea pe spate în scaunul de lângă mine, cu pantalonii desfăcuți în jurul genunchilor. Muștele i se târau în ciorchini groși peste pieptul mânjit de sânge, îi supurau pe stomacul palid. Formau un șorț de păr pubian care se întindea de la testiculele flasce și până la cicatricele de pe diafragmă. Altele îi acopereau fața, zburând în jurul gurii și nărilor, ca și când ar fi așteptat licorile râncede, distilate ale unui cadavru. Însă ochii lui Vaughan erau deschiși și vii, privindu-mă calmi așa cum își ținea el capul, lăsat pe spătarul scaunului. Am încercat să-i alung muștele de pe față, crezând că probabil îl deranjau, și-am văzut că și brațele și mâinile mele, la fel ca întregul habitacul al mașinii, erau acoperite de insecte.

Volanul și tabloul de bord forfoteau, înțesate de hoarda aceea retiniană. Ignorând mâna ridicată a

lui Vaughan, am deschis portiera șoferului. Vaughan încercă să mă oprească. Își ținea fața epuizată ridicată într-un gest prevenitor, un rictus de alarmă și îngrijorare, temător parcă de ce aș putea găsi afară. Am coborât, alungând mecanic acei corpusculi ai iritației optice de pe mâini și brațe. Intrasem într-o lume abandonată. Pietrele de pe suprafața străzii îmi înțepau, inegale, tălpile pantofilor, aruncate acolo în urma trecerii unui uragan. Zidurile de ciment ale pasajului superior, desecate și cenușii, semănau cu intrarea într-un hipogeu. Mașinile care circulau sporadic pe autostrada de deasupra mea își deșertaseră încărcăturile de lumină și se mișcau acum zornăitoare aidoma instrumentelor deformate ale unei orchestre pe fugă.

Dar, întorcându-mă, soarele care se lovea de zidurile de ciment ale pasajului superior forma un cub de lumină intensă, aproape ca și când suprafața pietroasă ar fi devenit incandescentă. Eram sigur că rampa albă era o porțiune din corpul lui Vaughan, și că eu eram una dintre muștele care se târau pe el. Temându-mă că la o singură mișcare m-aș putea arde de suprafața aceea luminoasă mi-am pus mâinile în creștetul capului pentru a ține la locul lui țesutul moale al creierului.

Cât ai clipi, lumina se stinse. Mașina lui Vaughan se cufundă în întunecimea de sub pod. Totul redevenise cenușiu și mohorât. Aerul și lumina se epuizaseră. Am pășit în stradă, îndepărtându-mă de

mașină, conștient de brațul nesigur al lui Vaughan întinzându-se după mine. Am mers de-a lungul palisadei spre intrarea năpădită de buruieni a depozitului de mașini dezmembrate. Deasupra mea, mașinile de pe autostradă se mișcau ca niște epave motorizate, cu vopseaua decolorată și scorojită. Șoferii lor ședeau rigizi în spatele volanelor, depășind autobuzele liniilor aeriene pline cu manechine îmbrăcate în haine absurde.

O mașină abandonată, cu motorul și roțile lipsă, stătea pe butuci într-o zonă de staționare de sub pasajul superior. I-am deschis portiera cu balamale ruginite. Confetti de cioburi de sticlă acopereau scaunul din față al pasagerului. Toată ora următoare am șezut acolo, așteptând să-mi revin. Ghemuit peste tabloul de bord înnoroiat al acelei epave goale, mi-am ținut genunchii lipiți de cutia toracică, contractându-mi mușchii gambelor și ai brațelor, încercând să-mi storc din corp și ultimele micro-picături ale iritantului ăluia aiuritor.

Termitele plecaseră. Schimbarea nuanțelor luminii aproape că încetă, iar aerul de deasupra autostrăzii se stabilizează. Ultimele jeturi de stropi argintii și aurii se pierdură în epavele abandonate ale depozitului. Terasamentele îndepărtate ale autostrăzilor își recăpătară contururile șterse. Irascibil și istovit, am dat portiera în lături și-am coborât din mașină. Mugurii de sticlă răspândiți pe jos scânteiau ca niște monede ieșite din uz.

Un motor porni cu un huruit. Pășind în stradă din zona de staționare am fost brusc conștient de prezența unui vehicul negru masiv care accelera spre mine venind din umbra pasajului superior unde eu și Vaughan ne acuplaserăm. Cauciucurile lui cu exteriorul alb rulară printre sticlele de bere sparte și pachetele de țigări din rigolă, se urcară pe bordura îngustă și se avântară spre mine. Știind acum că Vaughan nu s-ar fi oprit pentru mine, m-am lipit de zidul din ciment al zonei de staționare. După ce trecu de mine, Lincolnul viră, lovind cu partea stângă a barei de protecție din față apărătoarea roții din spate a mașinii abandonate în care stătusem eu. Apoi, desprinzându-se de acolo, rupse din balamale portiera deschisă a pasagerului. Când derapă lateral pe drumul de acces, ridică în aer o coloană de praf și ziare rupte ca într-o explozie. Mâinile însângerate ale lui Vaughan roteau volanul. Lincolnul urcă din nou pe bordură de cealaltă parte a drumului de acces. Rupse gardul de lemn pe o porțiune de zece metri. Roțile din spate își recăpătară aderența pe suprafața drumului și mașina se lansă spre autostrada de sus.

M-am întors la mașina abandonată și m-am sprijinit de acoperișul ei. Portiera pasagerului fusese zdrobită de bara de protecție din față, iar impactul sudase laolaltă metalul deformat. Gândindu-mă la cicatricele lui Vaughan, suturate în același fel de-a lungul acelor încrețituri arbitrare, contururi ale

violenței neprevăzute, am vomitat în gol un ghem de mucus acid. Când lovise gardul, Vaughan se uitase în spate, ochii lui duri calculând dacă să facă sau nu o a doua încercare de-a mă călca. Fâșii de hârtie ruptă se învolburau prin aer în jurul meu, lipindu-se în puncte diferite pe panourile zdrobite ale portierelor și pe cutia radiatorului.

Capitolul 23

Aeroplanе de sticlă urcau pe cer deasupra aeroportului. Prin aerul fragil am privit traficul cum se mișca pe autostradă. Amintirile vehiculelor frumoase pe care le văzusem plutind de-a lungul benzilor de ciment transformau acele ambuteiaje cândva opresive într-o coloană iluminată la nesfârșit, așteptând răbdătoare un invizibil drum de racord spre cer. De la balconul apartamentului mi-am lăsat privirea să se plimbe peste peisajul de jos, încercând să găsesc această rampă paradiziacă, acel gradient larg de-o milă și susținut de umerii a două figuri arhanghelice, pe care să poată circula toate mașinile din lume.

În zilele acelea ciudate, pe când îmi reveneam de pe urma excesului de LSD și a morții abia evitate de după aceea, am rămas acasă alături de Catherine. Stând acolo, cu mâinile așezate într-o poziție familiară pe mânerele fotoliului, am scrutat câmpia metalizată de jos în căutarea vreunei urme a lui Vaughan. Traficul se mișca încet de-a lungul benzilor aglomerate, acoperișurile vehiculelor formând o

carapașe neîntreruptă de celuloză lustruită. Efectele întârziate ale LSD-ului mă lăsaseră într-o stare de calm aproape supărător. Mă simțeam detașat de propriul corp, ca și când musculatura mi-ar fi fost suspendată la câțiva milimetri de armătura oaselor, cele două îmbinându-se doar la nivelul puținelor puncte de impact stimulate atunci când îmi contractasem picioarele și brațele sub efectul drogului. Zile întregi după aceea, fragmente ale acelei experiențe se întorseseră intacte, și puteam vedea mașinile de pe autostradă, purtându-și armurile de paradă, cum planau de-a lungul drumurilor suspendate pe aripi de foc. Pietonii de pe străzile de jos erau îmbrăcați și ei în costumele lor cu paiete, dându-mi astfel impresia că aș fi fost un vizitator singuratic într-un oraș al toreadorilor. Catherine se mișca în spatele meu ca o nimfă electrică, o creatură devotată care-mi păzea gesturile de surescitare cu prezența ei calmă.

În momentele mai puțin fericite, delirul vâscos și perspectivele dezgustătoare ale cenușiului pasaj superior se întorceau, hipogeul reavăn la intrarea căruia văzusem miile de muște infestând tabloul de bord al mașinii și fesele lui Vaughan – lăsat pe spate în scaun și uitându-se țință la mine cu pantalonii coborâți în jurul genunchilor. Îngrozit de aceste scurte repuneri în scenă, o țineam pe Catherine de mâini în timp ce ea îmi apăsa umerii, încercând să mă conving că stăteam așezați împreună lângă o

fereastră închisă ermetic în apartamentul nostru. O întrebam deseori în ce perioadă a anului ne aflam. Schimbările de lumină de pe retina mea amestecau fără veste anotimpurile.

Într-o dimineață, când Catherine mă lăsase singur pentru a merge la ultimele ei lecții de zbor, i-am văzut avionul deasupra autostrăzii, o libelulă de sticlă purtată de soare. Părea să atârne nemișcat deasupra capului meu, cu elicea rotindu-se încet ca aceea a unui avion de jucărie. Lumina îi curgea din aripi într-o fântână arteziană ineputizabilă.

Sub ea, mașinile care planau de-a lungul autostrăzii descriau pe întinderea peisajului toate traiectoriile posibile ale zborului ei, desenând schița iminentei noastre treceri prin văzduh, traiectoriile unei tehnologii cu aripi. M-am gândit la Vaughan, acoperit de muște ca un cadavru reînsuflețit, uitându-se la mine cu un amestec de ironie și afecțiune. Știam că n-ar fi putut niciodată muri cu adevărat într-un accident de mașină, ci ar fi renăscut într-un fel printre acele grilaje contorsionate ale radiatoarelor și cioburi de parbriz căzând în cascadă. M-am gândit la pielea albă, plină de cicatrice, de pe abdomenul lui, la părul pubian des care-i pornea încă de pe pantele superioare ale coapselor, la buricul murdar și la subsuorile dezgustătoare, la felul brutal în care se comporta cu femeile și mașinile, și la tandrețea supusă pe care o arăta față de mine. Încă din clipa când îi împinsesem penisul în rect Vaughan

știuse că, într-o ultimă demonstrație a iubirii nepăsătoare pe care mi-o purta, va încerca să mă omoare.

Mașina lui Catherine stătea în parcare de sub geamul dormitorului. Vopseaua de pe partea stângă purta urmele unei coliziuni minore.

— Mașina ta... am șoptit, prinzând-o de umeri. Ești teafără?

Se sprijini de mine, ca pentru a comemora imaginea acelei ciocniri în apăsarea corpurilor noastre. Își dădu jos jacheta de zbor. Acum făcuserăm amândoi separat dragoste cu Vaughan.

— Nu eram la volan – am lăsat mașina în parcare aeroportului.

Întinse mâinile și mă prinse de coate.

— Oare să fi fost intenționat?

— Unul dintre curtezanii tăi?

— Unul dintre curtezanii mei.

Deși trebuie să fi fost înspăimântată de atacul lipsit de explicație asupra mașinii, se uită la mine cu o privire calmă cum o examinez. Am pipăit zgârieturile de pe portiera stângă și de pe panourile caroseriei și am explorat cu mâna șanțul adânc ce se întindea cât era mașina de lungă de la stop și până la far. Pe apărătoarea roții din spate era imprimată vizibil amprenta masivei bare de protecție din față a celeilalte mașini, semnătura inconfundabilă a Lincolnului lui Vaughan. Am pipăit șanțul curbat, la fel de clar ca și despicătura rotunjită dintre fesele tari ale lui Vaughan, la fel de bine definit ca și

anusul strâmt pe care încă-l mai simțeam pe penis când aveam erecție.

Oare o urmărise Vaughan intenționat pe Catherine, lovindu-i mașina parcată într-un prim gest de curtare? M-am uitat la pielea ei palidă și la corpul ferm, gândindu-mă la mașina lui Vaughan avântându-se spre mine printre pilonii de ciment ai pasajului superior. Asemenea lui Seagrave, aș fi murit și eu de-o moarte îmbibată în LSD.

Am deschis portiera pasagerului, făcându-i semn lui Catherine să urce.

— Lasă-mă pe mine să conduc – acum lumina e limpede.

— Dar mâinile tale... Ești pregătit?

— Catherine...

Am prins-o de braț.

— Am nevoie să conduc din nou înaintea să treacă totul.

Cu brațele goale împreunate peste sâni, scrută interiorul mașinii, căutând parcă muștele pe care i le descriesem.

Voiam să i-o arăt lui Vaughan.

Am pornit motorul și am ieșit din curtea blocului. Cum am accelerat, perspectivele străzii se deschiseră în jurul meu, îndepărtându-se de mine ca într-un proces aerodinamic automat. Lângă supermarket, o femeie tânără într-un impermeabil de plastic radia o lumină cireșie în vreme ce traversa

drumul. Mișcarea mașinii, atitudinea și geometria sa suferiseră o pronunțată transformare, de parcă ar fi fost epurată de toate concrescențele familiar-sentimentale. Indicatoarele stradale dimprejur, fațadele magazinelor și trecătorii erau influențați de mișcarea mașinii; intensitatea luminii pe care o emiteau, reglată de trecerea vehiculului condus de mine. La semafor, m-am întors să mă uit la Catherine. Stătea cu o mână pe marginea geamului. Culoarea chipului și a brațelor sale se arăta în formele lor cele mai limpezi și mai pline, ca și când fiecare celulă sangvină și granulă de pigment, cartilajele feței sale ar fi fost reale pentru întâia oară, strânse laolaltă de mișcarea mașinii. Pielea de pe obraji ei, indicatoarele stradale care ne îndrumau spre autostradă, mașinile parcate pe acoperișul supermarketului, toate erau clare și bine definite, ca după retragerea mult așteptată a apelor unui uriaș potop care ar fi lăsat pentru prima oară fiecare lucru izolat – trăsăturile unui peisaj selenar, o natură moartă compusă de o echipă de demolare.

Ajunși la autostradă, am pornit spre sud.

— Unde e traficul? Unde sunt toți?

Mi-am dat seama că cele trei benzi de circulație erau aproape pustii.

— Nu mai e nimeni.

— Aș vrea să ne întoarcem, James!

— Nu încă – asta e doar începutul...

În timp ce coboram drumul de acces unde, cu câteva zile în urmă, Vaughan încercase să măucidă,

m-am gândit la imaginea unui oraș gol, cu o tehnologie lăsată în voia sortii. În depozit, dincolo de palisada distrusă, un grup de mașini abandonate zăcea în lumina înălbită. Am trecut de contrafortul zgâriat de ciment către caverna întunecată a pasajului superior, unde eu și Vaughan ne îmbrățișaserăm printre pilonii de ciment, ascultând traficul care bubuia deasupra. Catherine ridică ochii spre bolțile ca de catedrală ale pasajului superior, ca o succesiune de țarcuri submarine goale. Am oprit mașina și m-am întors spre ea. Fără să stau pe gânduri, am adoptat poziția din care-l sodomizasem pe Vaughan. M-am uitat în jos la propriile-mi coapse și la abdomen, imaginându-mi fesele lui Vaughan ridicate mult pe șoldurile mele, aducându-mi aminte de textura lipicioasă a anusului lui. Prin cine știe ce paradox, actul acela sexual dintre noi rămăsese golit de orice urmă de sexualitate.

În toată după-amiaza aceea am condus de-a lungul autostrăzilor. Nesfârșitele sisteme rutiere pe care le străbăteam conțineau formulele unei infinități de beatitudini sexuale. Am urmărit mașinile care părăseau podul rutier. Fiecare purta pe acoperiș o bucată de soare.

— Îl cauți pe Vaughan? întrebă Catherine.

— Într-un anume fel, da.

— Văd că nu te mai temi de el.

— Dar tu?

— O să-și pună capăt zilelor.

— Mi-am dat seama de asta după ce-a murit Seagrave.

Am privit-o cum urmărește traficul care venea spre noi dinspre podul rutier, în vreme ce noi așteptam pe un drum de racord sub Western Avenue. Voiam s-o vadă Vaughan. Gândindu-mă la adânciturile lungi de pe marginea mașinii ei, voiam să i le arăt, să-l invit să o mai posedo o dată pe Catherine.

În curtea unei benzinării am văzut-o pe Vera Seagrave, care stătea de vorbă cu o fată lângă pompe. Am virat în curte. Corpul Verei, cu șolduri robuste și sâni și fese vânjoase, era îmbrăcat într-o geacă de piele grea, de parcă ar fi fost pe picior de plecare într-o expediție în Antarctica.

Nu mă recunosc la început. Ochii ei hotărâți trecură peste mine spre figura elegantă a lui Catherine, ca și când poziția acesteia, cu picioarele încrucișate în cabina descoperită a mașinii sport cu tabla îndoită, i-ar fi trezit o anume bănuială.

— Pleci? am întrebat, arătând spre valizele de pe bancheta din spate a mașinii. Încerc să dau de Vaughan.

Vera își termină seria de întrebări adresată fetei de la benzinărie, încheind un aranjament pentru custodia băiețelului său. Apoi, continuând s-o fixeze pe Catherine cu privirea, urcă în mașină.

— O tot urmărește pe actrița aia a lui. E căutat de poliție – un soldat american a fost omorât pe pasajul superior din Northolt.

Am pus mâna pe parbriz, dar ea acționă ștergătoarele și puțin lipsi să-mi taie osul de la încheietură.

— Eram cu el în mașină, adăugă, și am înțeles totul.

Înainte s-o pot opri, era deja la ieșire și intra în fluxul rapid al traficului de seară.

În dimineața următoare, Catherine îmi dădu telefon de la birou ca să-mi spună că Vaughan o urmărise la aeroport. În timp ce-mi vorbea pe un ton calm, m-am dus cu telefonul la fereastră. Urmărind mașinile cum avansau cu dificultate de-a lungul autostrăzii, am simțit cum mi se întărește penisul. Undeva acolo jos, printre acele mii de vehicule, Vaughan aștepta la o intersecție.

— Probabil că mă caută pe mine, i-am spus.

— L-am văzut de două ori – în dimineața asta mă aștepta la intrarea în parcare.

— Și ce i-ai spus?

— Nimic. O să sun la poliție.

— Nu, nu suna.

Vorbind cu ea, am simțit cum alunec în aceeași reverie erotică în care mi se întâmpla uneori s-o interoghez cu privire la instructorul de zbor cu care lua prânzul, smulgându-i un amănunt după altul despre câte o mică întâlnire amoroasă, despre câte o partidă scurtă de sex. Mi l-am imaginat pe Vaughan așteptând-o la intersecții tăcute, apoi urmărind-o prin spălătorii și devieri de trafic, apropiindu-se tot

mai mult de o intensă joncțiune erotică. Și, în cursul acestui ritual de acuplare delicios prelungit, străzile mohorâte erau iluminate de trecerea corpurilor lor.

Fără să mai pot să rămân în apartament în timp ce se petrecea acest joc al seducției, am luat mașina până la aeroport. Pe acoperișul parcării supraetajate de lângă clădirea de transport marfă am așteptat să apară Vaughan.

Nu mă înșelasem: Vaughan o aștepta pe Catherine la răscrucea dintre Western Avenue și podul rutier. Fără cea mai mică încercare de a se ascunde de noi, înscrise mașina lui masivă direct în fluxul traficului. Aparent neinteresat de Catherine sau de mine, stătea aplecat pe marginea portierei, aproape dormind la volan când țâșni din loc la schimbarea culorii semaforului. Lovea darabana cu mâna stângă pe bordura volanului, citind parcă alfabetul Braille al drumului în trepidațiile lui rapide. Urmărind în gând acele contururi vălurite, făcea Lincolnul să vireze de colo-colo pe suprafața șoselei. Fața îi era încremenită într-o mască rigidă, obrații cicatrizați îi erau încleștați în jurul gurii. Trecu în zigzag de pe-o bandă pe alta, țâșnind în față pe banda de mare viteză până ce ajunse în rând cu Catherine, după care încetini și rămase în urmă, permițând altor mașini să intre între ei, și adoptă o poziție vigilentă pe banda de viteză redusă. Începu să imite felul de a conduce al lui Catherine, poziția elegantă a umerilor și a bărbiei,

folosirea neîncetată a pedalei de frână. Armonizate, stopurile lor de frână înaintau pe autostradă ca într-un dialog al unui cuplu căsătorit de mult timp.

Mă mențineam în spatele lor cu viteză maximă, făcând semne cu farurile tuturor mașinilor care-mi stăteau în cale. Am ajuns la rampa podului rutier. Când Catherine începu s-o urce, forțată să încetinească de o coloană de autocisterne, Vaughan accelerează brusc și, la răscruce, coti la stânga. Am gonit pe urmele lui, străbătând sensurile giratorii și intersecțiile peste care se întindea podul rutier. Am trecut pe roșu la câteva semafoare, amenințați din toate părțile de mașinile care veneau dinspre aeroport. Undeva deasupra noastră, Catherine străbătea puntea descoperită a podului.

Vaughan își croia drum prin traficul de după-amiază, călcând frânele în ultimul moment și înclinând mașina pe roțile exterioare la fiecare întoarcere în viteză la sensurile giratorii. Cu o sută de metri în urma lui, eu parcurgeam în goană sectorul de drum drept către rampa de coborâre. Oprindu-se la răscruce pentru a permite trecerea coloanei huruitoare de autocisterne, Vaughan porni în trombă imediat ce apăru micuța mașină sport a lui Catherine.

Virând pe urmele lui, m-am așteptat ca, în orice clipă, să se ciocnească de Catherine: mașina lui depășise liniile demarcatoare și pornise pe un traseu de coliziune. Dar, în ultimul moment, abandonă

traseul pentru a intra în fluxul de trafic din spate – și pentru a se pierde la sensul giratoriu al șoselei de centură dinspre nord. Observându-l în timp ce mă luptam s-o prind din urmă pe Catherine, am surprins o ultimă scânteiere a unei bare de protecție din față îndoite și a unor faruri crăpate scăpărând spre un camionagiu mătăhălos.

O jumătate de oră mai târziu, în garajul subteran al imobilului meu, am pipăit cu mâna amprenta mașinii lui Vaughan pe panourile caroseriei mașinii sport a lui Catherine, semnele de probă ale unei morți.

Aceste repetiții pentru o uniune dintre el și Catherine au continuat în zilele următoare. Vera Seagrave îmi telefonă de două ori ca să întrebe dacă-l văzusem pe Vaughan și de două ori i-am spus că nu ieșisem deloc din casă. Îmi zise că poliția confiscase pozele și echipamentul lui foto din camera obscură de la ea din casă. Surprinzător însă, pe Vaughan păreau să nu-l poată prinde.

Catherine nu aduse deloc în discuție urmărirea la care fusese supusă. Între noi întrețineam acum un calm ironic aceeași afecțiune stilizată pe care ne-o arătam unul altuia la petreceri ori de câte ori unul dintre noi își găsea în mod deschis un amant (sau o amantă). Înțelegea ea oare adevăratele motive ale lui Vaughan? La momentul acela, nici măcar eu nu-mi dădeam seama că ea nu era decât o

dublură într-o elaborată repetiție a unei alte, mult mai importante morți.

Zi de zi, Vaughan continuă să o urmărească pe autostrăzi și pe drumurile perimetrale ale aeroportului, așteptând-o uneori în fundătura umedă din apropierea drumului nostru de acces, alteori apărând ca un spectru în banda de mare viteză a pasajului superior, cu mașina lui distrusă înclinată pe arcurile din partea stângă. L-am urmărit cum o aștepta la diferite intersecții, în mod clar evaluând în minte posibilitățile diferitelor feluri de accident: coliziuni frontale, impacturi laterale, tamponări și capotări. În momentele acelea simțeam o euforie crescândă, abandonarea în brațele unei logici inevitabile căreia mă opusesem cândva, ca și când mi-aș fi văzut propria fiică în primele etape ale unei aventuri amoroase promițătoare.

Deseori stăteam pe marginea înverzită a terasamentului de lângă rampa vestică de coborâre a podului rutier, știind că aceea era zona preferată a lui Vaughan, și-l priveam cum pornește în trombă după Catherine atunci când ea trecea pe acolo la ora de vârf a serii.

Mașina lui Vaughan devenea din ce în ce mai afectată. Partea dreaptă a barei de protecție și portierele erau presărate cu puncte de impact săpate adânc în metal, o ruginie operă de traforaj care devenea din ce în ce mai albă, de parcă i-ar fi ieșit la iveală scheletul de dedesubt. Așteptând în spatele

lui într-un blocaj de trafic pe autostrada din Northolt, am observat că avea două gemulețe posterioare sparte.

Daunele suferite de mașină s-au înmulțit constant. De pe apărătoarea stângă a roții din spate se desprinsese un panou și bara de protecție din față rămase agățată de pinionul șasiului, curbura ei ruginie atingând solul la fiecare viraj.

Ascuns după parbrizul prăfuit, Vaughan ședea aplecat peste volan în vreme ce conducea cu viteză de-a lungul autostrăzii, neștiind și nepăsându-i de adânciturile și de urmele de impact ale caroseriei, care semănau cu rănille autoprovocate ale unui copil suferind.

Încă nesigur dacă Vaughan va încerca sau nu să intre cu mașina sa în mașina lui Catherine, n-am făcut nici o încercare de a-mi avertiza soția. Moartea ei ar fi fost un model al grijii mele față de toate victimele accidentelor aviatice și ale dezastrelor naturale. Pe când stăteam noaptea culcat lângă ea, modelându-i sânii cu mâinile, îi vedeau corpul în contact cu diferite puncte ale cabinei Lincolnului, repetând pentru Vaughan pozițiile în care s-ar fi putut afla ea. Conștientă de această coliziune viitoare, Catherine intrase într-o cameră fermecată a minții sale și-mi permitea, pasivă, să-i așez membrele în pozițiile actelor sexuale neexplorate.

În timp ce ea dormea, o mașină deformată trecu pe sub noi pe șoseaua pustie. Tăcerea absolută a

străzilor de jos făcea întregul oraș să pară pustiu. În scurta perioadă de calm dinaintea zorilor, când nici un avion nu decola de pe aeroport, singurul sunet pe care-l puteam auzi era duduitul tobei de eșapament a mașinii lui Vaughan. De la geamul bucătăriei, i-am văzut fața cenușie; stătea sprijinit de gemulețul lateral crăpat. Fruntea îi era brăzdată de o creștătură adâncă asemănătoare cu o banderolă de piele roșiatică. Pentru o clipă am simțit că toate avioanele pe care le urmărise cum decolează de pe aeroport plecaseră deja. Odată dispăruți eu și Catherine, Vaughan avea să rămână în sfârșit singur, putând să colinde orașul gol în epava mașinii sale.

Nesigur dacă s-o trezesc sau nu pe Catherine, am așteptat o jumătate de oră, apoi m-am îmbrăcat și-am coborât în curtea blocului. Mașina lui Vaughan era parcată sub copaci în stradă. Lumina zorilor se reflecta palidă în caroseria prăfuită. Scaunele erau pătate de ulei și murdărie, iar în spate era o pernă soioasă acoperită de resturile unei pături de tartan rupt. Sticlele sparte și cutiile de mâncare de pe podea mă făcură să înțeleg că Vaughan locuise în mașină vreme de mai multe zile. Într-o evidentă răbufnire de furie, acesta lovise în repetate rânduri tabloul de bord, spărgând mai multe cadrane și bordura superioară a consolei. Peste manetele farurilor atârnavă bucăți rupte din ornamentele de plastic și fâșii de crom.

Cheile atârnavă în contact. M-am uitat în susul și în josul străzii pentru a vedea dacă Vaughan nu

aștepta cumva în spatele vreunui copac. Am dat ocol mașinii, după care am împins la loc cu mâna panourile rupte ale caroseriei. În timp ce făceam asta, cauciucul drept din față se dezumflă încet.

Catherine coborî și se uită la mine. Ne-am dus împreună prin lumina tot mai limpede spre intrare. Pe când traversam porțiunea de pietriș, în garaj se auzi huruitul unui motor. O mașină lucioasă de culoare argintie, pe care am recunoscut-o imediat ca fiind mașina mea, țâșni pe rampă în sus spre noi. Catherine strigă, împiedicându-se în propriile picioare, dar, înainte s-o pot apuca de braț, mașina ne ocoli și plonjă peste pietrișul alunecos drept în stradă. În aerul dimineții, motorul ei scoase un strigăt de durere.

Capitolul 24

N-am mai apucat să-l văd pe Vaughan. Zece zile mai târziu a murit pe podul rutier pe când încerca să intre cu mașina mea în limuzina în care se afla actrița de film pe care o urmărise de atâta timp. Blocat în mașină după ce aceasta sări peste barierele laterale ale podului, corpul lui a fost atât de tare desfigurat de impactul cu autobuzul liniilor aeriene de jos, încât polițiștii l-au identificat la început ca fiind al meu. Au sunat-o pe Catherine în timp ce eu mă întorceam acasă de la studiourile din Shepperton. Când am intrat în curtea blocului nostru, am găsit-o plimbându-se pierdută în jurul carcasei ruginite a Lincolnului lui Vaughan. Când am prins-o de braț, s-a uitat țintă prin fața mea la crengile întunecate ale copacilor de deasupra. Preț de o clipă am fost convins că se așteptase să fiu Vaughan, venit după moartea mea ca s-o consoleze.

Ne-am dus la podul rutier în mașina ei, ascultând la radio știrile despre supraviețuirea actriței de film. Despre Vaughan nu mai știam nimic din ziua în care-mi luase mașina din garaj. În ce mă privea,

eram tot mai convins că el era o proiecție a fanteziilor și a obsesiilor mele, și că, în cine știe ce fel, îl abandonasem la nevoie.

Între timp, Lincolnul zăcea abandonat în stradă, dezintegrându-se rapid din pricina absenței lui Vaughan. Pe măsură ce frunzele copacilor autumnali i se așezau pe acoperiș și pe capotă, coborând prin geamurile sparte în compartimentul pasagerilor, cobora și mașina pe cauciucurile dezumflate. Starea ei deplorabilă, panourile caroseriei și barele de protecție desprinse erau o invitație la ostilitate pentru trecători. O gașcă de tineri sparse parbrizul și distruse cu lovituri de picioare farurile.

Când am ajuns la locul accidentului de sub podul rutier, am avut impresia că vizitez, incognito, locul propriei mele morți. Nu departe de acolo, într-o mașină identică aceleia în care murise Vaughan, avusese loc accidentul meu. Podul era blocat de o coloană uriașă de vehicule; de aceea, după ce ne-am lăsat mașina în curtea din fața unui garaj, am mers pe jos spre luminile rotitoare ale accidentului aflate la distanță de mai puțin de un kilometru. Un cer strălucitor de seară lumina întregul peisaj, expunând acoperișurile mașinilor prinse în blocaj, de parcă am fi așteptat cu toții să pornim într-o călătorie în noapte. În văzduh, avioanele se mișcau aidoma unor aparate de recunoaștere trimise să supravegheze evoluția acelei vaste migrații.

I-am urmărit pe ocupanții mașinilor, ocupați să se uite cu ochii mijiți prin parbrize în timp ce

potriveau frecvențele radiourilor. Mi se părea că-i recunosc pe toți, oaspeți la cea mai recentă dintr-o serie nesfârșită de petreceri rutiere la care participaserăm împreună în vara ce trecuse.

La locul accidentului, sub puntea înaltă a podului, cel puțin cinci sute de oameni se strânseseră pe ambele margini ale drumului, sprijiniți de fiecare parapet, atrași acolo de vestea că actrița de film scăpase de la moarte ca prin urechile acului. Oare câți dintre cei prezenți erau convinși că aceasta era deja moartă, ocupându-și locul în panteonul victimelor dezastrelor rutiere? Pe rampa de coborâre a podului, spectatorii stăteau pe trei rânduri de-a lungul balustradei și se uitau în jos la mașinile poliției și la ambulanțele oprite la încrucișarea cu Western Avenue. Deasupra capetelor lor se înălța acoperișul zdrobit al autocarului liniilor aeriene.

Am apucat-o de braț pe Catherine, gândindu-mă la încercările false făcute de Vaughan împotriva ei la acea răscruce. Mașina mea zăcea lângă autocar în lumina orbitoare a lămpilor cu arc. Avea roțile încă umflate, însă restul caroseriei era de nerecunoscut, lovită parcă din toate direcțiile, din interior și din exterior deopotrivă. Vaughan gonise pe puntea descoperită a podului cu viteză maximă, încercând să se lanseze spre cer.

De pe platforma superioară a autocarului fură extrași și ultimii pasageri, însă ochii spectatorilor erau ațintiți nu asupra acestor victime omenești, ci

asupra vehiculelor deformate din mijlocul scenei. Vedeau oare în ele modelele vieților lor viitoare? Figura izolată a actriței de film stătea lângă șoferul ei, cu o mână ridicată la gât ca pentru a se apăra de imaginea morții de care scăpase la mustață. Polițiștii și infirmierii de ambulanță, mulțimea de spectatori care se înghesuiau printre mașinile poliției și ambulanțele staționate aveau grijă să-i lase un spațiu liber în jur.

Pe acoperișurile mașinilor de poliție, luminile de atenționare se roteau, chemând din ce în ce mai mulți trecători la locul accidentului, invitându-i să părăsească zonele de joacă ale complexelor rezidențiale din Northolt, supermarketurile deschise toată noaptea de pe marginea lui Western Avenue, coloanele de trafic care înaintau pe lângă podul rutier. Lumina de jos de lămpile cu arc, puntea podului forma o avanscenă arcuită vizibilă de la kilometri întregi deasupra traficului dimprejur. Și, de pe drumurile laterale pustii și de pe străzile pietonale, dar și din piețele aeroportului tăcut, spectatorii se îndreptau spre uriașa scenă, atrași acolo de logica și de frumusețea morții lui Vaughan.

În ultima noastră seară, eu și Catherine am vizitat depozitul poliției unde fuseseră duse rămășițele mașinii mele. Am luat cheia porții de la ofițerul de serviciu, un tânăr cu privire pătrunzătoare pe care-l văzusem supraveghind scoaterea mașinii lui Vaughan

de pe strada din fața blocului nostru. Eram sigur că acesta își dădea seama că Vaughan își plănuise vreme de multe luni tentativa unui accident cu limuzina actriței de film, adunând materialele necesare pentru asta, începând cu mașinile furate și cu fotografiile cuplurilor surprinse în timpul raporturilor sexuale.

Eu și Catherine am mers de-a lungul șirului de vehicule sechestrare și abandonate. Depozitul era cufundat în întuneric, un întuneric străbătut doar de becurile iluminatului stradal reflectate în cromul contorsionat. Pe bancheta din spate a Lincolnului, eu și Catherine am făcut dragoste scurt și ritualic; așezată călare peste mine, cu fesele strânse tare în mâinile mele, îmi stoarse în vagin un jet slab de spermă după un zvâcnet scurt. Am făcut-o apoi să îngenuncheze peste mine pentru a strânge în palmă sperma ce-i curgea din vulvă.

După aceea, cu sperma în mână, ne-am plimbat printre mașini. Razele unor faruri mici ne străbătură genunchii. O micuță mașină decapotabilă sport se oprise lângă ghereta portarului. Din spatele parbrizului, două femei scrutau întunericul, iar șoferița învârti mașina până ce farurile iluminară rămășițele vehiculului dezmembrat în care murise Vaughan.

Femeia din scaunul pasagerului coborî și rămase câteva clipe lângă poartă. Urmărind-o din întuneric în vreme ce Catherine își îndrepta hainele, am recunoscut-o pe doctorița Helen Remington. La volan era

Gabrielle. Faptul că fuseseră atrase acolo ca să arunce o ultimă privire la ceea ce mai rămăsese din Vaughan mi se părea firesc. Mi le-am imaginat făcând un tur al parcărilor și autostrăzilor imprimate în mințile lor de obsesiile lui Vaughan, celebrate acum de tandrele îmbrățișări ale doctoriței și amantei sale infirme. Eram bucuros că Helen Remington devenea și mai perversă, că-și găsea fericirea în cicatricele și rănilor Gabriellei.

După ce plecară, brațul lui Helen odihnindu-se pe umerii Gabriellei când dădu cu spatele, eu și Catherine am reînceput să ne plimbăm printre mașini. Mi-am dat seama că încă mai țineam sperma în mână. Întinzându-mă prin parbrizele și geamurile laterale sparte din jurul meu, am marcat cu ea tablourile de bord și consolele uleioase, atingând acele zone de impact în punctele lor cele mai deformate. Ne-am oprit la mașina mea, cu resturile compartimentului pentru pasageri mânjite de sângele și mucilagiile lui Vaughan. Bordul era acoperit cu un brâu negru de țesut uman, ca și când ar fi fost stropit cu sânge cu ajutorul unui pistol de suflat vopsea. Cu sperma din mâini am însemnat comenzile zdrobite și cadranele de măsurare, definind pentru ultima oară contururile prezenței lui Vaughan pe scaunele deformate, printre ale căror cute părea să planeze amprenta feselor sale. Mi-am împrăștiat sperma pe scaun, apoi am însemnat proeminența tăioasă a coloanei de direcție, lance însângerată ițindu-se din bordul deformat.

Dându-ne în spate, eu și Catherine am privit aceste vagi puncte de lichid cum scânteiază în întuneric, prima constelație a noului zodiac din mințile noastre. Apoi am reînceput să hoinărim printre epavele mașinilor, Catherine ținându-mă cu brațul de mijloc, iar eu apăsându-i degetele de mușchii stomacului meu. În clipa aceea am știut că defineam elementele propriului meu accident de mașină.

Între timp, traficul curge într-un flux neîntrerupt de-a lungul podului rutier. Avioanele se înalță de pe pistele aeroportului, ducând resturile spermei lui Vaughan spre tablourile de bord și grilajele radia-toarelor a o mie de mașini înscrise în accidente, spre pozițiile picioarelor a milioane de pasageri.